

ФИЛИП РИЙВ

СМЪРТОНОСНИ МАШИНИ

Превод от английски: Александра Павлова, 2005

chitanka.info

Ha Capa

БЛАГОДАРНОСТИ

Безкрайно съм признателен на Лиън Робинсън и Брайън Мичъл, които ми дадоха вдъхновение, кураж и добри идеи, на Майк Грант, който публикува ранните ми опити в покойното си списание „Хелиограф“ и на Лиз Крос, Кирстен Скидмор и Холи Скийт, без чието търпение, ентузиазъм и разумни съвети тази книга щеше да приключи живота си в камината ми като много ситно накъсани подпалки.

Филип Рийв

ЧАСТ ПЪРВА

1. ЛОВНИЯТ РАЙОН

Беше мрачен и бурен пролетен следобед и Лондон преследваше малко миньорско градче из пресъхналото дъно на старото Северно море.

В доброто старо време Лондон не би си правил труда да се занимава с толкова нищожна плячка. Великият транспортен град навремето запълваше дните си с плячкосване на далече по-големи градове от този, простирайки се на север до пределите на Ледената Пустош и на юг до бреговете на Средиземно море. Но напоследък се наблюдаваше липса на каквато и да било плячка и някои от по-големите градове започваха да отправят жадни погледи към Лондон. Вече десет години той се криеше от тях, спотайвайки се в един влажен планински район, за който Гилдията на историците твърдеше, че някога е бил остров Британия. В продължение на десет години се беше прехранвал единствено с дребни земеделски градчета и статични селища из тези влажни хълмове. Сега, най-накрая, кметът на Лондон бе решил, че е дошъл моментът отново да върне града над сухопътния мост в Големия ловен район.

Едва в средата на моста стражата на високата наблюдателна кула забеляза миньорското градче, захапало солените мочурища, разположени на двайсет мили разстояние. За жителите на Лондон това бе Божи знак и дори кметът (който не вярваше нито в богове, нито в знаци) сметна, че това е добро начало на пътуването на изток, и издаде заповед да се започне преследване.

Миньорското градче усети опасността и побягна, но огромните камиони с гъсенични вериги под Лондон вече започваха да се търкалят все по-бързо и по-бързо. Не след дълго градът се носеше с грохот в ожесточено преследване — подвижна планина от метал, извисяваща се като сватбена торта на седем етажа, най-ниските, от които бяха обвити в пушека от двигателите, с ослепителнобели крайградски къщи на по-високите етажи, а над всичко това се извисяваше кръстът, разположен

върху катедралата „Свети Павел“, окъпан в златни отблясъци, разположен на повече от шестстотин метра над опустошената почва.

* * *

Том почистваше експонатите в раздела по естествена история към Лондонския музей, когато започна всичко това. Той усети характерния трус по металния под и погледна нагоре към макетите на китове и делфини, висящи от тавана на изложбената зала, които се поклащаха върху въжетата, издавайки едва доловим скърцащ звук.

Не се обезпокои. През всичките си петнадесет години бе живял в Лондон и бе свикнал с движенията му. Досети се, че градът променя курса си и набира скорост. По тялото му премина тръпка на вълнение — онзи отколешен трепет, предизвикван от лова, характерен за всички лондончани. Наоколо сигурно имаше плячка! Захвърли четките и бърсалките и притисна ръка към стената, усещайки вибрациите, които идваха от огромното машинно отделение на Подземието. Да, това беше — мощното боботене на резервните двигатели, което нарушаваше тишината — бум, бум, бум, подобно на огромен барабан, който биеше в цялото му тяло.

Вратата в долния край на залата се отвори с тръсък и Чъдли Помрой нахълта вътре с накривен перчем, а кръглото му лице бе почервено от възмущение.

— Какво, в името на Куърк...? — изруга той, опулил се към въртящите се китове и препарирани птици, които подскачаха и трепереха в клетките си, сякаш отхвърляха дългия плен и се готвеха отново да полетят. — Чирак Натсуърти! Какво става тук?

— Преследване, сър — отвърна Том, питайки се как е възможно заместник-началникът на Гилдията на историците да е живял на борда на Лондон толкова дълго време и все още да не познава неговия ритъм на живот. — Сигурно е нещо хубаво — обясни той. — Вкарали са в употреба всички резервни двигатели. Това не се е случвало от цяла вечност. Може би късметът на Лондон се е появил!

— Пфу! — изсумтя Помрой, потръпвайки, когато стъклото на изложбените витрини започна да свисти и трепери от вибрациите на двигателите. Над главата му най-големият експонат — нещо, което се

наричаше син кит, изчезнал преди хиляди години — се мяташе напред-назад върху корабните въжета, подобно на дъсчена лулка. — Възможно е, Натсуърти — каза той. — Просто ми се ще Гилдията на инженерите да монтира няколко прилични противоударни абсорбери в сградата. Някои от тези видове са много деликатни. Това няма да помогне. Няма да помогне изобщо. — Той измъкна една носна кърпа на точки от гънките на дългите си черни дрехи и попи с нея лицето си.

— Моля Ви, сър — попита Том, — мога ли да изтичам до платформите за наблюдение и да погледам преследването само половин час? От години не е имало истински добро преследване...

Помрой изглеждаше шокиран.

— Разбира се, че не, чирак! Виж огромното количество прах, което се сипе от тази окаяна витрина! Всички експонати трябва да се почистят отново и да се проверят за евентуални повреди.

— О, но това не е справедливо! — проплака Том. — Току-що избърса праха в цялата зала!

Веднага разбра, че е допуснал грешка. Старият Чъдли Помрой не бе лош, когато ставаше дума за членовете на Гилдията, но никак не му се нравеше да му отвръща един прост чирак трета степен. Той се изправи максимално (ръстът му надвишаваше съвсем малко ширината на тялото) и се намръщи толкова строго, че знакът за принадлежност към Гилдията почти се скри между гъстите му вежди.

— Животът не е справедлив, Натсуърти — избоботи той. — Ако продължаваш да нахалстваш, ще те изпратя на дежурство в Подземието, още щом преследването приключи!

Измежду всички ужасни задължения, които трябваше да изпълнява един чирак трета степен, дежурството в Подземието бе онова, което Том ненавиждаше най-много. Той мълкна веднага, вгледан покорно в изльсканите до блясък върхове на ботушите на Главния уредник на музея.

— Наредено ти е да работиш в този отдел на музея до седем часа и така и ще направиш — продължи Помрой. — Междувременно аз ще се допитам до останалите уредници относно това ужасно, ужасно треперене...

Той си отиде забързано, като не спираше да мърмори под носа си. Том наблюдаваше как се отдалечава, след което събра своите принадлежности и отново мрачно се залови за работа. Обикновено

нямаше нищо против чистенето, особено що се отнасяше до тази зала, където се помещаваха дружелюбни, проядени от молците животни и синият кит, щедро раздаващ своята широка синя усмивка. Ако му доскучаеше, просто намираше спасение във фантазиите, в които той бе герой, спасяващ красиви момичета от въздушни пирати, избавяше Лондон от Антитранспортната лига, след което заживяващо щастливо. Но как изобщо можеше да фантазира, докато останалата част от града се радваше на първото истинско преследване от толкова време насам?

Той изчака двайсет минути, но Чъдли Помрой не се върна. Наоколо нямаше никой. Беше сряда, което значеше, че Музеят е затворен за посетители и повечето старши членове на Гилдията, както и чираците от първа и втора степен ползваха почивния си ден. Какво толкова лошо би имало, ако се измъкнеше навън за десетина минути, просто за да види какво става? Скри чантата с почистващи уреди зад един удобен за целта як и се забърза сред танцуващите делфини към вратата.

Когато излезе в коридора, видя, че всички аргонови лампи също се люлеят, пръскайки светлината си по металните стени. Двама членове на Гилдията, облечени в черно, минаха забързано покрай него и Том чу пронизителния глас на стария доктор Аркънгарт да скимти:

— Вибрации! Вибрации! Това направо съсипва моите керамични изделия от тридесет и пети век... — Изчака ги да се скрият зад един завой в коридора, след което бързо се измъкна навън и заслиза по най-близкото стълбище. Мина през залата от двадесет и първи век, покрай големите пластмасови статуи на Плуто и Мики, божества от изчезналата Америка с животински глави. Изтича през главния коридор и продължи надолу през залите, пълни с вещи, оцелели неизвестно как през всички хилядолетия откакто Древните се бяха унищожили при онази ужасна суматоха с атомни и специално разработени вирусни бомби, наречена Шейсетминутната война. Две минути по-късно той се промъкна през един страничен вход към шума и врявата на Тотнъм Корт Роуд.

Лондонският музей се намираше в самия център на Второ ниво, в един оживен квартал, наречен Блумсбъри, а стомахът на Първо ниво бе надвиснал подобно на ръждиво на цвят небе на няколко фута над покривите. Том не се притесняваше, че ще го забележат, докато си проправяше път из тъмната оживена улица към обществения

телевизионен еcran пред елеваторната станция на Тотнъм Корт Роуд. Сля се с тълпата пред него и за първи път зърна далечния обект на преследване, който представляваше едно воднисто сиво-синьо петно, уловено от камерите на Шесто ниво. „Градът се назава Солтхук“ — кънтеше гласът на водещия. „Минна платформа с деветстотин жители. В момента се движи с осемдесет мили в час, като следва курс на изток, но Гилдията на навигаторите прогнозира, че Лондон ще я настигне преди залез-слънце. Със сигурност ще има и много други градове, които ни очакват отвъд сухопътния мост; недвусмислено доказателство за това колко мъдър бе нашият кмет, решавайки да премести Лондон отново на изток...“

„Осемдесет мили в час!“ — помисли си Том в захлас. Това бе невероятна скорост и той копнееше да бъде на платформата за наблюдение и да усеща вята в лицето си. Вероятно вече можеше да очаква неприятности от господин Помрой. Щеше ли нещо да се промени, ако откраднеше още няколко минути?

Той се затича и скоро стигна до Блумсбъри Парк, сред откритото небе на периферията на платформата. Навремето това беше най-обикновен парк, с дървета и езерца, в които плуваха патици, но поради наблюдаващия се напоследък недостиг на плячка, паркът бе превърнат в място за производство на хранителни продукти, а поляните бяха разкопани, за да се отвори пространство за насаждения със зеле и развъдници с водорасли. Въпреки това платформите за наблюдение все още се намираха там — високи балкони, стърчащи от ръба на платформата, откъдето лондончани можеха да наблюдават разкриващата се гледка. Том забързано се отправи към най-близката от тях. Там се бе насьбрала още по-голяма тълпа, включително и няколко души, облечени в черните одежди на Гилдията на историците и Том се опита да не привлича вниманието, докато си проправяше път към предната част и надничаше към парапета. Солтхук се намираше едва на пет мили пред тях, пътувайки право напред, докато изпускателните тръби бълваха черен дим.

— Натсуърти! — изрева един пронизителен глас и сърцето му се сви. Той се огледа и видя, че стои до Мелифънт, як чирак първа степен, който се ухили и каза: — Не е ли прекрасно? Равнинна платформа за добив на сол, със сухоземни двигатели C20! Точно това, от което се нуждае Лондон!

Хърбърт Мелифънт беше най-тежкият пример за побойник. Не от онези, които просто те удрят и потапят главата ти в тоалетната чиния, а от другите, които си поставят за цел да разберат всичките тайни и онова, което те разстройва най-много, след което те дразнят с тях. Доставяше му удоволствие да се заяжда с Том, който бе малък и стеснителен и нямаше приятели, които да се застъпят за него. И Том не можеше да му отвърне, защото семейството на Мелифънт бе платило, за да стане чирак първа степен, докато той, който нямаше семейство, беше просто един чирак трета степен. Той знаеше, че Мелифънт си прави труда да разговаря с него, само защото се надяваше да впечатли една красива млада историчка на име Клайти Потс, която стоеше точно зад тях. Том кимна с глава и обърна гръб, съсредоточен върху преследването.

— Вижте! — извика Клайти Потс.

Разстоянието между Лондон и обекта на преследване бързо се скъсяваше и един тъмен силует се очертаваше ясно над Солтхук. Скоро се появи още един, след това и друг. Въздушни кораби! Тълпите на лондонската платформа за наблюдение викаха радостно и Мелифънт каза:

— О, въздушни търговци. Те знаят, че градът е обречен, нали разбиращ, затова искат да са сигурни, че ще се измъкнат, преди да го погълнем. Ако не го направят, можем да предявим претенции към стоките им заедно с всичко останало, намиращо се на борда!

Том с радост забеляза, че Клайти Потс изглежда напълно отегчена от Мелифънт: тя го водеше с една година и сигурно вече знаеше всичко това, тъй като бе издържала успешно изпитите си за Гилдията и знакът на историците бе татуиран на челото ѝ.

— Вижте! — каза тя отново, уловила погледа на Том, и се усмихна. — О, вижте как се движат! Не са ли прекрасни!

Том отметна разрошената си коса от очите си и се загледа, докато въздушните кораби се издигаха все по-високо, изчезвайки зад сиво-сините облаци. За миг той се улови, че копнее да тръгне с тях, нагоре към топлото слънце. Само ако горките му родители не го бяха оставили на грижите на Гилдията, където се обучаваше, за да стане историк! Той искаше да бъде каютен прислужник в някой космически клипер и да види всички градове по света: Пуерто Анджелис, плаващ из синия Пасифик, и Архангел, плъзгащ се на метални плъзгачи из

замръзналите северни морета, и великите зикуратни градове на Нуево-Майаните, както и неподвижните укрепления на Антитранспортната лига...

Но това бе само блян, който бе по-добре да запази за някой скучен следобед в музея. Последвалият нов прилив на аплодисменти го предупреди, че преследването беше към края си, така че той забрави въздушните кораби и насочи вниманието си отново към Солтхук.

Градчето бе толкова близо, че виждаше подобните на мравки силуети на хора, бягащи из най-горните нива. Колко ли уплашени бяха от връхлитация над главите им Лондон и от това, че нямаше къде да се скрият! Но той знаеше, че не бива да ги съжалява: беше съвсем естествено големите градове да погъщат по-малките, както малките градове лапваха неподвижните селища. Това бе Градски Дарвинизъм и по този начин светът бе функционирал хиляда години, откакто великият инженер Никълъс Куърк бе превърнал Лондон в първия Транспортен град.

— Лондон! Лондон! — извика той, присъединявайки се към одобрителните възгласи и викове, издавани от всички останали хора, намиращи се на платформата и миг по-късно те бяха възнаградени с гледката на едно от колелата на Солтхук, което се счупи. Градът направи завой и спря. Извиха се стълбчета дим, които се разнасяха из улиците, по които настъпи паника, след което по-ниските етажи на Лондон скриха гледката от очите му и Том усети как плочите на палубите потрепериха, докато огромните хидравлични челюсти на големия град се затваряха с тръсък.

От наблюдателните платформи навсякъде се понесоха ехалтириани възгласи. От високоговорителите, намиращи се върху подпорните стълбове на отделните етажи започна да се носи „Гордостта на Лондон“ и някакъв човек, когото Том никога през живота си не бе виждал, го прегърна силно и извика в ухото му:

— Победа! Победа!

Том нямаше нищо против; в този момент той обичаше всички на платформата, дори Мелифънт.

— Победа! — изкрещя той в отговор, опитвайки да се освободи и усети как плочите на палубите отново потрепериха. Някъде под него огромните стоманени зъби на града сграбчваха Солтхук, повдигайки го и дърпайки го назад към Подземието.

— … а може би и чирак Натсуърти би искал да дойде — казваше Клайти Потс. Том нямаше представа за какво говори, но когато се обърна, тя докосна ръката му и се усмихна. — Тази вечер ще има празненства в Кенсингтън Гардънс — обясни тя. — Танци и фойерверки! Искаш ли да дойдеш?

Обикновено не канеха чиради трета степен на партита — това важеше най-вече за хора, толкова красиви и популярни като Клайти — и в първия момент Том се запита дали тя не му се подиграва. Но очевидно Мелифънт не споделяше мнението й, защото я дръпна настрана и каза:

— Не щем хора като Натсуърти там.

— Защо не? — попита момичето.

— Ами, нали разбираш — изпухтя Мелифънт, а квадратното му лице стана почти толкова червено като това на мистър Помрой. — Той е просто един чирак трета степен. Никога няма да получи знака на Гилдията. Ще стигне само до помощник-уредник. Нали така, Натсуърти? — попита той, хилейки се злобно на Том. — Жалко, че баща ти не ти е завещал достатъчно пари за истинска чирадка степен…

— Това не ти влиза в работата! — извика гневно Том. Предишното въодушевление около победата се бе изпарило и нервите му отново бяха опънати, тъй като вече се питаше какво ли наказание го очакваше, когато Помрой научи, че се е измъкнал без разрешение. Не беше в настроение да се заяжда с Мелифънт.

— И все пак, явно това е резултатът от живота из бараките на долните етажи — усмихна се самодоволно Мелифънт, обръщайки се отново към Клайти Потс. — Родителите на Натсуърти живееха на Четвъртия етаж и по време на Голямото Накланяне и двамата бяха размазани като малинови палачинки: от тях остана просто едно мокро петно!

Том нямаше намерение да го удря; просто така се случи. Преди да осъзнае какво прави, ръката му се сви в свит юмрук и той замахна.

— Ох! — проплака Мелифънт, толкова стреснат, че се прекатури назад. Някой извика одобрително, а Клайти едва потисна една усмивчица. Том просто стоеше, взрян в разтреперания си юмрук и се питаше как е могъл да го стори.

Но Мелифънт бе много по-едър и силен от него и вече се бе изправил на крака. Клайти опита да го обуздае, но част от останалите историци го окуражаваха и група момчета в зелени туники, издаващи принадлежността им към Гилдията на навигаторите-чираци се струпаха плътно зад тях и скандираха:

— Бой! Бой! Бой!

Том знаеше, че няма никакъв шанс срещу Мелифънт, също както Солтхук бе безсилен срещу Лондон. Той отстъпи крачка назад, но тълпата го буташе навътре. След това юмрукът на Мелифънт го уцели в бузата, а коляното на мъжа се стовари силно между краката му и той се сви надве, залитайки несигурно с наслзени очи. На пътя му се изпречи нещо с размерите на диван и също толкова удобно, и когато той удари главата си в него, то извика:

— Ууф!

Том погледна нагоре към кръглото, червено, обрасло с гъсти вежди лице на Чъдли Помрой, разположено под една доста неубедителна перука. Лице, което почервения още повече, щом го разпозна.

— Натсуърти! — изрева Чъдли Помрой. — На какво, в името на Куърк, мислиш, че си играеш?

2. ВАЛЪНТАЙН

И ето че Том се озова изпрашен на дежурство в Подземието, докато всички останали чираци бяха ангажирани с празненството по повод залавянето на Солтхук. След дълго и смущаващо конско в кабинета на Помрой („Неподчинение... Нанасяне на удар на по-висш чирак... Какво биха си помислили горките ти родители?“) той се запъти с тежка стъпка към гарата на Тотнъм Корт Роуд и зачака елеватор.

Когато той дойде, беше препълнен. Седалките в горното купе бяха претъпкани с нагли на вид мъже и жени от Гилдията на инженерите, най-влиятелното от четирите големи сдружения, които управляваха Лондон. Том усети, че го ползват тръпки от тях, заради плешивите им глави и онези дълги бели гумени палта, които носеха, затова остана прав нания етаж, където строгото лице на кмета на Лондон го гледаше от плакатите, изричайки: „*Движението е живот! Помогнете на Гилдията на инженерите да поддържа движението в Лондон!*“ Елеваторът се носеше все по-надолу и по-надолу, като спираше на всички познати станции — Бейкърлу, Хай Холбърн, Лоу Холбърн, Бетнъл Грийн — и при всяка спирка във вагона са изсипваше поредната тълпа от хора, които го притискаха в задната стена, докато накрая той почти изпита облекчение, когато слезе и се озова навън сред шума и суетенето на Подземието.

Подземието бе мястото, където Лондон разрушаваше градовете, които бе пленил: воняща безразборна купчина от дворове и заводи, разположени между челюстите и машинните отделения. Том ненавиждаше това място. Там бе винаги шумно, а в него работеха хора от по-ниските етажи, които бяха мръсни и страховити, както и затворници от Дълбокото Подземие, които бяха още по-тежък случай. От горещината там долу винаги го болеше глава, вонящият на сяра въздух го караше да киха, а трептящият пламък на аргоновите глобуси, осветяващи алелите предизвикващ болка в очите му. Но Гилдията на историците винаги държеше част от персонала ѝ да бъде на

разположение, когато се погълщае някой град и тази вечер той трябва да се присъедини към тях като обикаля насам-натам, за да напомня на старите отговорници на Подземието, че в случай на открити книги или други антични предмети на борда на новата плячка, последните се смятат за стопроцентово законна собственост на неговата Гилдия и че историята е също толкова важна, колкото желязото и въглищата.

Той си проправи път, за да слезе на крайната спирка на елеватора и забърза към склада на Гилдията на историците през тръбообразни коридори, облицовани със зелени керамични плочки, както и през метални закрити пасажи високо над огнените бездни на помещенията за смилане. Далече под себе си виждаше как разкъсват Солтхук на парчета. Градчето изглеждаше нищожно малко на фона на необятния Лондон. Големи жълти разрушаващи машини пълзяха около него на вериги, люлееjки се върху кранове, катерейки се върху му с хидравличните си паякообразни крака. Колелата и водещите мостове вече бяха демонтирани и предстоеше работа по шасито. Циркуляри с размерите на виенски колела захапваха плочите на палубите, мятайки искрящи струйки. Огромни талази от горещина се надигаха откъм фурните и топилните пещи и още преди да е направил и двайсет крачки, Том усети потта, просмукараща се от подмишниците му в черната униформена туника.

Но когато най-после стигна до склада, всичко наоколо започна да изглежда по-обнадеждаващо. В Солтхук не бе имало музей или библиотека, и малките купчинки, спасени от вехтошарските магазини в градчето, вече бяха опаковани в касетки, за да потеглят на своето пътуване към Втория етаж. Ако късметът му проработеше, може би щяха да му позволят да приключи рано и можеше да успее да се включи към края на празненствата! Запита се кой ли от членовете на гилдията бе шеф днес. Ако беше старият Аркънгарт или доктор Уиймът, с него бе свършено — те винаги го принуждаваха да изработи пълната си смяна, без значение дали имаше работа или не. Ако беше Поти Пютъртайд или пък Мис Плим, всичко щеше да е наред...

Но докато крачеше забързано към кабинета на отговорника, той започна да осъзнава, че този ден в подземието бе дежурен някой далече по-значим от гореизброените. Пред канцеларията бе паркирана малка кола, една лъскава черна количка с изрисувана върху кожуха на

двигателя емблема на Гилдията, прекалено блъскава, за да бъде собственост на редови член на персонала. До нея стояха в очакване двама мъже в ливреи на високопоставени членове на Гилдията. И двамата изглеждаха груби, въпреки плюшениите си обядди, и Том веднага се досети кои са — Пюзи и Генч, покаялите се въздушни пирати, които бяха верни слуги на Главния историк в продължение на двадесет години и които управляваха елеватора на тринадесетия етаж, винаги когато излизаше на експедиция. *Валънтайн е тук!* — помисли си Том и се опита да не ги зяпа, докато забързано изкачващестълбите.

Тадеуш Валънтайн бе герой в очите на Том: бивш метач, който се беше издигнал до висотата на най-прочутия археолог в Лондон — а също така и до Главен историк, което до голяма степен подхранваше зависността и отвращението на хора като Помрой. Том имаше негова снимка, която бе окачил на стената в спалното помещение над леглото си и бе чел книгите му „*Приключенията на един практичен историк*“ и „*Америка Дизърта: Из Мъртвия континент с пушка, фотоапарат и въздушен кораб*“, докато не ги научи наизуст. Не се бе чувстввал по-горд в целия си живот, освен когато на дванадесетгодишна възраст Валънтайн бе дошъл да обяви наградите за чираци в края на учебната година, включително и тази, получена от Том за едно есе, посветено на идентифицирането на фалшиви антики. Той все още помнеше всяка дума от речта, изнесена от този велик мъж. „*Никога не забравяйте, чираци, че ние, историците, представяваме най-важната Гилдия в нашия град. Макар да не правим толкова много пари като търговците, ние създаваме знание, което струва далече повече. Може и да не сме ангажирани с управата на Лондон, подобно на навигаторите, но къде щяха да бъдат те, ако не бяхме съхранили древните карти и диаграми? А що се отнася до Гилдията на инженерите, просто си спомнете, че всяка една машина, която са разработили, е базирана на някой фрагмент от Старата Технология — древните високи технологии, които нашите уредници са съхранили в музеите, или които са били открити от някой от нашите археолози.*“

Единственото, което Том бе успял да даде като отговор бе едно смотровено „Благодаря Ви, сър“ преди да се понесе към мястото си, затова никога не му бе минало през ума, че Валънтайн го помни. Но

когато отвори вратата на кабинета на отговорника, великият мъж вдигна поглед от бюрото си и се усмихна.

— Натсуърти, нали така? Чиракът, особено добър в разкриването на фалшивки? Довечера трябва да бъда особено внимателен, в противен случай ще ме разобличите!

Шегата не бе особено духовита, но поне разсея неловкото усещане, което обикновено съществуващо между един чирак и старши член на Гилдията и Том се поотпусна достатъчно, че да спре да снove на прага и да влезе вътре, протегнал ръка, в която бе бележката от Помрой. Валънтайн скочи на крака и се приближи към Том, за да я вземе. Той бе висок, красив мъж около четиридесетте, с гриба от посребрена черна коса и добре поддържана черна брада. Сивите му моряшки очи святкаха весело, а на челото му имаше трето око — Знакът на Гилдията за историк, синьото око, вперено назад във времето, — което сякаш намигна на Том, когато той въпросително повдигна едната си вежда.

— Сбиване, а? И какво е направил чирак Мелифънт, та да заслужи насиженото си око?

— Говореше разни неща за моите родители, сър — смотолеви Том.

— Разбирам. — Ученият кимна, вгледан в лицето на момчето. Вместо да го нахока, той му каза: — Ти си синът на Ребека и Дейвид Натсуърти, нали?

— Да, сър — потвърди Том. — Но бях само на шест, когато стана Голямото Накланяне и... имам предвид, че не ги помня много.

Валънтайн кимна отново, а очите му бяха тъжни и мили.

— Те бяха добри историци, Томас. Надявам се да тръгнеш по техните стъпки.

— О, да, сър! — каза Том. — Тоест, аз също се надявам! — Замисли се за горките си родители, загинали, когато част от Чийпсайд се срути върху етажа отдолу. Никой преди това не бе говорил така за тях и той усети, че очите му се насълзват. Чувстваше, че би могъл да сподели с Валънтайн всичко и тъкмо се канеше да му каже колко много му липсват родителите му и колко самотен и отегчен бе от факта, че е чирак трета степен, когато в стаята влезе един вълк.

Той бе много голям и бял, и се появи откъм вратата, водеща към складовото помещение. Щом видя Том, вълкът се затича към него,

оголил жълтите си зъби.

— Ааа! — изпища момчето и скочи върху един стол. — Вълк!

— О, дръж се прилично! — каза един момичешки глас, а след миг се появи и самото момиче, навеждайки се над звяра, за да погали меката козина под брадата му. Свирепите кехлибарени очи се затвориха доволно и Том чу как опашката на животното се заудря в дрехите й. — Не се плашете — засмя се тя, като му се усмихна. — Той е като агънце. Искам да кажа, че наистина е вълк, но е кротък като агънце.

— Том — каза Валънтайн, а очите му проблясваха с удоволствие — запознай се с дъщеря ми Катрин и с Куче.

— Куче? — Том слезе от стола си, чувствайки се като глупак и все още леко уплашен. Беше си помислил, че звярът е избягал от зоопарка в Съркъл Парк.

— Това е дълга история — каза Валънтайн. — Катрин живееше на плаващия град Пуерто Анджелис до петгодишна. После майка ѝ почина и я изпратиха да живее с мен. Донесох ѝ Кучето за подарък от експедицията до Ледената Пустош, но Катрин не говореше много добре английски по това време и не бе чувала нищо за вълците, така че когато го видя за първи път, каза: — Куче! И така си остана.

— Той е напълно опитомен — увери го момичето, като продължаваше да се усмивва на Том. — Татко го е намерил, когато е бил още малко вълче. Наложило се да застреля майката, но сърце не му дало да убие и горкото Куче. Най-много обича да го галят по коремчето. Имам предвид кучето, не баща ми. — Тя се засмя. Имаше гъста и дълга тъмна коса, както и очите на баща си, както и същата мимолетна ослепителна усмивка, и беше облечена в тесни копринени панталони и дълга туника, последен писък на модата в Хай Лондон това лято. Том я зяпаше учудено. Той бе виждал снимки на дъщерята на Валънтайн, но така и не бе разбраł колко е красива.

— Вижте — каза тя. — Той Ви харесва.

Куче бавно се бе приближило да подуши подгъва на туниката на Том. Опашката му се въртеше със свистене насам-натам и един влажен, розов език обходи пръстите на момчето.

— Ако Куче хареса някой човек — каза Катрин, — обикновено установявам, че и аз го харесвам. Тъй че, татко, хайде запознай ни както си му е редът!

Валънтайн се засмя.

— Е, Кейт, това е Том Натсурти, изпратен е тук да помогне и ако твоят вълк е приключил с него, мисля, че ще се наложи да го оставим да се залови за работа. — Той нежно постави ръка на рамото на Том. — Не че има много работа; просто ще огледаме Дворовете за последно и после... — Той хвърли един поглед на бележката на Помрой, след това я накъса на малки парченца, които изхвърли в червения кош до бюрото му. — После можеш да си тръгваш.

Том не беше сигурен кое го бе изненадало повече — това, че Валънтайн го освобождаваше, или фактът, че той щеше лично да слезе до Дворовете. Старшите членове на Гилдията обикновено предпочитаха да се настанят удобно в кабинетите си, като оставят тежката работа в жегата и изпаренията на чираците, но ето че Валънтайн сваляше черните си одежди, затъквайки един химикал в джоба на елечето си, като се поспря, за да се усмихне на Том откъм вратата.

— Идвай тогава — каза той. — Колкото по-скоро започнем, толкова по-рано ще можеш да си тръгнеш, за да се включиши в празненствата в Кенсингтън Гардънс.

* * *

Те отидаха долу и слизаха все по-надолу, а Куче и Катрин ги следваха покрай склада и по-нататък из виещите се спирали от метални стълбища, водещи към помещениета за смилане, където Солтхук се смаляваше с всяка изминалата минута. Единственото нещо, останало от него сега, бе стоманен скелет, а машините изкормваха дори и това, влачейки плочи от платформи и подпорни греди към пещите, където щяха да ги разтопят. Междувременно, цели планини от тухли, плочи, дървесина, сол и въглища се изнасяха по конвейерните устройства към сърцето на Подземието, а вагонетки, натоварени с мебели и хранителни продукти се иззвозваха на безопасно място от спасителните отряди.

Спасителите бяха истинските господари на тази част от Лондон и добре знаеха това. Те се перчеха из тесните алеи с котешката си пъргавина, голите им гърди лъщяха от пот, а очите им бяха скрити зад

тъмни очила. Том винаги се бе страхувал от тях, но Валънтайн ги поздравяваше с непринуден чар и ги питаше дали са видели нещо сред развалините, което да представлява интерес за Музея. От време на време той спираше да се пошегува с тях или да ги пита как са семействата им и никога не забравяше да ги представи на „моят колега, господин Натсърти“, при което Том се надуваше от гордост. Валънтайн се отнасяше с него като с възрастен, поради което и спасителите го третираха по същия начин, докосвайки върховете на мръсните си шапки, усмихвайки се, докато се представяха. Като че ли всички до един се казваха Лен или Смъдър.

— Не обръщай внимание на онова, което се говори за тези момчета горе в Музея — предупреди го Валънтайн, когато един от хората на име Лен ги поведе към една вагонетка, където бяха наредили няколко антики. — Само защото живеят в долните квартали и не произнасят звука „х“, съвсем не означава, че са глупаци. Ето защо обичам да слизам лично тук, когато Дворовете работят. Често съм виждал спасители и клошари да откриват артефакти, които историците биха могли да пропуснат...

— Да, сър... — съгласи се Том, хвърляйки един поглед към Катрин. Той отчаяно искаше да направи нещо, което да впечатли Главния историк и красивата му дъщеря. Само ако можеше да открие къс древна техника сред всички тези ненужни вещи, нещо, което би ги накарало да го запомнят, след като се завърнат сред разкоша на Хай Лондон. В противен случай, след края на тази разходка из Дворовете, може би никога повече нямаше да ги види!

С надеждата да успее да ги впечатли, той се забърза към вагонетката и погледна вътре. В крайна сметка, от време на време в антикварните магазини в малките градчета или пък върху камините на старите дами се появяваше стара техника. Ами ако именно той се окажеше човекът, преоткрил някоя легендарна тайна, подобно на по-тежките от въздуха летателни апарати, или пък юфката за варене! Дори и да не беше нещо, което да ползва Гилдията на инженерите, пак би могло да се озове в Музея, надписано и съхранявано на някоя витрина с бележка, на която пише: „Открито от г-н Т. Натсърти“. Той с надежда се вгледа в купчината спасени вещи във вагонетката: парчета пластмаса, поставки за лампи, една смачкана детска кола-играчка... Малка метална кутия привлече погледа му. Когато я извади и отвори,

собственото му лице примигна насреща му, отразено в сребрист пластмасов диск.

— Мистър Валънтайн! Погледнете! Диск!

Валънтайн бръкна в кутията и извади диска, вдигайки го така, че по повърхността му пробяга светлина с цветовете на дъгата.

— Съвсем вярно — каза той. — Древните са ги ползвали в компютрите си, като средство за съхраняване на информация.

— Дали би могло да е нещо важно?

Валънтайн поклати глава.

— Съжалявам, Томас. Древните хора най-вероятно са живели в статични селища, но електронните им машини са били далече по-значими от всичко, което лондонските инженери са успели да сътворят. Дори и все още да има нещо запазено върху този диск, няма как да го разчетем. Но това е добра находка. Пази го, просто за всеки случай.

Той се извърна, докато Том прибираще диска обратно в кутията и го пъхна в джоба си. Но като че ли Катрин усети разочарованието му, защото докосна ръката му и каза:

— Прекрасен е, Том. Всяко едно нещо, оцеляло през тези хиляди години, е прекрасно, без значение дали е от полза за ужасната Гилдия на инженерите или не. Аз имам огърлица, направена от стари компютърни дискове... — Тя му се усмихна. Беше красива като някое от момичетата в неговите фантазии, но по-мила и забавна и той разбра, че отсега нататък героините, които ще спасява в своето въображение, до една ще се казват Катрин Валънтайн.

Във вагонетката нямаше нищо друго, което да представлява интерес. Солтхук беше практичен град, прекалено ангажиран с това да черпи сировини от старото морско дъно, за да си прави труда да рови в миналото. Но вместо да се върнат направо в склада, Валънтайн поведе своите спътници нагоре по едно друго стълбище, а след това по тясна пътечка водеща към станция „Пристигящи“, където бившите обитатели се редяха на опашка, за да дадат имената си на чиновника, отговарящ за достъпа, откъдето щяха да бъдат отведени до общежития и работилници в Лондон.

— Дори когато не съм дежурен — обясни той, — щом пленим нещо, винаги намирам начин да сляза долу, за да видя клошарите, преди да са имали възможност да продадат своите находки на Пети

етаж в някой антикварен магазин, откъдето да се влеят в множеството на Външната Област.

Както повечето лондончани, и Том бе ужасен от идеята, че съществуват хора, които все още живеят на голата земя. Той се отдръпна назад с Катрин и Куче, но Валънтайн отиде да поговори с клошарите. Те се струпаха около него, с изключение на един, висок, слаб човек в черно палто — Том го помисли за момиче, въпреки че не можеше да бъде сигурен, тъй като носеше черен шал около лицето си подобно на тюрбаните на номадите в пустинята. Той застана до нея и гледаше как Валънтайн се представи на останалите клошари и попита:

— Е, някой от вас да е открил нещо, което Гилдията на историците да купи?

Някои от мъжете кимнаха, други поклатиха глави. Момичето с черния шал плъзна ръка във вътрешността на палтото си и каза:

— Аз имам нещо за теб, Валънтайн.

Говореше толкова тихо, че само Том и Катрин я чуха и когато се обърнаха да я погледнат, тя неочеквано подскочи и се хвърли напред с дълъг, тънък нож в ръка.

3. КАНАЛИЗАЦИОННАТА ТРЪБА

Нямаше време за мислене: Катрин изпищя, Куче изръмжа, момичето се поколеба за миг и Том откри своя шанс, сграбчвайки ръката ѝ, когато насочи ножа към сърцето на Валънтайн. Тя просьска, сгърчи се и ножът падна на платформата, когато се освободи и се втурна да бяга по пътеката.

— Спрете я! — извика Валънтайн, тръгвайки напред, но останалите бегълци бяха видели ножа и уплашено се скупчиха, препречвайки пътя му. Неколцина от клошарите бяха извадили огнестрелно оръжие и един полицай в бронирана жилетка с мъка си проправи път из тълпата подобно на огромен син бръмбар, като викаше:

— Употребата на оръжие в Лондон е забранена!

Хвърляйки бърз поглед над главите на клошарите, Том зърна един тъмен силует сред далечния отблъсък на пещите. Момичето бе в далечния край на пътеката, изкачвайки сковано една стълба, водеща към по-горен етаж. Той се затича след нея и понечи да я сграбчи за глезена, когато тя стигна върха. Не му достигнаха няколко сантиметра и в същия миг покрай него профуча една стрела, пръскайки искри из напречните стъпала. Той погледна назад. Още двама полицаи си проправяха път през тълпата с вдигнати арбалети. Зад тях той видя Катрин и баща ѝ, които го наблюдаваха.

— Не стреляйте! — извика той. — Мога да я хвана!

Той се метна на стълбата и нетърпеливо се понесе нагоре, решен да стане човекът, който ще залови бъдещия убиец. Усещаше как сърцето му препуска от вълнение. След всички онези скучни години, прекарани в мечти за приключения, изведенъж той преживяваше такова! Беше спасил живота на господин Валънтайн! Беше герой!

Момичето вече се бе насочило из лабиринта от пътеки на горния етаж, които извеждаха при зоната с пещите. С надеждата, че Катрин все още го вижда, Том се втурна в преследване. Пътеката се разклоняваше и стесняваше, а парапетите бяха само на половин метър

разстояние. Под краката му Дворовете за смилане функционираха въпреки преследването; никой долу не бе разбрал за разиграваща се драма над главите им. Той потъна сред плътните сенки и топлите, заслепяващи облаци от пара, а момичето все така го водеше с няколко метра. Шалът ѝ се закачи на една ниска тръба и се скъса. Дългата ѝ коса имаше меден цвят на фона на мрачния блясък на пещите, но Том все още не можеше да види лицето ѝ. Питаше се дали е красива; една красива убийца от Антитранспортната лига.

Той се наведе под висящия шал и продължи да тича, разкопчавайки яката си. Слезе по една главозамайваща спирала от железни стълби и се озова на пода на Дворовете за смилане, проблясващи из сенките на конвейерните ленти и огромните сферични резервоари с газ. Група работещи затворници вдигнаха смаяни погледи, когато момичето изтича покрай тях.

— Спрете я! — изкрешя Том. Те просто останаха да зяпат, когато той мина покрай тях, но щом се обърна назад видя, че един от чираците инженери, който ги надзираваше, прекрати работа, за да се включи в преследването. Том незабавно съжали, че е извикал. Нямаше намерение да предостави победата на някакъв си глупав инженер! Той увеличи скоростта, за да може да я залови сам.

Пред тях пътят бе препречен от една кръгла дупка в платформата, оградена с ръждив парапет — това бе канализационна тръба, обгорена и потъмняла на местата, където изсипваха шлаката от пещите. Момичето забави ход, чудейки се накъде да поеме. Когато продължи, Том бе скъсил дистанцията. Протегнатите му пръсти сграбиха раницата ѝ; кайшката се скъса и тя спря и извърна лице към него, озарено от червения пламък на топилните.

Не бе по-голяма от Том и изглеждаше ужасно. През лицето ѝ се спускаше отвратителен белег от челото към челюстта, поради което то изглеждаше като жестоко надраскан портрет. Устата ѝ бе изкривена настани във вечна усмивка, носът ѝ представляваше сплескано образувание и единственото ѝ око го зяпаше от опустошеното лице, сиво и хладно като море през зимата.

— Защо не ме остави да го убия? — просъска тя.

Том бе шокиран до такава степен, че не бе способен да проговори или да се помръдне, а само стоеше там, докато момичето се протягаше към раницата си и понечи да побегне отново. Но зад него се

чуваха полицейски сирени и от арбалетите долитаха стрели, искрящи на фона на металните плочи на платформата и каналите над главите им. Момичето изпусна раницата и падна встрани, като изрече една мръсна ругатня. Том никога не бе допускал, че момичетата знаят подобни думи.

— Не стреляйте! — извика той, махайки към полицайте. Те стъпваха с мъка по спираловидната стълба зад резервоарите с газ, като не спираха да стрелят, докато се приближаваха, сякаш фактът, че Том е пред тях не ги интересуваше много. — Не стреляйте!

Момичето се покатери и той видя, че една стрела бе пронизала крака ѝ точно над коляното. Тя го сграбчи, а между пръстите ѝ бликаше кръв. Ридаеше конвулсивно, докато се облягаше на парапета, прехвърляйки се с усилие от другата страна. Зад нея канализационната тръба зееше като отворена уста.

— НЕ! — извика Том, разбрал какво смята да направи тя. Той вече не се чувстваше като герой — изпитваше само съжаление към бедното момиче, едно отблъскващо момиче, и се чувстваше виновен за това, че я бе притиснал тук. Протегна ръка към нея, тъй като не искаше да скочи. — Не бих могъл да те оставя да нараниш господин Валънтайн — отвърна той, извисил глас, за да може тя да го чуе над бездната на Подземието. — Той е добър човек, смел, мил, прекрасен...

Момичето се протегна напред, тикайки ужасното си лице без нос в неговото.

— Погледни ме! — каза тя, а гласът ѝ бе изопачен от изкривената ѝ уста. — Виж какво ми стори твоят смел, мил Валънтайн!

— Какво искаш да кажеш?

— Попитай него! — изпища тя. — Попитай го какво е сторил на Хестър Шоу!

Полицайт се бяха приближили. Том чуваше стъпките им да трополят по платформата. Момичето хвърли един поглед край него, после вдигна ранения си крак над парапета, като извика от болка.

— Не! — помоли я Том отново, но беше твърде късно. Опърпаното ѝ палто се понесе надолу и изплъзя и нея вече я нямаше. Той се спусна напред и надникна в канализационната тръба. Хладна въздушна струя го лъхна, смеси се с миризмата на тина и смачкани зеленчуци; миризмата на трескавия живот под града.

— Не!

Тя бе скочила. Бе скочила от града, за да намери смъртта си! *Хестър Шоу*. Трябваше да запомни това име и да се помоли за нея пред едно от многото божества в Лондон.

Откъм носещия се дим изплуваха силути. Полицайтите се приближаваха предпазливо, подобно на бдителни раци, а Валънтайн беше с тях, тичащ напред. В сенките под един резервоар с газ Том видя младия инженер, който изглеждаше шокиран. Той опита да му се усмихне, но усещаше лицето си вледенено и в следващия миг нова гъста струя дим се разстла върху му, замъглявайки всичко наоколо.

— Том! Добре ли си? — Валънтайн се затича към него, леко задъхан от дългото преследване. — Къде е тя? Къде е момичето?

— Мъртва е — каза Том печално.

Валънтайн застана до него при парапета и надзърна през него. Сенките на носещия се дим се движеха по лицето му като паяжини. В очите му имаше странен блясък, а лицето му бе изопнато, бледо, и уплашено. — Видя ли я, Том? Тя имаше ли белег?

— Да — отвърна Том, питайки се откъде Валънтайн би могъл да го знае. — Беше ужасен! Едното й око липсваше, а носът й... — После той си спомни онова ужасно нещо, което момичето му бе казало. — И тя каза... — Не бе сигурен дали трябва да каже на господин Валънтайн споделеното от момичето — това бе лъжа, безумие. — Каза, че се казва *Хестър Шоу*.

— Велики Куърк! — просъска Валънтайн и Том отстъпи назад. Щеше му се изобщо да не го бе споменавал. Но когато отново вдигна поглед, Валънтайн се усмихваше любезнно, а в очите му се четеше мъка. — Не се тревожи, Том — каза той, — съжалявам...

Том усети върху рамото си допира на една голяма, нежна ръка и после — не беше сигурен как точно се случи това — едно извъртане, тласък и той се катурна през парапета и падна, точно както бе паднала *Хестър Шоу*, яростно сграбчил металата, за да се задържи в гладкия ръб на канализационната тръба. *Той ме блъсна!* — помисли си Том и изпитваше повече учудване, отколкото страх, докато черната паст на мрака го погълна.

4.

ОТВЪДНАТА СТРАНА

Тишина. Тишина. Не можеше да я разбере. Дори когато Лондон беше в покой, в спалното помещение обикновено се чуваше някакъв шум — бръмченето на вентилаторите, жуженето и тропотът на асансьорните шахти, хъркането на останалите чираци по съседните легла. А сега — мълчание. Главата го болеше. Всъщност, всичко го болеше. И леглото му бе странно, а когато помръдна ръце, усети нещо студено и лепкаво да се процежда между пръстите му подобно на...

ТИНЯ! Той се изправи, задъхвайки се. Изобщо не се намираше в спалнята на чираците от трета степен. Лежеше върху огромна купчина тиня, на ръба на дълбок окоп и в лекия перленосив светлик на зората видя момичето с обезобразеното лице да седи наблизо. Ужасният сън, че се спуска по тази обгоряла тръба беше истина: беше изпаднал от Лондон и бе сам с Хестър Шоу на голата земя!

Той изпъшка ужасено, а момичето хвърли един бърз поглед наоколо, погледна го, а после се извърна.

— Значи си жив — каза тя. — Мислех, че си умрял. — Звучеше така, сякаш евентуалният изход не я интересуваше особено.

Том се изправи с мъка на четирите си крайника, така че само коленете, пръстите на краката му и длани се допираха в тинята. Ръцете му бяха голи и когато погледна надолу, видя, че и покритото му със синини тяло бе голо до кръста. Туниката му лежеше на земята недалече от него самия, но изобщо не можа да открие ризата си, докато не пропълзя по-близо до обезобразеното момиче и осъзна, че тя я разкъсва на ивици, за да превърже ранения си крак.

— Хей! — каза той. — Това е една от най-хубавите ми ризи!

— Е, и? — отвърна тя, без да го поглежда. — Това пък е един от най-хубавите ми крака.

Той облече тунниката си. Беше окъсана и изцапана от падането по канализационната тръба, цялата покрита с дупки, които пропускаха хладния въздух на Отвъдната Страна. Той се сгуши, потрепервайки. *Валънтайн ме блъсна! Той ме блъсна и аз паднах в шахтата на*

Отвъдната Страна! Блъсна ме... Не, не е възможно да го е направил. Сигурно е станала грешка. Аз съм се подхлъзнал, а той е опитал да ме сграбчи, сигурно така е станало.

Хестър Шоу привърши с превръзката и се изправи, проплаквайки от болка, когато обу мръсния си, втвърден от кръвта брич върху раната. После хвърли онова, което бе останало от ризата на Том обратно към него — една безполезна дрипа.

— Трябваше да ме оставиш да го убия — каза тя и се извърна, поемайки с някакво ожесточено куцукане към дългата крива на тинята.

Том гледаше как се отдалечава, прекалено шокиран и смаян, за да помръдне. Едва когато момичето се скри зад върха на склона остьзна, че не иска да остава тук сам; би предпочел каквато и да е компания, дори и нейната, пред тишината.

Той захвърли скъсаната риза и се затича след нея, като газеше из гъстата, лепкава тина, удряйки пръстите на краката си в парчета скала и изтъргнати корени. Дълбокият окоп с отвесни стени зееше отляво и когато стигна до хребета на възвищението, разбра, че това е просто един от стотиците такива окопи. Огромните следи на Лондон се простираха право напред в далечината. Далече, далече пред себе си той видя своя град, тъмнеещ на фона на озареното от слънце източно небе, обгърнат от пушека на собствените си двигатели. Почувства студен пристъп на носталгия. Всичките му някогашни познати се намираха на борда на тази смаляваща се планина, всички, с изключение на Хестър, която стъпваше тежко и гневно пред него, влачейки ранения си крак зад себе си.

— Спри! — извика той, като почти тичаше и газеше в калта, за да я настигне. — Хестър! Мис Шоу!

— Остави ме на мира! — сопна се тя.

— Но къде отиваш?

— Трябва да се върна в Лондон, нали така? — отвърна тя. — Бяха ми нужни две години, за да го открия, движех се из Отвъдната Страна пеша, качвах се на борда на малки градчета с надеждата, че именно Лондон ще ги погълне. И когато най-сетне стигнах там и намерих Валънтайн, и той слезе да се разходи из Дворовете, точно както ми бяха казали клошарите, какво стана тогава? Някакъв идиот ми попречи да го пробода в сърцето, както му се пада. — Тя спря и се обърна с лице към Том. — Ако ти не се бе намесил, той щеше да е

мъртъв, а аз щях да се строполя и да умра редом с него и вече щях да съм намерила покой!

Том я изгледа продължително и преди да успее да се овладее, очите му се изпълниха с парещи сълзи. Ненавиждаше се за това, че изглежда като глупак пред Хестър Шоу, но не можеше да направи нищо. Шокът от преживяниото и мисълта, че е изоставен тук го завладяха тотално и горещите сълзи се стичаха по лицето му, прорязвайки бели тунелчета през калта на бузите.

Хестър, която се канеше да се извърне, спря и го загледа, сякаш не бе сигурна в онова, което ставаше с него.

— Ти плачеш! — каза тя накрая съвсем тихо. Звучеше изненадана.

— Съжалявам — изхлипа той.

— Аз никога не плача. Не мога. Не плаках, дори когато Валънтайн уби мама и татко.

— Какво? — Гласът му трепереше заради сълзите. — Господин Валънтайн никога не би направил подобно нещо! Катрин каза, че дори не е могъл да събере смелост да убие едно вълче. Лъжеш!

— Тогава защо си тук? — попита тя подигравателно. — Той те бълсна след мен, нали? Само защото ме видя.

— Лъжеш! — каза Том отново. Но си спомняше онези огромни ръце, тласкащи го напред; спомни си как падна, спомни си и странната светлина, озарила очите на археолога.

— Е? — попита Хестър.

— Той ме бълсна! — измърмори Том смяяно.

Хестър Шоу просто сви рамене, сякаш казваше „*Виждаш ли? Виждаш ли какъв е в действителност?*“ След това се извърна и отново закрачи.

Том се забърза към нея.

— Ще дойда с теб! И аз трябва да се върна в Лондон! Ще ти помогна!

— Ти? — Тя се изсмя, съскайки и плю на земята в краката му. — Мислех, че си човек на Валънтайн. Сега искаш да ми помогнеш да го убия?

Том поклати глава. Той не знаеше какво иска. Част от него все още се бе вкопчила в надеждата, че всичко е недоразумение и Валънтайн си оставаше добър, мил и смел. Той определено не искаше

да го види убит, а горката Катрин да остане без баща... Но все никак трябваше да се добере до Лондон, а не можеше да го направи сам. А и по един или друг начин се чувствуваше отговорен за Хестър Шоу. В крайна сметка вината за нейното раняване бе негова.

— Ще ти помогна да вървиш — каза той. — Ранена си. Имаш нужда от мен.

— Никой не ми трябва — каза тя свирепо.

— Ще вървим към Лондон заедно — обеща Том. — Аз членувам в Гилдията на историците. Те ще ме послушат. Ще кажа на господин Помрой. Ако Валънтайн наистина е извършил нещата, за които говориш, законът ще се заеме с него!

— Законът? — изсмя се тя презрително. — Валънтайн е законът в Лондон. Не е ли той любимецът на кмета? Не е ли Главен историк? Не, той ще ме убие, ако аз не го изпреваря. А вероятно ще убие и теб. *Шишинг!* — Тя разигра пантомима, имитираща измъкване на меч, който прокара през гърдите на Том.

Слънцето изгряваше и над мократа кал се издигаше мокра мараня. Лондон все още се движеше, видимо по-малък от последния път, когато го бе погледнал. Градът обикновено спираше за няколко дни, след като се бе нахранил, и част от Том, която не бе съвсем вцепенена, се питаше: „*Къде за Бога отива?*“

Но точно в този миг момичето се препъна и падна, а болният ѝ крак се подгъна под нея. Том се зае да ѝ помогне да се изправи, залитайки. Тя не му благодари, но и не го отблъсна. Той преметна ръката ѝ през раменете си и я изправи и те потеглиха заедно през калния хребет, следвайки следите на Лондон на изток.

5. КМЕТЬТ НА ЛОНДОН

На хиляда мили пред тях изгревът огряваше Съркъл Парк, тази елегантна примка от морави и цветни лехи, обримчващи Първия етаж. Той проблясваше в декоративните езерца и алеите, блещукащи от росата и светеше в белите метални върхове на кулите в Клио Хаус. Крайградската къща на Валънтайн, разположена сред мрачни кедри в края на парка, наподобяваща огромна раковина, изхвърлена от някакъв чудноват прилив.

В спалнята си на последния етаж Катрин се събуди и полежа, взряна във филтъра за слънчеви лъчи през покритите с черупки от костенурки капаци на нейните прозорци. Знаеше, че е нещастна, но отначало не помнеше защо.

После си спомни предишната вечер. Нападението в Подземието и начинът, по който онзи нещастен, сладък, млад чирак бе преследвал убийцата, намирайки смъртта си. Тя се бе втурнала след баща си, но докато стигне до отходната тръба, всичко бе приключило. Един млад чирак инженер се оттегляше залитайки, ужасеното му лице имаше същия бял цвят, както и каучуковата му престилка, а зад него тя откри баща си, блед и гневен, заобиколен от полицаи. Никога не го бе виждала да изглежда по този начин, нито пък бе чувала грубия, неестествен глас, с който троснато ѝ нареди да се прибира право вкъщи.

Част от нея искаше само да се завие и да продължи да спи, но трябваше да го види и да се увери, че е добре. Тя отметна завивката и стана, обличайки дрехите от предишната вечер, които лежаха смачкани на пода, все още носещи миризмата на пещите.

Пред спалнята ѝ леко се спускаше един коридор с кръгъл таван, лъкатушещ като лабиринт на амонит. Тя забързано заслиза по него, спирайки, за да изрази почитта си към статуята на Клио, богинята на историята, намираща се в една ниша пред вратата, водеща към трапезарията. В други ниши бяха разположени съкровища, които баща ѝ бе донесъл със себе си от експедициите си; глинени късове, части от

компютърни клавиатури и ръждясалите метални черепи на Ловци, онези странни, полумеханични войници от една забравена война. Стъклените им напукани очи гледаха злобно Катрин, докато минаваше покрай тях.

Баща ѝ пиеше кафе в атриума, голямото открито пространство в центъра на къщата. Той все още бе облечен в халата си, издълженото му лице бе сериозно, докато крачеше напред-назад сред саксийните папрати. Само един бърз поглед бе достатъчен за Катрин, за да установи, че той изобщо не бе спал.

— Татко? — каза тя въпросително. — Какво се е случило?

— О, Кейт! — Той се приближи и силно я прегърна. — Каква нощ!

— Горкото момче! — прошепна Катрин. — Горкият Том! Предполагам, че нищо не са... открили?

Валънтайн поклати глава.

— Убийцата го повлече след себе си, когато падна. И двамата са били повлечени от калта на Отвъдната Страна или са се разбили под коловозите.

— О! — прошепна Катрин и приседна на ръба на една маса, без дори да забелязва Кучето, което влезе с тихи стъпки, за да склони глава на коляното ѝ. *Горкият Том!* — помисли си тя. Той беше толкова мил, толкова нетърпелив да им достави удоволствие. Тя наистина го бе харесала. Дори бе обмисляла идеята да помоли баща си да го доведе на работа в Клио Хаус, за да могат тя и Кучето да го опознаят по-добре. А сега той бе мъртъв, душата му бе изчезнала в Мрачната Страна и тялото му лежеше изстинало в студената кал някъде из коловозите на града.

— Кметът на града не е доволен — каза Валънтайн, хвърляйки един поглед към часовника. — Една убийца, движеща се свободно из Подземието в първия ден от завръщането на Лондон в Ловния Район. Ще дойде лично тук, за да го обсъдим. Ще поседиш ли с мен, докато го чакам? Ако искаш, хапни от закуската ми. На масата има кафе, кифлички, масло. Нямам никакъв апетит.

И Катрин нямаше апетит, но погледна храната и забеляза една опърпана кожена раница в далечния край на масата. Беше същата, която убийцата бе изпуснала, а съдържанието ѝ лежеше пръснато наоколо подобно на някакви експонати от странен музей: метално

шише с вода, аптечка, някаква връв, няколко парчета сущено месо, което изглеждаше по-твърдо от езици на ботуши и един оцапан и изпомачкан лист хартия с прикрепена с телбод снимка върху него. Катрин я вдигна. Това бе документ за самоличност, издаден в някакъв град на име „Строул“, мръсен и избелял, разпадащ се по прегънатите участъци. Преди да е успяла да изследва почерка, погледът ѝ бе привлечен от снимката. Тя ахна:

— Татко! Лицето ѝ!

Валънтайн се обърна, видя, че тя държи листа и го изтръгна от ръката ѝ с гневен вик. — Не, Кейт! Това не бива да бъде виждано от никого...

Извади запалката си и внимателно запали едното ъгълче на документа, сгъвайки го в пепелника на бюрото си, докато хартията гореше. След това отново продължи да крачи, а Катрин го наблюдаваше. През десетте години, откакто бе в Лондон, тя беше започнала да го възприема като най-добрия си приятел, не само като баща. Харесвала едни и същи неща, смееха се на едни и същи шеги и никога нямаха тайни един от друг — но тя разбираше, че той крие нещо от нея, свързано с това момиче. Никога не го бе виждала толкова разтревожен от каквото и да било.

— Коя е тя, татко? — попита Кетрин. — От някоя от твоите експедиции ли я познаваш? Толкова е млада и толкова... Какво е станало с лицето ѝ?

Чуха се стъпки, някой почука на вратата и Пюзи нахълта в стаята.

— Кметът е на път за насам, Шефе.

— Вече? — изстена Валънтайн.

— Боя се, че да. Генч току-що го е видял да пресича парка с колата си. Каза, че не изглеждал доволен.

И Валънтайн не изглеждаше доволен. Той грабна дрехите си от облегалката на стола, където ги бе захвърлил и се зае да се приведе в приличен вид. Катрин се приближи, за да му помогне, но той я отпрати с един жест, затова тя го целуна бързо по бузата и забързано излезе с подскачащото зад нея Куче. През големите ovalни прозорци на гостната видя един бял служебен автомобил да влиза през портата на Клио Хаус. Един отряд от воиници тичаха пред него, облечени в ярката червена униформа на бийфитърите^[1], личната охрана на кмета на

Лондон. Те заеха позиции из градината подобно на грозни декоративни орнаменти в моравата, докато Генч и един от останалите слуги забързаха напред, за да отворят големия пластмасов капак. Кметът на Лондон слезе от колата и закрачи към къщата.

Магнъс Кроум управляваше Лондон от близо двадесет години, но все пак не *изглеждаше* като градоначалник. Кметовете на Лондон в учебниците по история на Катрин бяха закръглени, весели, червендалести мъже, а Кроум беше slab като сврака и два пъти по-тъжен. Той никога не носеше алените одежди, представляващи гордостта и радостта на останалите кметове, а се обличаше в дългата си бяла каучукова роба и носеше червеното колело на Гилдията на инженерите на челото си. Предишните кметове на Лондон бяха принуждавани да махнат белезите за принадлежност към Гилдията, за да покажат, че служат на целия град, но нещата се бяха променили, когато Кроум дойде на власт — и макар някои хора да казваха, че е несправедливо един човек да бъде началник на Инженерите и кмет на Лондон, все пак те признаваха, че Кроум се справяше добре с управлението на града.

Катрин не го харесваше. Никога не го бе харесвала, въпреки че той се отнасяше толкова добре с баща ѝ, а тази сутрин нямаше настроение да се среща с него. Щом чу арката на входната врата да се отваря, тя бързо се върна в коридора и тръгна нагоре по него, нежно подвиквайки на Кучето да я последва. Веднага щом стигна до първия завой, тя спря, скрита в една плитка ниша, поставила върховете на пръстите си върху главата на Куче, за да го укроти. Подозираше, че някаква ужасна беда е сполетяла баща ѝ и нямаше да му позволи да крие истината от нея, сякаш все още бе малко момиченце.

След няколко секунди тя видя Генч да отива до вратата на атриума, стиснал шапката в ръцете си.

— Оттук, Ваше почитаемо височество — смотолеви той с поклон. — Стъпвайте внимателно, Ваша чест.

Кроум вървеше плътно зад него. Той спря за миг, главата му се клатеше наляво-надясно по някакъв странен влечугоподобен начин, и Катрин усети как погледът му пробяга през коридора като вятър от Ледената Пустош. Тя се сви по-силно в нишата и се молеше на Куърк и Клио да не я види. За миг тя чу дишането му и едваоловимите

скърцания и писукания на каучуковото му палто. После Генч го поведе към атриума и опасността отмина.

Стисната здраво кайшката на Кучето с една ръка, тя се промъкна обратно към вратата и се заслуша. Чуваше гласа на баща си и си го представяше как стои до декоративния фонтан, докато хората му настаняваха Кроум да седне. Той започна да прави някакви благовъзпитани забележки за времето, но студеният слаб глас на кмета го прекъсна:

— Четох доклада за снощното ти приключение, Валънтайн. Ти ме увери, че сте се справили с цялото семейство.

Катрин се отдръпна от вратата, сякаш се бе изгорила. Как се осмеляваше това старче да говори така на баща ѝ! Не искаше да слуша повече, но любопитството надделя и тя отново долепи ухо до дървото.

— ... призрак от моето минало — казваше баща ѝ. — Нямам обяснение как е могла да избяга. И единствено Куърк знае къде се е научила да бъде толкова подвижна и хитра. Но тя вече е мъртва. Както и момчето, което я залови, горкият Натсуърти...

— Сигурен ли си в това?

— Те паднаха от града, Кроум.

— Това не значи нищо. Ние се движим над мека пръст; възможно е да са оцелели. Трябвало е да изпратиш хора долу да проверят. Не забравяй, че ние не знаехме доколко е запознато момичето с работата на майка си. Ако случайно каже на някой друг град, че разполагаме с МЕДУЗА, преди да сме готови да я използваме...

— Знам, знам — каза раздразнено Валънтайн и Катрин чу как изскърца един стол, когато той се отпусна в него. — Ще взема асансьора до тринайсетия етаж и ще видя дали ще мога да открия телата им...

— Не — нареди Кроум. — Имам други планове за теб и твоя въздушен кораб. Искам да летиш напред и да провериш какво има между Лондон и неговата цел.

— Кроум, това е работа за Комисията по планирането, не за Асансьора...

— Не — сопна се Кроум отново. — Не искам прекалено много хора да знаят накъде сме повели града. Ще научат, когато назрее моментът. Освен това, имам предвид една задача, която може да бъде поверена единствено на теб.

— Ами момичето? — попита Валънтайн.

— Не се тревожи за нея — каза Кметът. — Имам агент, на когото мога да се доверя. Той ще я проследи и ще довърши работата, която ти не успя да свършиш. Съсредоточи се върху подготовката на кораба си, Валънтайн.

Срещата отиваше към края си. Катрин чу, че кметът на Лондон се готви да тръгва и забързано пое по коридора преди вратата да се отвори, а мозъкът ѝ препускаше по-бързо от някоя от онези центрофуги в Залата на Лондонския музей за Древни Технологии.

Отново в стаята си, тя седна и започна да си задава въпроси за нещата, които бе чула. Беше се надявала да разгадае една мистерия, а вместо това тя се бе задълбочила още повече. Единственото, в което беше сигурна бе, че баща ѝ пази някаква тайна. Никога преди той не бе имал тайни от нея. Винаги ѝ казваше всичко и я питаше за мнението ѝ, искаше съвет от нея, а сега си шушукаше с кмета на Лондон за едно момиче, което бе „призрак от миналото“ и за някакъв агент, който щеше да бъде изпратен да я търси и да направи... какво? Възможно ли бе Том и атентаторката наистина да са още живи? И защо кметът пращаше баща ѝ на разузнавателен полет сред такава потайност? Защо не искаше да каже накъде пътува Лондон? И какво, какво по дяволите представляваше МЕДУЗА?

[1] Телохранител в английския двор — Бел.пр. ↑

6. СПИЙДУЕЛ

Продължиха да залитат нататък през целия ден и стъпваха с мъка из дирята, която Лондон бе оставил в меката пръст на Ловния Район. Градът никога не се скриваше от погледа им, но ставаше все по-малък, все по-далечен, отдръпвайки се от тях на изток и Том осъзна, че е възможно да изчезне зад хоризонта завинаги. Самотата го измъчваше. Той никога не бе харесвал особено работата си като чирак историк (трета степен), но сега усещаше годините, прекарани в Музея като една прекрасна, златна мечта. Улови се, че му липсва старият припрян доктор Аркънгарт и надутият Чъдли Помрой. Липсваше му леглото му в проветривата спалня и дългите часове работа, а и Катрин Валънтайн, въпреки че я познаваше само от няколко минути. Понякога, щом затвореше очи, виждаше лицето ѝ доста ясно, милите ѝ нежни очи и прекрасната ѝ усмивка. Сигурен бе, че тя не знае що за човек е баща ѝ...

— Внимавай къде стъпваш! — сопна са Хестър Шоу и той отвори очи, осъзнал, че я бе повел почти през ръба на един от зеещите коловози.

Те продължаваха да вървят и вървят и Том започна да си мисли, че онова, което му липсваше най-много от неговия град, бе храната. Тя никога не бе особено обилна в стола на Гилдията, но беше по-добре от нищо, а в момента той не разполагаше с нищо. Когато попита Хестър Шоу с какво ще се прехранват тук, тя просто заяви:

— Обзалагам се, че сега ти се ще да не бе губил раницата ми, лондончанче. Вътре имах малко вкусно сушено кучешко месо.

В ранния следобед те се натъкнаха на няколко мрачни сивкави храсти, непогребани под дирите на Лондон и Хестър откъсна няколко листа, които смачка на каша между два камъка.

— По-добре е да се сварят — каза тя, докато ядяха отвратителната лепкава зеленчукова каша. — В раницата си имах разпалки за огън.

По-късно тя хвани една жаба в една от дълбоките локви, които вече се образуваха из V-образните следи от вериги. Не я предложи на Том и той се опита да не гледа, докато момичето ядеше.

Все още не знаеше какво да мисли за нея. През по-голямата част от времето тя мълчеше и го гледаше толкова свирепо, когато се опитваше да я заговори, че той бързо се научи да върви в мълчание. Но от време на време, съвсем ненадейно, тя започваше да говори:

— Теренът става по-висок. Това означава, че Лондон ще се движи по-бавно. Би било разхищение на гориво да се движиш с пълна скорост по отвесен участък. — После, след час-два: — Майка ми казваше, че Транспортните Центрове са нещо глупаво. Тя казваше, че от тях е имало полза преди хиляда години, когато всички онези земетресения и вулкани, а и глетчерите са се измествали на юг. Сега те просто се разхождат наоколо и се изяждат помежду си, защото хората са прекалено глупави, за да ги спрат.

На Том му харесваше, когато тя говори, макар да смяташе, че майка ѝ звучи като опасен Антитракционист. Но щом опита да поддържа разговора, тя отново потъваше в мълчание и вдигаше ръка, за да прикрие лицето си. Сякаш в нея съществуваха две личности, които деляха едно крехко тяло; едната бе безпощаден отмъстител, обсебена единствено от мисълта да убие Валънтайн, а другата — пъргаво, умно, приятно момиче, което той понякога усещаше да надзвърта към него иззад белязаната си маска. Питаше се дали не е малко луда. За когото и да било щеше да е достатъчно основание да превърти, ако види как убиват родителите му.

— Как стана? — попита той деликатно. — Говоря за майка ти и татко ти, сигурна ли си, че Валънтайн ги е...?

— Мълкни и върви — отвърна тя.

Но много след като се стъмни, когато се сгущиха в една дупка в калта, за да избегнат хладния нощен вятър, тя внезапно започна да му разказва историята си.

— Родена съм върху голата земя — каза тя, — но не беше точно така. Живеех на Оук Айънд, в Далечния запад. Някога това бе част от Ловния Район, но земетресенията потопиха цялата земя наоколо и я превърнаха в остров, твърде отдалечен, от който и да е гладен град-агресор и прекалено скалист, за да акостираят на него земноводните градове. Беше прекрасно — зелени хълмове и огромни каменни скали

и потоци, течащи през преплетени като в лабиринт дъбови гори, посивели от лишеи — дърветата бяха станали рунтави от тях, като стари кучета.

Том потрепери. Всеки лондончанин знаеше, че само диваците живееха на гола земя.

— Предпочитам една хубава плоча на платформа под краката си — каза той, но Хестър изглежда не го чу; думите продължаваха да се леят от изкривената ѝ уста, сякаш нямаше друг избор.

— Имаше един град, който наричахме Дънроумин. Навремето той беше подвижен, но на хората им омръзна непрекъснато да се стичат от по-големите градове, затова го преместиха към Оук Айънд, а колелата и двигателите му бяха демонтираны и заровени в един склон. Той си стои там вече повече от сто години и никога няма да кажеш, че някога изобщо се е движил.

— Но това е ужасно! — простена Том. — То си е направо Антитракционистко!

— Майка ми и баща ми живееха надолу по пътя — продължи тя, говорейки успоредно с него. — Имаха къща в края на тресавището, където се врязва морето. Татко беше фермер, а майка ми — историчка като теб, само че много по-умна, разбира се. Всяко лято тя отлиташе с кораба си на разкопки за Стара Техника, но през есента се прибираще. Често се качваш в кабинета ѝ на тавана през зимните нощи и ядях сандвичи със сирене, а тя ми разказваше приключенията си.

— И така, една нощ преди седем години, се събудих късно и чух спорещи гласове на тавана. Така че се качих по стълбите и погледнах, и там беше Валънтайн. Познавах го, защото беше приятел на майка ми и често се отбиваше у нас, когато имаше път насам. Но онази нощ той не беше приятелски настроен. „Дай ми машината, Пандора — не спираше да повтаря той. — Дай ми МЕДУЗА.“ Не видя, че го наблюдавам. Бях в най-високата част на стълбата, вгледана в тавана, твърде уплашена, за да се кача и прекалено уплашена, за да се върна. Валънтайн стоеше с гръб към мен, а мама стоеше с лице към него, хванала машината в ръце и каза: „Върви по дяволите, Тадеуш, аз я намерих, моя е!“ А после Валънтайн измъкна меча си и... той...

Тя спря да си поеме въздух. Искаше да спре, но се носеше на вълната на спомените, които я водеха към онази нощ, към стаята и

кръвта, опръскала звездните карти на майка й подобно на карта на ново съзвезdie.

— А после той се обърна и видя, че го гледам и дойде до мен, наведох се и мечът му само проряза лицето ми, а аз паднах по стълбата. Сигурно си е помислил, че ме е убил. Чух как отива до бюрото на мама и започна да шумоли с нейните документи, станах и побягнах. Татко лежеше на пода в кухнята, той също бе мъртъв. Дори кучетата бяха мъртви.

Изтичах навън и видях големия черен кораб на Валънтайн да стои закотвен в края на градината, а неговите хора чакаха. Те се втурнаха след мен, но аз избягах. Затичах се към навеса за лодки и загребах с лодката на татко. Смятах да отида до Дънроумин и да повикам помощ — разстоянието беше малко и мислех, че някой доктор би помогнал на мама и татко. Но бях толкова омаломощена заради кръвта и болката... Отвързах някак лодката и течението я понесе, и следващото нещо, което видях, когато се събудих, бяха бреговете на Ловния Район.

След това живях в Отвъдната Страна. В началото не можех да си спомня много. Сякаш когато поряза главата ми, част от спомените ми се изляха навън, а в останалите настъпи хаос. Но постепенно паметта ми започна да се възвръща и един ден си спомних за Валънтайн и онова, което бе извършил. Тогава реших да дойда и да го намеря. Да го убия, както той бе убил майка ми и баща ми.

— Каква беше онази машина? — попита Том в продължителното мълчание. — Онази МЕДУЗА?

Хестър сви рамене. (Беше твърде тъмно, за да я види, но чу как тя сви рамене под мръсното си палто).

— Нещо, което майка ми бе открила. Стара Техника. Не изглеждаше значимо. Като метална футболна топка, цялата във вдълбнатини и назъбвания. Но той я уби именно заради това.

— Преди седем години — прошепна Том. — Тогава господин Валънтайн бе назначен за шеф на Гилдията. Казаха, че намерил нещо в Отвъдната Страна и Кроум бил толкова доволен, че го повишил, направо през главата на Помрой и на всички останали. Но така и не чух какво е открил. А и до този момент не съм чувал за МЕДУЗА.

Хестър не каза нищо. След няколко минути тя захърка.

Том остана буден още дълго време, превъртайки историята из главата си. Мислеше за бляновете, които му помагаха да преживява дългите отегчителни дни в Музея. Беше си мечтал да бъде въвлечен с някое красиво момиче в Отвъдната Страна, по следите на някой убиец, но никога не бе допускал, че ще е толкова влажно и студено, или че краката ще го болят толкова много, или че убиецът ще бъде най-големият герой на Лондон. А що се отнася до красивото момиче...

Той погледна истинската развалина, която представляваше лицето на Хестър Шоу на фона на слабата лунна светлина, намръщена дори докато спеше. Сега я разбираще по-добре. Тя мразеше Валънтайн, но мразеше себе си още повече, за това че бе толкова грозна, и за това, че е още жива, а родителите ѝ — мъртви. Спомни си как се чувстваше, когато стана Голямото Накланяне и се прибра вкъщи, за да открие, че къщата му е сравнена със земята, а мама и татко ги нямаше. Беше си помислил, че по някакъв начин той е виновен за всичко това. Чувстваше се изпълнен с вина, защото не е бил там да умре заедно с тях.

„Трябва да ѝ помогна — помисли си Том. — Няма да ѝ позволя да убие господин Валънтайн, но ще намеря начин истината да излезе на бял свят. Ако това е истината. Може би утре Лондон ще забави ход и кракът на Хестър ще се подобри. До залез-слънце ще сме се върнали в града и все някой ще ни изслуша...“

* * *

Но на следващата сутрин те се събудиха и установиха, че градът е отишъл още по-нататък, а кракът на Хестър се бе влошил. Сега тя стенеше от болка на почти всяка крачка; лицето ѝ имаше цвят на мръсен сняг, а през превръзките се просмукваше прясна кръв, която се стичаше в ботушите ѝ. Том се прокле, че е изхвърлил онези парциали и затова че накара Хестър да остави раницата си и аптечката...

В средата на сутринта, през леещите се потоци от дъжд те видяха нещо пред себе си. Един куп с шлака и сгурия бе разпилян из следите от коловози, където Лондон го бе изхвърлил предишния ден. Захвърлен недалече от мястото имаше малък град и когато се приближиха, Хестър и Том видяха, че някакви хора се суетят напред-назад из

купчината с отпадъци, пресявайки късчета разтопен метал и части от неизгоряло гориво.

Гледката ги обнадежди и те забързаха напред. До ранния следобед се движеха под сянката на огромните колела на градчето и Том с изумление зяпаше единствения му етаж. Той бе по-малък от много от къщите в Лондон и по всичко личеше, че е построен от дърво от някой, чиято предстava за добра дърводелска работа бе да забие няколко пирона и да се надява на най-доброто. Зад корпуса на подобния на барака град се извисяваха огромните извити комини на един експериментален ред двигатели.

— Добре дошли! — провикна се един висок мъж с бяла брада, проправяйки си път през купчината сгуря, а мръсните му кафяви дрехи се вееха зад него. — Добре дошли в Спийдуел. Аз съм Орм Рийланд, кметът. Говорите ли английски?

Хестър се отдръпна подозрително, но Том смяташе, че старецът изглежда достатъчно добронамерен. Той пристъпи напред и каза:

— Моля Ви, сър, имаме нужда от малко храна и доктор, който да прегледа крака на моята приятелка...

— Не съм ти приятелка — просъска Хестър Шоу. — И на крака ми му няма нищо. — Но тя беше бледа и трепереше, а лицето ѝ лъщеше от пот.

— В Спийдуел и без друго няма лекар — засмя се Рийланд. — Нито един. А що се отнася до храната... Ами времената са тежки. Имате ли нещо, което да продадете?

Том потупа джобовете на туниката си. Имаше малко пари, но не виждаше каква полза биха имали лондонските пари за Орм Рийланд. После напипа нещо твърдо. Беше дискът, който бе намерил в Подземието. Той го извади и го загледа тъжно, преди да го подаде на стареца. Бе решил да го подари на Катрин Валънтайн някой ден, но сега храната беше по-важна.

— Красив е! Много е красив! — призна Орм Рийланд, накланяйки диска, възхищавайки се на вълнистите дъги. — Няма да има голяма полза от него, но стига за няколко нощи подслон и нещо за ядене. Храната не е много добра, имайте го предвид, но е по-добре от нищо...

* * *

Беше прав: наистина не беше добра, но Том и Хестър ядяха лакомо, след което протегнаха купите си за допълнително.

— Направена е предимно от водорасли — обясни Орм Рийланд, докато жена му сипваше втори порции от синкавата гадост. — Отглеждаме ги в бъчви под главното машинно отделение. Отвратителна работа, но поддържа тялото и духа, когато реколтата е слаба, а между нас казано, реколтата никога не е била по-слаба. Затова толкова се зарадвахме, когато се натъкнахме на тази купчина боклук, с която свързваме двата края.

Том кимна, отпускайки се назад в стола си и оглеждайки квартирата на Рийланд. Тя представляваше мъничка стая с форма на сирене и никак не приличаше на онова, което би очаквал от една кметска резиденция — но и Орм Рийланд не беше точно типа човек, който би си представял за кмет. Опърпаният старец изглежда управляващ един град, съставен основно от неговото семейство; синове и дъщери, внучи, племенници, племеннички и съпрузите и съпругите, които бяха срещнали из преминаващите градове.

Но Рийланд не беше щастлив човек.

— Не е особено забавно да управляваш транспортен град — не спираше да повтаря той. — Не, никак не е забавно, вече не. Навремето малко градче като Спийдуел можеше да движи делата си съвсем безопасно, бидейки прекалено малък, за да бъде погълнат от някой друг град. Но не и сега. Не и когато плячката е толкова оскудна. Всеки срещнат иска да ни погълне. Даже онзи ден бягахме от един град. Беше един от онези френскоговорещи подвижни градове. Питам ви, каква полза би имало едно такова чудовище от нас? Ние просто ще притъпим апетита му. Но те ни преследваха така или иначе.

— Градът ви сигурно е много бърз — каза Том.

— О, да — съгласи се Рийланд с усмивка, а съпругата му вметна:

— Сто мили в час, максимална скорост. Това е заслуга на Рийланд. Той прави чудеса с тези негови двигатели.

— Дали бихте ни помогнали? — попита Том, навеждайки се напред в стола си. — Трябва да стигнем до Лондон по най-бързия

начин. Сигурен съм, че можете да го настигнете, а по пътя може да има още купчини с отпадъци...

— Бог да ви благослови, младежо — отвърна Рийланд, поклащащи глава. — Онова, което Лондон изхвърля, не си струва пътуването толкова далече, не и в наши дни. Всичко се рециклира сега, когато плячката е толкова оскъдна. Ето, аз си спомням дните, когато градските сметища осейваха Ловния Район като планини. О, тогава имаше добър урожай! Но вече не. Освен това — добави той и потръпна, — не бих отвел града си прекалено близо до Лондон или който и да е друг град. В наше време не можеш да им имаш доверие. Ще се обърнат и ще ни лапнат като едното нищо. Мляс! Не, не.

Том кимна, стараейки се да не показва разочароването си. Той хвърли един поглед към Хестър, но главата ѝ бе наведена надолу и тя изглеждаше заспала или в несвяст. Той се надяваше това да е само реакция от дългото ходене и пълния ѝ stomах, но когато се изправи да провери дали всичко е наред, Рийланд каза:

— Виж какво ще ти кажа, младежо; ще те закараме до купчината!

— До кое?

— До Търговското обединение! Това е струпване на малки градчета, на няколко дни път югоизточно от тук. И без това щяхме да ходим там.

— При Обединението ще има много градове — съгласи се госпожа Рийланд. — И дори никой от тях да не е готов да заведе теб и твоята приятелка до Лондон, скоро ще намерите въздушен търговски кораб, който ще го направи. При едно Търговско обединение трябва да има търговски кораби.

— Аз... — каза Том и мълкна. Не се чувстваше много добре. Стаята сякаш се клатеше, после започна да се люлее като картината на лош видеоекран. Той погледна Хестър и видя, че се е хързулнала от стола си на земята. Боговете-закрилници на Дома на семейство Рийланд му се хилеха от храма на стената и един от тях сякаш казваше с гласа на Орм Рийланд: — Трябва да има въздушни кораби, Том, в едно Търговско обединение винаги има въздушни кораби...

— Искаш ли още водорасли, мили? — попита госпожа Рийланд, когато той се свлече на колене. Той я чу да казва от много, много далече: — Отне ужасно много време, за да действат, нали, Орми? —

а Рийланд отвърна: — Следващия път трябва да сложим повече, миличка. — После люлеещите се шарки на килима се издигнаха и се обвиха около него в сън, който беше мек като памук и пълен с видения на Катрин.

7. ХАЙ ЛОНДОН

Над Първия етаж, над оживените магазини на Мейфеър и Пикадили, над Куърк Съркъс, където статуята на спасителя на Лондон се извисява гордо върху своята стоманена колона с канелюри, бе надвиснал Най-горният етаж като желязна корона, подпирана от огромни стълбове. Това бе най-малкият, най-високият и най-важният от седемте етажа и макар там да се помещаваха само три сгради, това бяха трите най-големи сгради в Лондон. Назад се издигаха кулите на Гилдхол, където се помещаваха офисите на по-големите и не толкова големите Гилдии, и където те се събраха на съвещания веднъж месечно. Срещу него бе сградата, където се вземаха *истинските* решения: черната стъклена ръка на Инженериума. Между тях се намираше „Свети Павел“, древният християнски храм, който Куърк бе построил отново на това място, когато превърна Лондон в Транспортен град. Сега той представляваше печална гледка, обвит в скелета и подкрепян от подпори, тъй като никога не е бил предписан да се движи, а пътуванията на Лондон бяха разклатили жестоко старата каменна зидария. Но скоро той отново щеше да бъде отворен за посетители: Гилдията на инженерите бе обещала да го реставрира и ако човек се заслушаше внимателно, щеше да чуе шума от бормашини и чукове, с които нейните хора работеха вътре.

Магнъс Кроум ги чуваше, докато автомобилът му преминаваше с мъркане из сенките на древната катедрала към Инженериума. Те извикаха на лицето му лека, загадъчна усмивка.

Вътре в Инженериума слънчевата светлина се държеше надалече зад черни прозорци. Студен неонов блясък къпеше металните стени, а въздухът миришеше на антисептични препарати, за които Кроум смяташе, че са желано облекчение от зловонието на цветята и прясно окосената трева, надвиснали над Хай Лондон в този топъл пролетен ден. Една млада жена-чирак скочи на крака, за да отдаде чест, докато той се промъкваше във фоайето и наведе плешивата си глава, когато той изръмжа:

— Заведете ме при доктор Туикс.

Една теснолинейка вече го очакваше. Момичето помогна на Кмета да се качи вътре и колата го поведе, лъкатушейки в бавна спирала през сърцето на Инженериума. Той минаваше етаж след етаж с офиси и конферентни зали и лаборатории и зърваше силуетите на странни машини през стени от матирано стъкло. Накъдето и да погледнеше, той виждаше своите Инженери да работят, занимавайки се с фрагменти от Стара Техника, извършвайки експерименти с плъхове и кучета, или напътстващи групи от деца с бръснати глави, дошли на еднодневна екскурзия от яслата на Гилдията в Дълбокото Подземие. Почувства се доволен и в безопасност, тук, сред чистата, светла Светая светих на неговата Гилдия. Това го накара да си спомни защо обича Лондон толкова много и защо е посветил кариерата си на това да открие начини да го поддържа в движение.

Когато преди много години Кроум бе млад чирак, той четеше мрачни прогнози, в които се казваше, че плячката привършва и Транспортните градове са обречени. Той посвети целия си живот да ги опровергае. Проправяйки си със зъби и нокти пътя към върха на своята Гилдия, а след това и към кметското място, той бе поставил само началото. Жестоките закони за рециклирането и антиотпадъчните процедури бяха просто междинна спирка. Сега той бе почти готов да разкрие истинския си план.

Но първо трябваше да се увери, че онова момиче Шоу няма да създава повече проблеми.

Колата спря с въздишка пред една от лабораториите на Горния етаж. Една набита, облечена в бяла престилка и наподобяваща бъчва жена, стоеше в очакване на входа, подскачайки нервно от крак на крак. Ивейдън Туикс бе един от най-добрите инженери в Лондон. Тя можеше и да изглежда като нечия пъпчива леля и да украсява лабораторията си с картини с цветя и кучета (което си бе чисто нарушение на устава на Гилдията), но що се отнася до работата си беше безмилостна.

— Здравейте, господин кмете — усмихна се тя престорено и направи поклон. — Много се радвам да Ви видя! Дошли сте да посетите моите бебета?

— Искам да видя Шрайк — сопна се той и я подмина, а тя затанцува след него, като листо във въздушната струя на преминаващ град.

Минаха през нейната лаборатория, покрай стреснати, покланящи се Инженери, покрай блестящи рафтове със стъклария — и покрай маси, върху които се реставрираха внимателно ръждясали метални скелети. Екипът на доктор Туикс от години изследваше Преследвачите, Възкресените хора, чиито останки понякога се появяваха в Отвъдната Страна — а напоследък работеха с нещо повече от останки.

— Приключихте ли с изследователската дейност върху Шрайк?
— попита Кроум, докато крачеше напред. — Сигурни ли сте, че нямаме повече полза от него?

— О, научих всичко възможно, кмете — изчурулика Докторката.
— Той е нещо пленително, но в действителност е по-сложен, отколкото е добре за него; почти е развил собствена самоличност. А колкото до странната идея фикс, свързана с онова момиче, ще се постараю новите ми модели да са много по-опростени. Искате ли да го разглобя?

— Не. — Кроум се спря при малка, кръгла врата и докосна някаква шайба, която я отвори с въртене. — Смятам да спазя онова, което обещах на Шрайк. А имам и работа за него.

Отвъд вратата бяха надвиснали сенки и се усещаше миризма на машинно масло. Срещу една далечна стена стоеше неподвижно висок силует. Когато кметът влезе в стаята, две кръгли зелени очи светнаха срещу него като автомобилни фарове.

— Господин Шрайк! — каза Кроум почти развеселен. — Как сме днес? Надявам се, че не спяхте?

— АЗ НЕ СПЯ — отвърна му един глас от мрака. Беше ужасен, остьр като скърцането на ръждиви зъбци. Дори Доктор Туикс, която го познаваше добре, потръпна в каучуковата си престилка. — ИСКАТЕ ДА МЕ ПРЕГЛЕДАТЕ ОТНОВО ЛИ?

— Не, Шрайк — казва Кроум. — Помните ли какво ме предупредихте първия път, когато дойдохте при мен? За онова момиче Шоу?

— КАЗАХ ВИ, ЧЕ Е ЖИВА И Е ТРЪГНАЛА КЪМ ЛОНДОН.

— Е, оказахте се прав. Тя се появи, точно както бяхте казали.

— КЪДЕ Е? ДОВЕДЕТЕ Я ПРИ МЕНЕ!

— Боя се, че е невъзможно. Тя скочи в една отходна тръба, обратно в Отвъдната Страна.

Последва бавно съскане, сякаш се изпускаше пара.

— ТРЯБВА ДА Я ПОСЛЕДВАМ.

Кроум се усмихна.

— Надявах се да го кажете. Един от моите разузнавателни въздушни кораби „Гошоук 90“ е подготвен за Вас. Пилотите ще се върнат по следите на града, докато откриете мястото, където е паднало момичето. Ако тя и нейният спътник са мъртви, всичко е наред. Ако са живи, убийте ги. Донесете ми труповете им.

— А ПОСЛЕ? — попита гласът.

— А после, Шрайк — отвърна Кроум, — ще Ви дам онова, за което копнене сърцето Ви.

* * *

За Лондон настъпиха необичайни времена. Градът продължаваше да се движи с доста висока скорост, сякаш наблизо имаше плячка, но из сивите кални равнини не се виждаше друг град по северозападната част на Ловния Район и всички се питаха какво ли планира кметът.

— Не можем просто да продължим да се движим така — чу Катрин да мърмори един от прислугата. — На изток има големи градове, които ще ни погълнат и ще изплюят кокалите ни. — Но господин Малоу, икономът, отвърна с шепот:

— Нищо ли не знаеш, Сюки Блейндър? Не е ли изпратен господин Валънтайн на експедиция да проучи земята пред нас? Той и Магнъс Кроум са се насочили към някакъв огромен велик приз, можеш да бъдеш сигурен в това!

Някакъв огромен велик приз най-вероятно, но никой не знаеше какъв точно и, когато Валънтайн се прибра у дома за обяд след поредното съвещание с Гилдията на инженерите, Катрин го попита:

— Защо трябва да те пращат на разузнавателна мисия? Това е работа за навигатор, не за най-добрания археолог на света. Не е честно!

Валънтайн въздъхна търпеливо.

— Кметът ми има доверие, Катрин. И скоро ще се върна. Три седмици. Един месец. Не повече. Хайде, слез с мене в хангара, да видим какво правят Пюзи и Генч с този мой кораб.

* * *

През дългите хилядолетия след Шейсетминутната война, технологията в областта на въздушните кораби бе достигнала нива, за които дори Древните не биха могли да мечтаят. Валънтайн бе наредил да изградят *Елеватора на тринадесетия етаж* със специално предназначение, използвайки част от парите, които Кроум му бе платил за Старата Техника, открита от него по време на пътуването му до Америка преди двадесет години. Той твърдеше, че това е най-добрият кораб,строен някога и Катрин не виждаше причина да подлага това на съмнение. Естествено, той не й позволяващ да стои долу на Петия етаж заедно с простосмъртните търговци, а на един частен въздушен пристан на няколкостотин ярда от Клио Хаус.

Катрин и баща ѝ вървяха към него през огрения от слънцето парк. Хангартът и металната площадка бяха изпълнени с хора и превозни средства, докато Пюзи и Генч товареха на Елеватора провизии за предстоящия полет. Кучето се разбърза напред, за да подуши куповете с касетки и бидони: консерви с мясо, подемен газ, медикаменти, набори от инструменти за поправка на спукани гуми на въздушни кораби, лосиони за слънце, противогази, пистолети, дъждобрани, дебели палта за минусови температури, огнеупорни костюми, картографско оборудване, портативни печки, резервни чорапи, пластмасови чаши, три надуваеми лодки и една картонена кутия с надпис „Запазената марка обувки на Пинкс за кален терен в Отвъдната Страна — *Никой не потъва с Пинкс!*“

В сенките на хангара чакаше величественият въздушен кораб, а лъскавата му черна бронирана обвивка бе покрита с брезент. Както обикновено, Катрин почувства как у нея се надига трепет при мисълта за това огромно превозно средство, което щеше да издигне баща ѝ високо в небето — трепет, примесен с тъга, че той я напуска; и страх, че може да не се завърне.

— О, ще ми се да можех да дойда с теб! — каза тя.

— Не и този път, Катрин — отвърна баща ѝ. — Може би някой ден.

— Защото съм момиче ли? — попита тя. — Но това няма значение. Искам да кажа, че в Древните времена на жените е било

позволено да правят същите неща, които и мъжете са вършили, а така или иначе въздушната търговия изобилства от жени пилоти. Ти самият летя с жена при едно от пътуванията до Америка, спомням си, че съм виждала нейни снимки...

— Не става въпрос за това, Кейт — каза той и я прегърна. — Просто може да е опасно. Както и да е, не ми се ще да се превръщаш в един от онези гамени авантюристи като мен. Искам да останеш тук и да завършиш образоването си и да станеш фина и красива дама от Хай Лондон. А най-много искам да попрециш на Куче да препикава всичките ми консерви със супа...

След като изтеглиха Куче настрана и го нахокаха, те седнаха заедно в сянката на хангара и Катрин каза:

— Е, ще ми кажеш ли къде отиваш, че е толкова важно и опасно?

— Не бива да казвам — отвърна Валънтайн, хвърляйки й кос поглед съгълчето на окото си.

— О, стига! — засмя се тя. — Ти си най-добрият ми приятел, нали така? Знаеш, че никога няма да кажа на друг. А и отчаяно искам да знам накъде отива Лондон! Всички в училище непрекъснато ме питат. От дни пътуваме на изток с максимална скорост. Дори не спряхме, когато погълнахме Солтхук...

— Виж, Кейт — призна той, — всъщност, Кроум ме помоли да нагледам Шан Гуо.

Шан Гуо беше водещата нация на Антитранспортната лига — варварският съюз, който контролираше индийския субконтинент и онова, което бе останало от Китай, защитено от изгладнелите градове посредством величествена планинска верига и блата, очертаващи източните граници на Ловния Район. Катрин бе учила това по география. Съществуваше само един проход през тези планини и той бе защитен от ужасния град-крепост Батмунк Гомпа, Защитната стена, под чиито оръжия стотици градове бяха намерили смъртта си през първите няколко столетия на Притеглянето.

— Но защо там? — попита тя. — Не е възможно Лондон да отива нататък.

— Не съм казвал подобно нещо — отвърна Валънтайн. — Но някой ден може и да ни се наложи да отидем до Шан Гуо и да разбием защитата на Лигата. Знаеш какъв недостиг на плячка има. Градовете започват да гладуват и се обръщат един към друг.

Катрин потръпна.

— Но сигурно има и друго решение — възрази тя. — Не можем ли да поговорим с кметовете на други градове и да измислим нещо?

Той се засмя леко.

— Боя се, че Градският Дарвинизъм не функционира по този начин, Кейт. Живеем в свят, където един град погълща друг. Но ти не бива да се тревожиш. Кроум е велик мъж и ще намери някакъв изход.

Тя кимна мрачно. Погледът на баща ѝ отново бе придобил онова призрачно изльчване на преследвач. Той още не ѝ бе доверил нищо за момичето, което искаше да го убие, а и сега тя усещаше, че крие още нещо, свързано с експедицията и плановете на кмета за Лондон. Имаше ли някаква връзка между тези неща? Не можеше да го попита директно за това, което бе чула, докато подслушваше в атриума, без да си признае, че го е шпионирала, но само за да види какво ще ѝ отговори, попита:

— Това свързано ли е по някакъв начин с онова ужасно момиче? Тя самата била ли е от Шан Гую?

— Не — каза бързо Валънтайн и тя видя как лицето му постепенно пребледня. — Тя е мъртва, Кейт и вече нямаме основания да се притесняваме заради нея. Хайде. — Той бързо се изправи. — Разполагаме с още няколко дни заедно, преди да отпътувам, така че да ги оползовторим по най-добрия начин. Ще седим до камината и ще хапваме филийки с масло, докато си говорим за отминалите дни и няма да мислим за... за онова нещастно обезобразено момиче.

Докато вървяха по обратния път през парка, хванати за ръце над главите им се спусна сянка; един „Гошоук 90“ потегляше от Инженериума.

— Виждаш ли? — каза Катрин. — Гилдията на инженерите разполага с лични въздушни кораби. Мисля, че е ужасно от страна на Магнъс Кроум да те праща далече от мен.

Но баща ѝ само заслони очи с ръка, за да гледа как белият кораб обиколи Най-високия етаж и отлетя бързо на запад.

8. ТЪРГОВСКОТО ОБЕДИНЕНИЕ

Том сънуваше Катрин. Тя вървеше редом с него из познатите стаи в Музея, бяха се хванали за ръце, само дето наоколо нямаше уредници или членове на Гилдии, нямаше никой, който да каже:

— Изльскай пода, Натсуърти! — Или: — Избръши праха от стъкларията от 43-ти век.

Той я развеждаше из Музея, сякаш го притежаваше, а тя му се усмихваше, докато ѝ разясняваше в детайли характеристиките на корабите-дубликати и огромния макет на Лондон. През цялото време звучеше някаква странна стенеща музика и едва когато стигнаха в галерията по естествена история те осъзнаха, че това е синият кит, който им пееше.

Сънят избледня, но странните тонове на песента останаха. Той лежеше върху люлееща се дървена платформа. От двете ѝ страни „растяха“ дървени рози, а сутрешното слънце проблясваше през отворите между дъските и над главата му имаше някаква безумна смесица от преплетени тръби и тръбопроводи, пълзящи към тавана. Това беше водопроводната система на Спийдуел и онова, което той бе взел за песента на кита, всъщност беше нейното клокочене и тътен.

Претърколи се и огледа миниатюрната стая. Хестър седеше облегната на стената в дъното. Тя кимна, щом видя, че е буден.

— Къде съм? — простена той.

— Не знаех, че някой може да каже това наистина — отвърна тя.

— Мислех, че се случва само в книгите. „Къде съм?“ Колко интересно.

— Не, наистина — протестира Том, оглеждайки грубите стени и тясната метална врата. — Още ли сме в Спийдуел? Какво стана?

— Храната, естествено — отговори тя.

— Искаш да кажеш, че Рийльнд ни еupoил? Но защо? — Той стана и тръгна към вратата, прекосявайки стенещата платформа.

— Не си прави труда — предупреди го Хестър. — Заключена е.

— Но той така или иначе опита да отвори. Беше права. След това той с мъка се понесе към една пукнатина в стената, за да надникне през нея.

Оттатък видя тясна дървена алея, която блестеше като образ от телевизионен еcran, когато сянката от един на колесниците на Спийдуел пробяга през нея. Отвъд това място профуча Отвъдната Страна, която изглеждаше много по-камениста и стръмна, в сравнение с последния път, когато я видя.

— От изгрева насам се движим в посока юг-югоизток — уморено обясни Хестър, преди той да е попитал. — Вероятно от по-отдавна, но и аз бях заспала.

— Къде ни водят?

— Откъде да знам?

Том се строполи и седна, опрял гръб във вибриращата стена.

— Значи това е положението — каза той. — Лондон сигурно е на стотици мили оттук! Вече никога няма да се прибера вкъщи!

Хестър не каза нищо. Лицето й беше бледо, поради което белезите изпъкваха по-силно от обичайното, а около ранения й крак в дюшемето се бе просмукала кръв.

Проточи се цял един час, после още един. От време на време по алеята отвън забързано минаваха хора, чиито силуети засенчваха оскъдните слънчеви лъчи. Водопроводните тръби клокочеха. Накрая Том чу звука от отключващ се катинар. Една ключалка, разположена ниско долу на вратата се отвори с щракане и вътре надникна едно лице.

— Добре ли са всички? — чу се откъм вратата.

— Добре? — изкрещя Том. — Естествено, че не сме добре! — Той запреплита крака към вратата. Отвън Рийланд стоеше на четири крака, клекнал, за да може да вижда през ключалката (за която Том имаше подозрения, че е просто отвор за котка). Зад него се виждаха обутите в ботуши крака на един от хората му, вероятно охрана. — Не сме ви сторили нищо лошо!

Старият кмет изглеждаше смутен.

— Така е, мило момче, но времената са тежки, нали разбираш, напоследък е адски трудно. Никак не е забавно да управляваш движещ се град. Трябва да взимаме всичко, до което се доберем. Затова взехме вас. Ще ви продадем като роби, разбираш ли? Това е положението. При Обединението ще има няколко робовладелски градове и ще ви продадем. Налага се да го направим. Нужни са ни резервни части за

двигателите, ако искаме да сме крачка напред пред по-големите градове...

— Ще ни продадете? — Том бе чувал за градове, които използват роби за работа в машинните отделения, но това винаги му бе изглеждало като нещо далечно и екзотично, което никога не би го засегнало. — Трябва да настигна Лондон! Не можете да ме продадете!

— О, сигурен съм, че ще дадат добра цена за тебе — каза Рийланд, сякаш това беше нещо, за което Том трябваше да се радва. — Такова здраво и красиво момче. Ще се погрижим да отидеш при добър господар. Не съм сигурен за приятелката ти, разбира се: тя изглежда полумъртва и не е маслената картина, с която да започнем. Но може да ви продадем заедно: „купувате единия, а другия получавате безплатно“, нещо такова. — Той пъхна две дълбоки кутии през отвора, кръгли метални кутии, в които се хранеха кучетата. В едната имаше вода, а в другата още от синкавите водорасли. — Изляйте ги! — каза той жизнерадостно. — Искаме да изглеждате добре и нахранени за търга. До залез-слънце ще пристигнем при Обединението и на сутринта ще ви продадем.

— Но... — възпротиви се Том.

— Да, знам, и ужасно съжалявам, но какво мога да направя? — каза тъжно Рийланд. — Времената са тежки, както знаете.

Ключалката се заключи с тръсък.

— Ами дискът ми? — извика Том. Отговор не последва. Той чу гласа на Рийланд в коридора отвън — говореше с охраната, след това — мълчание. Притисна дланите си една о друга и пийна малко вода, после занесе купата на Хестър. — Трябва да се измъкнем! — каза той.

— Как?

Том огледа килията, в която се намираха. Нямаше да стане през вратата, която беше заключена и охранявана. Взря се във водопроводната система, докато не му се схвана врата, и макар че тръбите изглеждаха достатъчно големи, за да пропълзи човек през тях, той не виждаше как може да се влезе там, или дори да се стигне до тях. И без друго не си представяше, че би газил из онази гъста течност, каквато и да беше тя, която се чуваше да клокочи. Насочи вниманието си към стената, опипвайки поред дъските. Накрая откри една, която

изглеждаше леко разхлабена и постепенно, докато работеше върху нея, тя започна да се разхлабва още повече.

Беше бавна, тежка и болезнена работа. В пръстите му се забиваха трески, по лицето му се стичаше пот, а той трябваше да спира всеки път, когато някой минеше по алеята отвън. Хестър го наблюдаваше мълчаливо, докато той не започна да й се сърди за това, че не му помага. Но до вечерта, когато небето навън почервяня, и препускащото градче започна да намалява ход, вече бе направил отвор, достатъчно голям, за да провре главата си.

Изчака, докато се увери, че наоколо няма никой, после се подаде навън. Спийдуел минаваше покрай някакви високи каменни върхове, разрушени от градове корпуси на древни планини. Пред тях се простираше естествен амфитеатър, плитка купа, разположена сред други скалисти върхове, който беше пълен с градове. Никога преди това Том не бе виждал толкова много търговски предградия и подвижни селца, събрани на едно място.

— Пристигнахме! — каза той на Хестър. — Това е Търговското обединение!

Спийдуел все повече намаляваше скоростта си, извършвайки маневри в пространството между едно разпокъсано, задвижвано с платна селце и по-голям търговски град. Том чуваше как хората от новите градове приветстват Спийдуел, питайки откъде е дошъл и с какво разполага за търгуване.

— Старо желязо — чу той зад себе си госпожа Рийланд — и малко дървесина, един много хубав диск и двама прекрасни, здрави, свежи млади роби!

— О, Куърк! — промърмори Том, зает с разширяването на дупката, която бе направил.

— Никога няма да стане достатъчно голяма — каза Хестър, която винаги очакваше най-лошото и обикновено беше права.

— Би могла да опиташ да ми помогнеш, вместо просто да си седиш там! — сопна се Том в отговор, но веднага съжали, защото виждаше, че тя е много зле. Питаše се какво ли би станало, ако е твърде слаба, за да избяга. Не можеше да се измъкне в Отвъдната Страна и да я остави тук. Но ако той останеше, щеше да се окаже роб в някое от тези отвратителни градчета!

Опита се да не мисли за това и се съсредоточи върху задачата да направи дупката по-голяма, докато небето отвън притъмня и луната изгря. Чуваше музиката и смеха, носещи се из търговското обединение и звука от повдигащи се подвижни мостчета, по които някои от хората на Рийланд тичаха, на път да се повеселят на борда на някой от другите градове. Той копаеше и ровеше в дупката, къртеше дъските, като ги стържеше с ръждив пирон, но от това нямаше полза. Накрая, вече отчаян, той се обърна към Хестър и каза:

— Моля те! Помогни ми!

Момичето се изправи на крака неуверено и се приближи към мястото, където той клечеше. Изглеждаше болна, но не дотам зле, колкото се бе опасявал, че е. Може би се щадеше, пестейки и последните си запаси от сили, докато стане достатъчно тъмно, за да избягат. Опипа краищата на дупката, направена от него и кимна. После, облягайки се с цялата си тежест на рамото на Том, вдигна здравия си крак и силно го стовари в стената. Ритна веднъж, два пъти, а дървото наоколо се разцепи и поддаде и при третия ритник падна цял участък от дъски, пръсвайки се върху алеята отвън.

— Аз можех да направя това! — каза Том, вгледан в назъбената дупка, питайки се защо не се бе сетил сам.

— Но не го направи, нали? — каза Хестър и опита да се усмихне. За първи път я виждаше да се смее; грозна и разкривена гримаса, но много желана. Това го караше да чувства, че тя започва да го харесва и не го смята само за досадник.

— Хайде тогава — каза тя, — ако ще идваш.

* * *

На стотици мили разстояние отвъд огряната от луната кал, Шрайк забелязва нещо. Той подава сигнал на Инженерите пилоти, които кимват и мърморят, докато насочват „Гошоук 90“ към земята.

— А сега какво? Още колко ще продължаваме да летим напред-назад из тези коловози, докато той признае, че хлапетата са мъртви?

Но те мърморят тихичко: изпитват ужас от Шрайк.

Ключалката се отваря и Шрайк излиза навън. Зелените му очи се въртят в двете посоки, докато не открива онова, което търси. Късче бял плат от скъсана риза, подгизнала от дъждъа, наполовина заровена в калта.

— ХЕСТЪР ШОУ Е БИЛА ТУК — казва той на Отвъдната Страна напосоки и започва да души за нейната миризма.

9. ДЖЕНИ ХАНИВЪР

В началото им се стори, че късметът им е проработил. Понесоха се бързо из оскъдно осветената алея и поеха надолу към сенките под дъгите на колесниците на Спийдуел. Виждаха тъмните големи очертания на другите градове, със светещите в прозорците лампи, а на върха на един от тях бе запален голям огън, в далечния край на Обединението се намираше миньорско градче, където течеше шумно парти.

Пропълзяха по външния край на Спийдуел до едно място, където към търговския град, паркиран в съседство се простираше дървено мостче. Беше неохранявано, но ярко осветено и когато стигнаха далечния край на търговския град и стъпиха на платформата, един глас някъде отзад извика:

— Хей! — а после добави по-високо: — Хей! Хей! Чичо Рийланд! Робите ти бягат!

Те се затичаха или по-скоро Том тичаше, влечейки Хестър след себе си и чуващие стенанията ѝ при всяка крачка. Изкачиха стълби, минаха по една пътека, покрай един храм на Перипатетия, богинята на бродещите градове, и се озоваха на един търговски площад, от двете страни, на който имаше големи железни кафези, в някои от които мършави измъчени роби чакаха да бъдат продадени. Том си наложи да намали темпото и се опита да си придаде невзрачен вид, като непрекъснато се слушващ за звуци, издаващи някой преследвач. Нямаше такива. Може би семейство Рийланд се бяха отказали от преследването или пък не им бе позволено да преследват хора из други градове — Том не познаваше правилата в търговските обединения.

— Върви към носа — каза Хестър, пускайки ръката му, за да вдигне яката на палтото и да скрие лицето си. — Ако извадим късмет, на носа ще има въздушно пристанище.

Късметът им проработи. В предната част на най-високата платформа на града имаше издигнат участък, където бяха привързани

половин дузина малки въздушни кораби, а тъмните им, пълни с газ обвивки наподобяваха спящи китове.

— Ще откраднем ли някой? — прошепна Том.

— Само в случай че знаеш как да управляваш въздушен кораб — каза немощно Хестър. — Оттатък има авиаторско кафене, ще трябва да опитаме да резервираме билети като обикновени хора.

Кафенето представляваше стара ръждясала гондола-кораб, прикована за платформата. Отпред под раирания сенник бяха наредени няколко метални маси. Там светеха огнеупорни фенери, а един стар авиатор се бе отпуснал в стол, похърквайки. Единственият друг клиент бе една зловеща на вид жена от Ориента, облечена в дълго червено кожено палто, седнала в тъмния участък до бара. Въпреки че не беше осветено, тя беше със слънчеви очила, а миниатюрните стъклата бяха черни като елитри на бръмбар. Тя се обърна и изгледа продължително Том, когато той се приближи към бара.

Дребен мъж с огромни провиснали мустаци бършеше чаши. Той незаинтересовано вдигна поглед, когато Том каза:

— Търся кораб.

— Закъде?

— За Лондон — отвърна Том. — Аз и приятелката ми трябва да се върнем в Лондон и се налага да отпътуваме довечера.

— Лондон, значи? — Мустаците на мъжа потрепваха като опашки на катерици, напъхани в носа му и вече започнали да нервничат. — Само кораби с разрешително от лондонската Търговска гилдия могат да кацат там. Тук нямаме подобно нещо. Стейнс не е такъв град.

— Може би ще успея да помогна? — предложи един мек глас с чуждестранен акцент над рамото на Том. Жената с червеното палто се бе приближила тихо. Слаба, красива жена, в чиято къса черна коса имаше бели ивици като на язовец. В слънчевите ѝ очила играеха отраженията от огнеупорните фенери и когато се усмихна, Том забеляза, че зъбите ѝ са оцветени в червено. — Нямам разрешително за Лондон, но отивам в Еърхейвън. Там можете да намерите кораб, с който да изминете останалата част от пътя. Имате ли някакви пари?

Том не се бе замислял за тази подробност. Той прерови туниката си и напипа две окъсани банкноти с лика на Кульк на лицевата част и Магнъс Кроум, който гледаше строго от гърба. Беше ги сложил в

джоба си през нощта, когато изпадна от Лондон, с надеждата да ги похарчи на партито в Кенсингтън Гардънс в чест на залавянето на Солтхук. Тук, на светлината на противните огнеупорни фенери, те изглеждаха не на място, като пари-играчки.

Изглежда и жената бе на същото мнение.

— А — каза тя. — Двадесет куърка. Но подобни банкноти могат да бъдат похарчени само в Лондон. Няма да са от полза за беден скитащ небесен пътешественик като мен. Нямате ли злато? Или Стара Техника?

Том сви рамене и промърмори нещо. С крайчеца на окото си видя никакви нови посетители, които си проправяха път през масите.

— Виж, чичо Рийльнд! — чу той да вика единият от тях. — Ето ги! Спипахме ги!

Том се огледа и видя Рийльнд и няколко от неговите момчета да ги обграждат, стиснали в ръце тежки бухалки. Той сграбчи Хестър, която се бе облегнала на бара, почти без да разбира какво става. Един от мъжете от Спийдуел се приближи, за да им препречи пътя, но жената в червеното палто застана пред него и Том я чу да казва: — Това са мои пътници. Тъкмо уговарях цената.

— Те са наши роби! — изкрещя Рийльнд, пробивайки си път покрай нея. — Том Нитсуърти и приятелката му. Намерихме ги в Отвъдната Страна. Така си беше. Който ги е намерил, за него са...

Том забързано понесе Хестър из металната платформа, покрай стълби, водещи към кейове със закотвени въздушни кораби. Чу как хората на Рийльнд се разделят и си подвикват, докато ги търсеха, а после се чу ръмжене и трясък, сякаш един от тях бе паднал. *Добре, помисли си Том, но знаеше, че останалите ще ги намерят скоро.*

Повлече Хестър по късата желязна стълба към кейовете. На някои от корабите висяха лампи и на него му хрумна смътната идея да си проправи път със сила на борда на някой и да го принуди да ги закара до Лондон. Но не разполагаше с нищо, което да му послужи като оръжие и преди да е успял да потърси такова, по стълбата зад гърба му затропаха стъпки и гласът на Рийльнд каза:

— Моля ви, проявете здрав разум, господин Нитсуърти! Не искам да ви наранявам. Фред! — добави той. — Притиснах тези негодници до стената. Фред?

Том усети как надеждата го напуска. Вече нямаше как да избягат. Стоеше покорно там, когато Рийльнд се приближи в светлината от страничните отвори на близкия кораб, вдигнал високо бухалката си. Хестър се отпусна тежко на перилата на една макара в палубата и изстена.

— Съвсем справедливо е — каза Рийльнд, сякаш си мислеше, че тя се оплаква. — Мразя тази работа с робството не по-малко от вас, но времената са тежки, а и ние наистина ви заловихме, не можете да го отречете...

Внезапно, по-бързо отколкото можеше да си представи Том, Хестър се раздвижи. Тя измъкна един метален лост от макарата и го размаха към Рийльнд. Бухалката изхвърча от ръката му и се удари в палубата, издавайки звук като от глокеншпил, а металният прът го удари отстрани силно по главата.

— Ох! — изстена той и се сгърчи на пода. Хестър се промъкна напред и отново вдигна пръта, но преди да успее да го стовари върху черепа на стареца, Том сграбчи ръката ѝ. — Спри! Ще го убиеш!

— Е, и? — Тя замахна към него, с оголени стърчащи зъби, приличаше на обезумяла маймуна. — Е, и?

— Прав е, миличка — каза един нежен глас. — Няма нужда да го довършваш.

Откъм сенките се подаде жената от бара, червеното ѝ палто се увиваше около глезните ѝ, докато вървеше към тях.

— Мисля, че трябва да се качим на мята кораб преди останалите от неговите хора да са дошли да ви търсят.

— Казахте, че нямаме достатъчно пари — напомни ѝ Том.

— Така е, господин Нитсуърти — отвърна авиаторката. — Но едва ли мога да стоя и да гледам как ви отвеждат, за да ви продадат като роби, нали? Аз самата навремето съм била роб и не бих ви го препоръчала. — Беше свалила очилата си. Очите ѝ бяха тъмни и бадемовидни, а в ъглите им се образуваха тънки бръчки, когато се усмихна. — Освен това — добави тя, — вие ме заинтригувахте. Защо един лондончанин се скита из Ловния Район в търсене на неприятности? — Тя протегна ръка към Том, а крехката структура от кости и сухожилия ясно прозираше под подобната на хартия кожа.

— Откъде да знаем, че няма да ни предадете, както направи Рийльнд? — настоя той.

— Няма как да знаете, разбира се! — изсмя се тя. — Просто ще трябва да ми се доверите.

След Валънтайн и Рийльнд Том не мислеше, че някога ще може да се довери на когото и да било, но тази странна непозната беше единствената му надежда.

— Добре — каза той. — Но Рийльнд не е разбрал правилно името ми, казвам се *Натсърти*.

— А аз съм Фанг — каза жената. — Мис Ана Фанг. — Ръката ѝ остана протегната, сякаш той беше уплашено животно, което искаше да опитоми, и тя продължаваше да се смее със своята плашеща червена усмивка. — Корабът ми се намира на въздушен кей шест.

И така, те тръгнаха с нея и някъде из гъстите сенки под кейовете минаха над хората на Рийльнд, които лежаха тежко отпуснати под един стълб, а главите им се люлееха сякаш бяха пияни.

— Да не би да са...? — прошепна Том.

— В несвяст — отвърна Мис Фанг. — Боя се, че не си знам силата.

Том искаше да спре и да се увери, че хората са добре, но тя го преведе бързо нагоре към кей шест. Корабът, който висеше на котвата там, не беше елегантният клипер, който очакваше да види Том. Всъщност, бе не по-голям от стар, ален резервоар плюс грозд от ръждиви машинни отсеци, прикрепени към дървена гондола.

— Направен е от боклуци! — ахна той.

— Боклуци? — разсмя се мис Фанг. — Защо? „Джени Ханивър“ е построена от частите на най-добрите въздушни кораби! Обвивка от силиконова коприна от клипер на Шан Гуо, двойка аеродвигатели „Джъоне-Каро“, направо от парижки боен кораб, подсилен газови камери от военен балон на Шпицберген... Удивително е какво можеш да намериш на бунището...

Тя го поведе по подвижното мостче в тясната, ухаеща на подправки гондола. Представляваше просто тесен, дървен цилиндър с палуба на носа и каютата на мис Фанг на кърмата и цял куп други малки кабини между тях. Том трябваше да се придвижи приведен, за да не си разбие главата в надвисналите отделения и опасно изглеждащите наръчи с кабели, които висяха от таблата с инструменти на покрива, но авиаторката се движеше с отработена лекота, мърморейки си на някакъв странен, чужд език, докато тя

превключваше, дърпаše лостове и палеше мъждиви зелени електрически уреди, които изпълваха кабината с аквариумен блясък. Жената се разсмя, когато видя разтревожения поглед на Том.

— Това е Еърсперанто, официалният език на небето. Жivotът по птичите пътища е самотен и аз придобих навик да си говоря сама...

Тя дръпна и последния лост и из гондолата се разнесоха скърцането и въздишането на газовите клапи. Разнese се остър звук, когато магнитните закотвящи скоби се освободиха, а радиото се оживи и замърмори:

— „Джени Ханивър“, говори Комисията на пристанище Стейнс. Нямате разрешение за заминаване.

Но „Джени Ханивър“ заминаваше въпреки това. Том почувства как стомахът му се преобръща, докато се издигаха в среднощното небе. Пролази до амбразурата и видя пазарният град да пропада под тях. После пред погледа му се появи Спийдуел и скоро цялото съ цветие се разпростря под него като еcran с макет на град в Музея.

— „Джени Ханивър“ — настояваše високо говорителят, — върнете се на котвеното си място веднага! Имаме искане от градския съвет на Спийдуел да оставите пасажерите си или те ще бъдат принудени да...

— Каква скуча! — изчурулика мис Фанг, изключвайки радиото.

Сглобената ракетна батарея на покрива на градската зала на Спийдуел изригна свистящо ято ракети след тях. Три изсъскаха на безопасно разстояние, четвъртата експлодира до десния борд и накара гондолата да се разклати като махало, а петата мина дори още по-близо (Ана Фанг повдигна едната си вежда, докато Том и Хестър се свиха от страх, като уплашени зайчета), а после излязоха извън обхвата им. „Джени Ханивър“ се издигаше в студеното, чисто пространство на нощта, а Търговското обединение бе просто далечно петно светлина под облаците.

10.

ЕЛЕВАТОРЪТ НА ТРИНАЙСЕТИЯ ЕТАЖ

Тази нощ над Лондон валя дъжд, но до изгрев-слънце небето бе ясно и бледо като застинала вода, а пушекът от двигателите на града се издигаше право нагоре в безветрения въздух. Мокрите платформи светеха, посребрени от изгряващото слънце и всички знамена на Първи етаж висяха отпуснато и неподвижно на пилоните. Беше прекрасна пролетна сутрин — сутринта, на която се бе надявал Валънтайн и от която Катрин се страхуваше. Времето бе идеално за летене.

Въпреки че бе толкова рано, по периферията на Първи етаж се бяха струпали тълпи от хора, за да наблюдават как се издига елеваторът. Докато Генч возеше Катрин и баща ѝ към въздушния кей, тя видя, че и Съркъл Парк е пълен с хора; по всичко личеше, че целият Хай Лондон се е стекъл, за да окуражи Валънтайн в неговия път. Никой от тях не знаеше къде отива той, разбира се, но докато Лондон набираше скорост на изток, фабриката за клюки в града работеше денонощно: всички бяха сигурни, че експедицията е свързана с някакъв огромен трофей, който кметът се надяваше да залови някъде в централната част на Ловния Район.

Бяха издигнати временни платформи за Съвета и Гилдиите и след като тя и Куче се сбогуваха с баща ѝ сред шумящите силути в хангара, Катрин отиде да заеме мястото си сред историците, притисната между Чъдли Помрой и доктор Аркънгарт. Навсякъде около нея се виждаше цветът на Лондон: тъмните черни роби на Гилдията на баща ѝ и пурпурните облекчи на Търговската Гилдия, мрачните навигатори с техните спретнати зелени туники и един ред Инженери, облечени в бял каучук и с качулки, поради което приличаха на някакъв вид нови гумички за триене. Дори Магнъс Кроум се бе изправил на крака по този повод, а старата служебна верижка на кмета висеше на тънкия му врат, блещукаяки.

Катрин желаше всички да си бяха останали вкъщи. Беше трудно да се сбогуваш с някого, когато си част от огромна скандираща тълпа,

в която всички размахваха знаменца и пращаха въздушни целувки. Тя погали грапавата глава на Куче и му каза: — Виж, ето го татко, сега се изкачва по мостчето. След миг ще запалят двигателите.

— Надявам се само нищо да не се обърка — промърмори доктор Аркънгарт. — Човек чува какви ли не истории за тези въздушни кораби, които се взривяват без причина внезапно.

— Може би трябва да застанем малко по-далече? — предложи мис Плим, чуруликащата отговорничка за мебелировката.

— Глупости — отвърна им сърдито Катрин. — Нищо няма да се обърка.

— Така е, мълкни, Аркънгарт, стари глупако — съгласи се Чъдли Помрой, с което я изненада. — Не се страхувайте изобщо, госпожице Валънтайн. Баща Ви разполага с най-добрия кораб и най-умелите пилоти в света: нищо не може да се обърка.

Катрин му се усмихна с благодарност, но въпреки това не спря да стиска палци, а Куче се зарази от нейното настроение и започна тихичко да скимти.

От вътрешността на хангара долитаха звуци от затварящи се капаци и тракане на бордови стълби, които приближаваха с влечене. Над платформите настана изпълнена с очакване тишина. По периферията на етажа Хай Лондон бе затаил дъх. После, когато оркестърът засвири „Рул Лондиниум“, наземният екипаж на Валънтайн затегли *Елеватора на Тринайсетия етаж* навън към слънчевата светлина — лъскаво черно копие, чиято бронирана обшивка блестеше като коприна. Валънтайн стоеше на откритата платформа на контролната гондола и махаше с ръка. Той поздрави наземния екипаж и покритите със знамена платформи, а после се усмихна на Катрин, съзрял лицето ѝ сред всички останали без дори моментно колебание.

Тя махаше като обезумяла, а тълпата надаваше пресипнали възторжени викове, докато двигателите на *Елеватора на Тринайсетия етаж* се завъртяха в стартова позиция. Наземният екипаж отстрани котвените въжета, витлата започнаха да се въртят и вихушки от конфети се завъртяха по течението, докато огромната машина се издигаше във въздуха. Няколко чираха историци развяха знаме, на което пишеше „Честит Валънтайн!“, а възторжените викове не спираха, сякаш тълпите смятаха, че единствено тяхната любов държи Валънтайн във въздуха.

— Ва-лън-тайн! Ва-лън-тайн!

Но Валънтайн не обръщаше внимание на шума или знамената. Той стоеше и гледаше Катрин, вдигнал една ръка за сбогом, докато корабът се издигна високо и се отдалечи толкова, че тя вече не го виждаше.

Накрая, когато Елеваторът се превърна просто в петънце на източното небе, и платформите започнаха да се опразват, тя избърса сълзите си, взе кайшката на Куче и понечи да си тръгне към къщи. Баща ѝ вече ѝ липсваше, но сега тя имаше план. Докато него го нямаше, щеше да проведе свое разследване и да открие кое е онова загадъчно момиче, както и защо бе уплашило баща ѝ толкова много.

11. ЕРХЕЙВЪН

След като се изми и хапна, Том реши, че в крайна сметка авантюризмът може и да не е толкова лошо нещо. До изгрев-слънце той вече започваше да забравя злополучното си пътуване из калта и пленничеството в Спийдуел. Гледката, разкриваща се от предните прозорци на „Джени Ханивър“, докато корабът летеше между златни планини от огрени от зората облаци, беше достатъчна, за да притъпи дори болката от измяната на Валънтайн. На закуска, докато пиеше горещ шоколад с мис Фанг в пилотската кабина, той установи, че се забавлява.

Щом „Джени Ханивър“ се озова в безопасност извън обсега на ракетите на Спийдуел, авиаторката се бе превърнала в олицетворение на вежливостта. Тя остави кораба си да следва стабилен курс и се залови да намери на Том подплатено с вълна палто и да му оправи легло в склада, разположен високо в обшивката на кораба, претъпкан с тюленови кожи от Шпицберген. После заведе Хестър в лазарета и се зае да обработи ранения й крак. Когато Том надникна да я види след закуска на същата сутрин, момичето спеше непробудно под бялото одеяло.

— Дадох ѝ нещо за болката — обясни мис Фанг. — Ще спи часове, но не бива да се тревожиш за нея.

Том се взря в лицето на спящата Хестър. Той някак очакваше да изглежда по-добре, след като бе измита и нахранена, а кракът ѝ — превързан, но тя, естествено, бе отблъскаща както винаги.

— Направил я е на пихтия, твоят зъл господин Валънтайн — каза авиаторката, като го поведе към пилотската кабина, където изключи автопилота.

— Откъде знаеш за Валънтайн? — попита Том.

— О, всички са чували за Тадеуш Валънтайн — изсмя се тя. — Знам, че е най-великият лондонски историк, а също и че това е само прикритие за действителната му работа, като таен агент на Кроум.

— Това не е вярно! — понечи да възрази Том, все така инстинктивно защитаващ своя бивш герой. Но винаги се бяха носили слухове, че експедициите на Валънтайн са свързани с нещо по-тъмно от обикновена археология и сега, когато бе видял безмилостното произведение на този човек, той им вярваше. Изчерви се, засрамен заради Валънтайн, а и от себе си, заради това, че го бе обичал.

Мис Фанг го наблюдаваше с лека съчувства усмивка.

— Хестър ми разказа доста неща снощи, докато обработвах раната ѝ — каза тя меко. — И двамата сте извадили късмет, че сте още живи.

— Знам — съгласи се Том, но не можеше да не се чувства неспокоен заради факта че Хестър бе споделила тяхната история с тази непозната.

Седеше на мястото на помощник-пилота и изучаваше уредите за управление — озадачаваща поредица от копчета, ключове и лостове, надписани на някаква смесица от Еърсперанто, английски и китайски. Над тях, към преградата бе пригодено малко полирano светилище, украсено с червени панделки и снимки на прадедите на мис Фанг. Онзи усмихнат Манчу, въздушен търговец, сигурно беше баща ѝ, предположи той. А дали онази червенокоса жена от Ледената Пустош не беше майка ѝ?

— Е, Том, кажи ми — попита мис Фанг, насочила кораба по нов курс — накъде пътува Лондон?

Въпросът дойде неочеквано.

— Не зная! — отвърна той.

— О, със сигурност трябва да знаеш *нещо*! — засмя се тя. — Твойт град е напуснал скривалището си на запад, върнал се е на сухопътния мост, а сега се носи към централната част на Ловния Район „като прилеп, излязъл от шушулка“, както се казва. Трябва да си чул поне някакви слухове. Не си ли?

Издължените ѝ очи се наведоха към Том, който нервно облиза устни, чудейки се какво да каже. Никога не бе обръщал внимание на глупавите приказки, които си разменяха останалите чираци за посоката, в която се движеше Лондон и наистина нямаше представа. А дори и да имаше, знаеше, че не е редно да разкрива плановете на града пред една загадъчна авиаторка от Ориента. Ами ако мис Фанг кажеше на някой голям град къде да се скрие и да чака Лондон, в замяна, на

което да получи награда за това, че го е открила? Но от друга страна, ако не ѝ кажеше *нещо*, тя можеше да го изхвърли от кораба си — вероятно без дори да си направи труда първо да кацне!

— Плячка! — изстреля той. — Гилдията на навигаторите твърди, че в централната част на Ловния Район има много, много плячка.

Червената усмивка стана още по-ширака.

— Наистина ли?

— Чух от самия Главен навигатор — каза Том, набрал още повече смелост.

Мис Фанг кимна, сияеща от щастие. После дръпна един дълъг месингов лост. Газовите клапи отекнаха из фюзелажа и ушите на Том изпускаха, когато „Джени Ханивър“ започна да се спуска, гмуркайки се в гъст бял слой облаци.

— Нека ти покажа центъра на Ловния Район — изсмя се тя тихичко, поглеждайки в схемите, прикрепени към преградата до нейното светилище.

Спускаха се надолу и надолу, а после облакът изтъня и се раздели и Том видя огромната Отвъдна Страна, простираща се пред него като смачкан лист сиво-кафява хартия, прорязана от дълги сини сенки, които представляваха наводнените очертания на безбройните градове. За първи път, откакто корабът бе излетял от Стейнс, той се почувства уплашен, но мис Фанг промърмори:

— Няма от какво да се боиш, Том.

Той се успокои и се взря в удивителната гледка. Далече на север се виждаше студеният блясък на Ледената Пустош и тъмните конуси на огнените планини на Танхойзер. Той потърси Лондон и накрая реши, че го е видял, миниатюрно сиво петънце, вдигнало облак прах зад себе си, което се носеше напред, много по-далече, отколкото се бе надявал. Имаше и други малки и големи градове, осияли тук-там равнината, или спотайващи се в сенките на полуерозирали планински вериги, но не бяха чак толкова много, колкото бе очаквал. На югоизток нямаше никакви градове, само мръсен слой мъгла над широка област от мочурища, а отвъд всичко това се виждаше сребристата трепкаща светлина на вода.

— Това е великото вътрешно море Казак — каза авиаторката, когато той го посочи. — Сигурна съм, че си чувал старата песничка за земята — и тя затананика с висок глас: — *Пази се, пази се от*

Казашкото море, защото градът, доближил се до него, нивга не ще се завърне...

Но Том не слушаше. Той бе забелязал нещо много по-ужасяващо от което и да било вътрешно море.

Непосредствено под тях, сред трепкащите сенки на „Джени Ханивър“, спуснали се над скелетните му трегери, се простираше мъртъв град. Той се издигаше върху терен, белязан от следите на стотици по-малки градове, наклонен под странен ъгъл, и докато корабът се спускаше, за да хвърли поглед отблизо, Том осъзна, че коловозите и основният корпус са изчезнали и платформите са оголени от рояк малки градове, изпълнили сенките на ниските етажи, откъсващи огромни ръждиви участъци с челюстите си и приземявящи спасителни отряди, чито горелки светеха и мятаха искри в сенките между етажите, подобно на магическите светлини върху Къркова елха.

От един от градовете излезе облаче дим и една ракета се насочи към въздушния кораб, като се взрви на няколкостотин фута под тях. Ръцете на мис Фанг се движеха бързо из контролния панел и Том усети как корабът се издига отново.

— Половината от клошарите в Ловния Район работят из останките на Моторополис — каза тя. — Завистлива пасмина. Стрелят по всеки, който се доближи, а когато никой не го прави, се стрелят помежду си.

— Но как е станало това? — попита Том, взрян назад в огромния скелет, докато „Джени Ханивър“ го отвеждаше нагоре и надалече.

— Умрял е от глад — отвърна авиаторката. — Горивото му е привършило и докато е стоял там неподвижен, глутница по-малки градове са започнали да го разкъсват. Тази гастрономическа лудост е продължила месеци и предвиждам, че скоро ще дойде друг град, за да довърши работата. Както виждаш, Том, в централната част на Ловния Район няма достатъчно плячка — така че не това е причината, извела Лондон от скривалището му.

Том се извърна, за да гледа как мъртвият град изчезва в далечината. Група хищни предградия опустошаваха градовете на клошарите в северозападната страна, подбирайки най-слабите и най-бавните, преследвайки ги, но преди да ги заловят, „Джени Ханивър“

отново се издигна в чистия, ясен свят над облаци и трупът на Моторополис се изгуби от погледа им.

Когато мис Фанг го погледна отново, тя продължаваше да се усмихва, но в очите ѝ имаше странен блъсък.

— Значи, ако това не е плячката, която Магнъс Кроум преследва, — каза тя — каква може да е тя?

Том поклати глава.

— Аз съм просто един чирак историк — призна той. — Трета степен. Въсъщност не познавам Главния навигатор.

— Хестър спомена нещо — продължи авиаторката. — Онова, което Валънтайн е откраднал от родителите ѝ. МЕДУЗА. Странно име. Чувал ли си го? Знаеш ли какво представлява?

Том поклати глава, а тя го наблюдаваше неотклонно, взираше се в очите му, докато той не почувства, че надниква право в душата му. После се засмя.

— Е, няма значение. Трябва да ви закарам до Еърхейвън и ще намерим някой кораб, който да ви заведе вкъщи.

* * *

Еърхейвън! Това бе един от най-прочутите градове в цялата Транспортна ера и когато чуруликането на местния сигнален фар се чу в радиостанцията вечерта, Том се втурна към пилотската кабина. Срещна Хестър на стълбата, водеща към кабината пред лазарета, разрошена, сънена и накуцваща. Ана Фанг бе свършила отлична работа с ранения ѝ крак, но това не бе подобрило състоянието на момичето. Тя скри лицето си щом видя Том, и само го изгледа свирепо и изсумтя, когато той я попита как се чувства.

В пилотската кабина авиаторката се извърна с лъчезарна усмивка да ги поздрави.

— Вижте, милички! — каза тя, сочейки напред през големите прозорци. — Еърхейвън!

Te се приближиха и застанаха зад нейната седалка и го видяха далече, през морето от облаци и отблъсъците на клонящото на запад слънце, върху един-единствен етаж, направен от олекотена сплав и ореол от ярко оцветени мехове за газ.

Преди много време градчето Еърхейвън бе решило да избяга от изгладнелите градове, поемайки към небето. Сега представляващ търговски център и сборен пункт за авиатори, носещ се над Ловния Район през цялото лято, а през зимата поемаше на юг към по-топлите места. Том си спомни как веднъж бе хвърлил котва над Лондон за цяла седмица, как панорамните балони се бяха издигнали нагоре, после надолу от Кенсингтън Гардънс и Съркъл Парк и колко завиждаше на хора като Мелифънт, които бяха достатъчно богати, за да си позволят пътуване с един от тях и да се върнат, пълни с истории за плаващия град. Сега той самият отиваше там и не просто като турист! Каква ли история щеше да разкаже на останалите чираци, когато се прибереше въкъщи!

Корабът се издигна бавно към града и, когато слънцето леко докосна облаците на запад, мис Фанг угаси двигателите и го остави да се понесе към една коса пристанищна подпора, докато служителите на пристана, облечени в тъмносини ливреи размахваха многоцветни знаменца, за да указват пътя за безопасно кацане в нишата. Пристанът зад тях беше препълен с туристи и авиатори и дори малка група любители на кораби, които чинно записаха номера на „Джени Ханивър“ в тетрадките си, докато съоръженията за акостиране се задействаха.

След няколко мига Том излизаше сред здрача и хладния, ефирен въздух, взрян във въздушните кораби, които пристигаха и отпътуваха — елегантни кораби за височинно летене и ръждиви шлепове, изящни малки въздушни скутери с прозрачни обвивки и атрактивни товарни кораби за подправки с тигрови шарки от Стоте острова.

— Вижте! — каза той, сочейки върховете на покривите. — Ето я флотската борса, а това е църквата „Свети Майкъл Небесни“, има такава картина в Музея! — Но мис Фанг я бе виждала много, много пъти, а Хестър само се намръщи на тълпите върху кея и скри лицето си.

Авиаторката заключи „Джени“ с ключа, висящ на каишка на врата ѝ. Когато едно малко босоного момче изтича към тях, дръпна палтото ѝ и каза:

— Да Ви пазя ли кораба, госпожо? — тя се засмя и пусна три квадратни бронзови монети в дланта му.

— Няма да позволя на никого да се навърта наоколо! — обеща момчето, заемайки поста си край мостчето. Появиха се униформени пристанищни служители, които се усмихнаха на мис Фанг, но огледаха подозрително новите й незначителни приятели. Те се увериха, че новодошлите нямат метални бомбета на обувките си или запалени цигари в ръце, после ги поведоха към офиса на пристанището, където огромни, некрасиво написани табели настоятелно призоваваха:

„Пушенето забранено“.

„Изключете всички електрически уреди“.

„Не предизвиквайте отделянето на искри“.

Искрите бяха кошмарът на аeronавтиката, защото имаше опасност да подпалят газа в обвивките на корабите. В Еърхейвън дори прекалено интензивното ресане на косата бе сериозно престъпление и всички новопристигнали трябаше да подписват строги споразумения за безопасност и да убедят управителя на пристанището, че няма вероятност да се подпалят.

Накрая им позволиха да се качат по метална стълба към Търговската улица. Единствената главна улица в Еърхейвън представляваше обръч от платформи от олекотена сплав, оградени от магазини и сергии, бакалии, кафенета и авиаторски хотели. Том се въртеше непрекъснато в опит да погълне всичко и да се увери, че ще го запомни завинаги. Върху всеки покрив видя въртящи се турбини, които преработваха вятъра, за да захранват главната електроцентрала и механици, катерещи се като паяци по огромните корпуси на двигателите. Въздухът направо тежеше от екзотичните миризми на чуждестранна храна и накъдето и да погледнеше, виждаше авиатори, крачещи с предпазливата увереност на хора, прекарали целия си живот в небето, чийто дълги палта се разяваха зад тях като кожени криле.

Мис Фанг посочи завоя на Търговската улица и една сграда с табела с формата на въздушен кораб.

— Това е „Мехът и гондолата“ — каза тя на своите спътници. — Ще ви купя обяд, а после ще намерим някой дружелюбен капитан, който да ви закара до Лондон.

Запътиха се нататък. Авиаторката ги водеше, а Хестър се криеше от света зад вдигнатата си ръка. Том все така се оглеждаше учудено и смяташе, че е жалко, дето приключенията му скоро щяха да приключат и дори не забеляза един „Гошоук 90“, който кръжеше сред пасаж от поголеми съдове, в очакване на свободна ниша. Но дори да го бе забелязал, нямаше да успее да разчете регистрационния му номер от това разстояние, или да види обозначителните знаци върху обвивката, които изобразяваха червеното колело на Гилдията на инженерите.

12.

МЕХЪТ И ГОНДОЛАТА

Гостоприемницата бе голяма, мрачна и оживена. Стените бяха украсени с макети на въздушни кораби, поставени в бутилки и с витлата на прочути древни небесни клипери, чиито имена бяха старателно изписани върху остриетата: *Надежна*, *Небесна мишка* и *Невидим червей*. Около металните маси се трупаха авиатори, разговарящи за товари и цената на газа. Сред тях имаше хора от Джейн, Тибет и Хоза, Инюйт и Еър-Туарег, както и облечени в кожа исполини от Ледената Пустош. Едно момиче от Югур свиреше „Въздушна серенада“ на четирийсет струнната си китара, а от време на време по един високоговорител съобщаваха:

— Пристигаци на платформа три. „Идиът Уинд“ директно от Нуево-Майанските Палатинати, натоварен с шоколад и ванилия — или: — Всички пътници да се качат на платформа седем; „Май Широна“ отпътува за Архангел...

Ана Фанг спря при малък олтар точно до вратата и отправи благодарностите си към боговете на небето за благополучното пътуване. Богът на Авиаторите беше дружелюбен на вид тип — обемистата червена статуя при олтара напомняше на Том за Чъдли Помрой, но неговата съпруга, Дамата на Високите Небеса, бе жестока и коварна. Ако я обидеха, тя бе в състояние да докара урагани или да взриви мях с газ. Ана й направи дар от оризови сладки и пари за късмет, а Том и Хестър кимнаха в знак на благодарност просто за всеки случай.

Когато вдигнаха поглед, авиаторката вече се отдалечаваше от тях, забързана към група авиатори, седнали на маса в ъгъла.

— Кора! — извика тя и докато успеят да я настигнат, един красив африканец вече я въртеше около себе си, говорейки бързо на Еърсперанто. Том бе почти сигурен, че я чу да споменава МЕДУЗА, когато погледна назад към него и Хестър, но докато те се приближиха, разговорът вече се водеше на английски и африканецът казваше:

— Движехме се със силен попътен вятър през целия път от Загуа! — като отърси червен пясък от Сахара от каската си, за да го докаже.

Това беше капитан Кора от бойния кораб „Мокеле Мбембе“, който идваше от един статичен анклав в Лунните Планини, съюзник на Антитранспортната лига. Сега пътуваше за Шан Гуо, за да започне служебна обиколка из огромната крепост на Лигата в Батмунк Гомпа. Първоначално Том бе шокиран от факта, че седи на една маса с войн от Лигата, но Кора изглеждаше добър човек, мил и любезен, както и самата мис Фанг. Докато тя поръчваше храна, той им представи приятелите си — високият мрачен мъж бе Нилс Линдстром от Гардън Еърплейн Трап, а красивата смееща се арабка бе Ясмина Рашид от палмирския капер „Зайнаб“. Не след дълго всички авиатори се смееха в един глас, припомняйки си битки от Стоте острова и пиянски празненства в авиаторския квартал на Панцерщат-Линц, а между тези истории Ана Фанг побутваше чиниите към гостите си.

— Още малко съселче в тесто, Том? Хестър, опитай малко от този дяволски прилеп!

Докато Том ровеше из тази странна чуждоземна храна в чинията му с двете дървени пръчки, дадени му вместо нож и вилица, Кора се наведе по-близо и каза тихо:

— Та значи ти и приятелката ти пътувате с „Джени“, така ли?

— Не, не! — побърза да го увери Том. — Тоест, не, тя не ми е приятелка и не, ние сме просто пасажери... — Той ровичкаше из някаква каша от скакалец и попита: — Познавате ли добре мис Фанг?

— О, да! — изсмя се Кора. — Цялата въздушна гилдия я познава. А също и цялата Лига, естествено. В Шан Гуо я наричат Фенг Хуа, Горската съсьнка.

Том се чудеше защо мис Фанг има специално име в Шан Гуо, но преди да успее да попита, Кора продължи:

— Знаете ли, че тя сама построи „Джени Ханивър“? Когато бе малко момиченце, тя и родителите ѝ бяха сполетени от лошия късмет да живеят на борда на един град, погълнат от Архангел. Принудиха ги да работят като роби във въздушните корабостроителници там и с течение на годините тя успя да отмъкне един двигател, после и лост за управление, докато не построи със собствени усилия „Джени Ханивър“ и не избяга.

Том беше впечатлен.

— Не ни го е казвала — промърмори Том, вече гледащ на авиаторката с други очи.

— Тя не говори за това — отвърна Кора. — Родителите ѝ не доживяха да избягат с нея. Видя ги да умират в робските зандани.

Том изпита прилив на съчувствие към бедната мис Фанг, сираче като него самия. Затова ли се смееше непрекъснато, за да прикрие мъката си? И затова ли бе спасила Хестър и него, да ги избави от участта на родителите си? Той ѝ се усмихна възможно най-мило. Тя улови погледа му и се усмихна в отговор, подавайки му чиния с извити черни крачка.

— Ето, Том, опитай тарантула соте...

— Пристигане на платформа четириинайсет! — изрева високоговорителят над главите им. — Въздушен кораб от Лондон GE 47, превозващ само пасажери.

Том скочи на крака и столът му се катурна назад с трясък. Той помнеше малките бързи разузнавачески кораби, с които Инженерите проучваха коловозите на Лондон и повърхностната му структура, и си припомни, че бяха безименни, имаха само регистрационни кодове и всички започваха с GE.

— Пратили са хора по петите ни! — изпъшка той.

Мис Фанг също се изправяше на крака.

— Може да е просто съпадение — каза тя. — Сигурно има много кораби от Лондон. А и дори Валънтайн да е пратил някого по петите ви, тук сте сред приятели. Ние сме повече от достойни за вашите ужасни бийфбургери.

— *Бийфитъри* — поправи я Том механично, макар да знаеше, че тя умишлено бе допусната тази грешка, просто за да намали напрежението. Видя, че Хестър се усмихна и се зарадва, че тя е тук, твърдо решен да я защити.

После осветлението угасна.

Последваха викове, дюдюкання, трясъци от падаща стъклария в кухните. Прозорците се превърнаха в замъглени мрачни сенки, изрязани от тъмнината.

— Електричеството угасна в целия Еърхейвън! — каза Линдстром с мрачния си глас. — Сигурно има авария в електроцентралата!

— Не — каза бързо Хестър. — Този номер ми е добре известен. Целта е да се създаде хаос, който да ни попречи да избягаме. Някой е дошъл тук за нас... — В гласа й прозвуча паническа нотка, каквато Том не бе чувал преди, дори и по време на преследването в Стейнс. Внезапно той изпита силен страх.

От далечния край на стаята, откъдето навън излизаха тълпи от хора на осветената от луната Търговска улица, се чу внезапен вик. Последва друг, както и продължителен трясък от чупещо се стъкло, писъци, псувни, тракане на столове и падащи маси. Над тълпата лъснаха две зелени лампи подобно на мъртвешки фенери.

— Това не е бийфитър! — каза Хестър.

Том не можа да разбере дали е уплашена или изпълнена с облекчение.

— ХЕСТЪР ШОУ! — изскърца един глас, като резачка, пробиваща метал. Над вратата внезапно се появи облак от пара, от който излезе един Преследвач.

Беше висок седем фута, а под палтото му проблясваше метална броня. Кожата на лицето му беше бледа и лъщеше от плужекоподобна слуз, а на места през нея прозираха сиво-бели остри издатъци от кости. Устата му представляваше отвор, пълен с метални зъби. Носът и горната част на главата му бяха покрити с дълга метална обвивка, от която се спускаха тръбички и кабели, приличащи на дълги плитчици, чиито краища бяха включени в отверстия върху гърдите му. Кръглите му стъклени очи му придаваха учуден вид, сякаш така и не бе преодолял ужасната изненада от онова, което бе станало с него.

Заштото именно това бе най-лошото при Преследвачите: някога те са били хора и някъде под тази метална обвивка бе впримчен човешки мозък.

— Това е невъзможно! — простена Том. — Преследвачите *не съществуват!* Всички са били унищожени преди векове! — Но Преследвачът си стоеше там, ужасяващо истински. Том опита да отстъпи назад, но не можа да помръдне. Нещо се стичаше по краката му, горещо като разлят чай, и той разбра, че се е подмокрил.

Преследвачът се приближи бавно, бутайки настрана празни столове и маси. Паднали чаши се чупеха под краката му. Някъде от сенките един авиатор замахна към него с меч, но острието отскочи от

бронята му и той отнесе човека настани с един помитащ удар на огромния си юмрук, без дори да си направи труда да погледне назад.

— ХЕСТЪР ШОУ — каза съществото. — ТОМАС НАТСУЪРТИ.

То знае името ми — помисли си Том.

— Аз... — поде мис Фанг, но дори и тя изглежда с мъка намираше думи. Бутна Том назад, докато Кора и останалите извадиха мечовете си и застанаха между съществото и неговата плячка. Но Хестър се промуши покрай тях. — Всичко е наред — каза тя, а гласът ѝ бе странен. — Познавам го. Нека поговоря с него.

Преследвачът отмести мъртвешки бледото си лице от Том към Хестър, а в механичните му очи лещите се завъртяха.

— ХЕСТЪР ШОУ — каза то, нежно изричайки името ѝ с глас, наподобяващ съскане на изтичащ газ.

— Здравей, Шрайк — каза Хестър.

Огромната глава се наклони, за да я погледне. Една метална ръка се вдигна във въздуха, той се поколеба, после докосна лицето ѝ, оставяйки дири от грес.

— Съжалявам, че нямах възможност да се сбогувам с теб...

— СЕГА РАБОТЯ ЗА КМЕТА НА ЛОНДОН — отвърна Шрайк.

— ТОЙ МЕ ИЗПРАТИ ДА ТЕ УБИЯ.

Том отново изстена. Хестър се засмя кратко и пискливо.

— Но... ти няма да го направиш, нали, Шрайк? Не би ме убил?

— ДА — отвърна Шрайк безизразно, като не спираше да я гледа втренчено.

— Не, Шрайк! — прошепна Хестър и мис Фанг се възползва от шанса, който ѝ бе предоставен. Тя извади от един от джобовете си малък ветрилообразен къс метал, скрит в ръкава на палтото ѝ и го запрати с въртене към гърлото на Преследвача. То издаваше зловещ стенещ звук, докато летеше, разгъвайки се под формата на лъскав диск с острие като на бръснач.

— Фризи от битката при Нуево-Майя! — ахна Том, който бе виждал подобни оръжия, съхранявани само в стъклени кутии в отдела за оръжия и бойни принадлежности в Музея. Той знаеше, че те могат да разчленят човешко гърло от шейсет крачки разстояние и настръхна в очакване черепът на Преследвача да падне от раменете му — но фризбито само удари бронираното гърло на Шрайк с трясък и остана там, вибрирайки.

Процепът, който имаше за уста се разтегна в дълга усмивка и Преследвачът се втурна напред, бърз като гущер. Мис Фанг отстъпи встрани, скочи покрай него и го ритна с високо вдигнат крак, но той бе прекалено бърз за нея.

— Бягайте! — извика тя на Хестър и Том. — Върнете се при „Джени“! Аз ще дойда!

Какво друго можеха да направят? Побягнаха. Чудовището се опита да ги сграбчи, когато минаха покрай него, но Кора стисна здраво ръката му, а Нилс Линдстром размаха меча си пред лицето му. Преследвачът метна Кора встрани и вдигна ръка; появиха се искри и пронизителен звук от метал, удрящ се о метал и Линдстром изпусна счупения меч, нададе протяжен вой и хвана ръката си. Съществото го метна встрани и повдигна Ана във въздуха, щом тя отново се приближи, запращайки я към Кора и Ясмина, докато те ѝ се притичаха на помощ.

— Мис Фанг! — извика Том. За момент той обмисли идеята да се върне, но знаеше достатъчно за Преследвачите, за да разбере, че не може да направи нищо. Побягна след Хестър, прескачайки купчина тела на вратата и излезе навън в сенките и здрача, сред уплашената, събираща се тълпа. Една сирена виеше печално. В бриза се усещаше оствър дим и откъм електроцентралата той видя трепкащия пламък на онова, от което всички авиатори се бояха най-много: огън!

— Не разбирам — изохка Хестър, говорейки си сама, не на Том. — Той не би ме убил, не и мене! — Но не спираше да тича и те се втурнаха заедно към Кей седем, където ги очакваше „Джени Ханивър“.

Но Шрайк вече се бе погрижил малкият кораб да не пътува тази нощ. Обвивката бе повредена, кожухът на двигателя в десния борд бе разбит и зееше подобно на стара консерва, а изпокъсаните жици, разпилени по кея, наподобяваха спагети. Сред тях лежеше изпотрошено тяло на момчето, на което мис Фанг бе платила да охранява кораба.

Том стоеше взрян в останките от кораба. Зад него се чуха слабо приближаващи се стъпки, ечащи по металната платформа: бум, бум, бум.

Той се огледа за Хестър и откри, че я няма. Видя я да куца из пристана и да бяга надолу и осъзна, че въздушният град застрашително се накланя. Том извика името ѝ и се затича подире ѝ до

съседния пристан. Един опърпан на вид балон току-що бе пристигнал там, а от него се изсипаха група стреснати туристи, които не бяха сигурни дали тъмнината и виковете означаваха извънреден случай или бяха някакъв карнавал. Хестър си проби път с рамене през тълпата и сграбчи пилота на балона за очилата, като го повдигна от мястото, където седеше. Кошницата се отдръпна от кея, когато тя скочи вътре.

— Спрете! Крадци! Похитители! — крещеше пилотът, но Том чуваше единствено слабото, ужасяващо бум, бум, бум, което бързо се приближаваше по Търговската улица.

— Том! Хайде!

Той събра цялата си смелост и скочи след Хестър. Тя бърникаше из котвените въжета, когато той се приземи на пода на кошницата.

— Изхвърли всичко през борда — извика му тя.

Той направи това, което му бе казано и балонът се издигна нагоре, изравнявайки се с прозорците на първия етаж, после с покривите и със заострения връх на Сейнт Майкълс. Скоро Еърхейвън се превърна в неясна поничка, отдалечаваща се зад тях и потъваща долу, и Шрайк бе само едно петънце, а зелените му очи светеха, докато се промъкваше по кея, гледайки как се отдалечават.

13. ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ

През тъмната епоха преди зората на Транспортната ера, номадските империи се бяха сражавали помежду си из вулканичния лабиринт на Европа. Именно те бяха конструирали Преследвачите, извличайки мъртви бойци от бойните полета и съживявайки ги заедно със странни машини от Стара Техника в нервните им системи.

Империите отдавна бяха забравени, но не и ужасните Възкръснали. Том си спомняше как си е играл на такъв, когато бе дете в сиропиталището на Гилдията, стъпвайки тежко с протегнати напред ръце, викайки: „Аз съм Пре-сле-двач! У-ни-шо-жа-вам!“, докато мис Плим не дойде да го предупреди да не вдига шум.

Но той никога не бе очаквал да срецне такъв.

Когато откраднатият балон се понесе на изток, благодарение на нощния вятър, той седна треперейки в люлеещата се кошница, извърнат странично, за да не може Хестър да види мокрото петно на панталона му, и каза:

— Мислех, че те са загинали преди стотици години! Мислех, че са унищожени в битки или че са полуудели и сами са се разкъсали...

— Не и Шрайк — отвърна Хестър.

— А и той те познаваше!

— Разбира се — каза тя. — Ние сме стари приятели, Шрайк и аз.

* * *

Беше се запознала с него на сутринта след смъртта на родителите си, сутринта, в която се събуди на бреговете на Ловния Район под шепота на дъждъа. Нямаше представа как се е озовала там, а болката в главата ѝ бе толкова силна, че едва можеше да се движи или мисли.

Наблизо се намираше най-малкият и мръсен град, който някога бе виждала. Хора с големи плетени кошници на гръб излизаха от него по стълби и мостчета и пресяваха плаващи останки от потънали

кораби, носени от прилива, преди да се върнат с кошници, пълни с отпадъци и речни наноси. Няколко от тях отнесоха гребната лодка на баща й и не след дълго откриха Хестър. Дойдоха двама мъже и я загледаха. Единият бе типичен клошар, дребен и мръсен, с остатъци от стара таратайка натрупани в кошницата му. След като я бе изучавал с поглед известно време, той отстъпи назад и каза на своя спътник:

— Съжалявам, господин Шрайк, мислех, че тя може да стане част от колекцията Ви, но е от плът и кръв...

Той се извърна и закрачи из димящите отпадъци, изгубил всянакъв интерес към Хестър. Искаше единствено неща, които би могъл да продаде, а от едно полумъртво дете нямаше полза. Стари автомобилни гуми — виж, това струваше нещо...

Другият мъж остана на мястото си, вгледан в Хестър. Едва когато протегна ръка и докосна лицето ѝ, тя усети студеното твърдо желязо под ръкавиците му и осъзна, че изобщо не беше истински човек. Когато заговори, гласът му прозвуча като телена четка, жулеща черна дъска.

— НЕ МОЖЕШ ДА ОСТАНЕШ ТУК, ХЛАПЕ — каза той и я вдигна през рамо, като я заведе на борда на града.

Градът се казваше Строул и беше дом на петдесет закоравели, прашни клошари, които ограбваха места със Стара Техника, успяваха да намерят и отмъкваха промишлени отпадъци от останките на по-големите градове, когато не можеха да открият друго. Шрайк живееше с тях, но не беше клошар. Когато престъпници от големите градове на Транспортните зони бягаха в Отвъдната Страна, Шрайк ги проследяваше и отрязваше главите им, които внимателно запазваше. Щом отново прекосеше този град, той отнасяше главата на властите и си взимаше наградата.

Зашо си направи труда да спаси Хестър тя така и не разбра. Не би могло да е от състрадание, защото той не бе в състояние да изпитва състрадание. Единственият признак на нежност, който тя бе забелязала у него, бе, когато бе зает с колекцията си. Той бе запленен от стари уреди и механични играчки и би купил всяка една, продадена му от минаващите клошари. Разнебитената му квартира в Строул беше пълна с такива вещи: животни, рицари с броня, навиващи се войници с ключета на гърба, дори и Ангел на Смъртта в реални размери, измъкнат от някакъв сложен стенен часовник. Но любимци му бяха

всички деца и жени: красиви дами в проядени от молци рокли, и красиви момичета и момчета с порцеланови лица. По цели нощи Шрайк старателно ги разглобяваше и поправяше, изследвайки сложните механизми на сърдата им, сякаш търсеше своеобразен ключ към начина им на действие.

Понякога на Хестър ѝ се струваше, че и тя самата е част от колекцията му. Дали му напомняше за раните, които бе получил на бойните полета в забравени войни, когато все още е бил човек?

Живя в дома му цели пет дълги години, като междувременно лицето ѝ заздравя, превръщайки се в трайна зловеща гримаса и спомените бавно се възвръщаха. Някои бяха стряскащо ясни, вълните по бреговете на Оук Айлънд, гласът на майка ѝ, вятърът от тресавищата, лъхащ на мокра трева и животински тор. Други бяха неясни и трудни за разбиране; те проблясваха в съзнанието ѝ, точно когато се унасяше в сън, или я хващаха неподгответна, докато се скиташе сред притихналите механични фигури в къщата на Шрайк. *Кръв по звездните карти. Метален звук. Красиво продълговано мъжко лице с моркосиви очи.* Това бяха откъслечни спомени и трябваше да бъдат внимателно събиращи и сглобявани, точно като частите от машини, откривани от клошарите.

Едва когато чу някакви мъже да разказват истории за великия Тадеуш Валънтайн, тя започна да проумява всичко. Установи, че това име ѝ е познато: беше името на мъжа, убил майка ѝ и татко ѝ, а нея самата превърнал в чудовище. Тя знаеше какво трябва да направи, без дори да се замисля. Отиде при Шрайк и му каза, че иска да тръгне по петите на Валънтайн.

— НЕ БИВА — бе единственото, което каза Преследвачът. — ЩЕ ТЕ УБИЯТ.

— Тогава ела с мен! — беше го помолила тя, но той не пожела. Беше чувал за Лондон и страстта на Магнъс Кроум към техниката. Смяташе, че ако отиде там, Гилдията на инженерите ще го хване и разреже на части, за да ги проучва в секретните си лаборатории. — НЕ БИВА ДА ХОДИШ — бе единственото, което каза.

Но така или иначе, тя отиде, изчаквайки го да ангажира вниманието си с неговите уреди, после се промъкна през прозореца и се озова в Строул, след което пое из ветровитата Отвъдна Страна с откраднат нож, затъкнат в колана ѝ, в търсене на Лондон и отмъщение.

* * *

— Оттогава не съм го виждала — каза тя на Том, потрепервайки в кошницата на откраднатия балон. — Строул се намираше на брега на Английско море, когато заминах, но ето го Шрайк, който вече работи за Магнъс Кроум и иска да ме убие. В това няма никаква логика!

— Може би си го наранила, когато си заминала? — предположи Том.

— Шрайк няма чувства! — отвърна Хестър. — Изтрили са всичките му спомени и чувства, когато са го превърнали в Преследвач.

Звучи така сякаш му завижда, помисли си Том. Но поне звукът на гласа ѝ му помагаше да се успокои и той бе престанал да трепери. Седеше и слушаше польхващия вятър, проникващ през такелажа на балона. Над облаците на запад имаше черно петно и той си помисли, че това е пушекът от Еърхейвън. Дали авиаторите бяха успели да потушат огъня, или градът им бе унищожен? Какво бе станало с Ана Фанг? Той осъзна, че Шрайк вероятно я бе убил, заедно с всичките ѝ приятели. Тази мила, засмяна авиаторка бе мъртва, както и собствените му родители. Сякаш бе прокълнат да унищожава всеки, който проявеше внимание към него. Само да не се бе запознавал с Валънтайн! Да си бе останал в Музея, където му бе мястото!

— Може би е добре — внезапно каза Хестър, сякаш отгатнала мислите му. — Мисля, че Шрайк само си играеше с нея, не извади ноктите си или нещо подобно.

— Той има нокти?!

— Стига да не го е ядосала много, вероятно няма да си губи времето да я убива.

— Ами Еърхейвън?

— Предполагам, че ако наистина е лошоувреден, ще спре някъде за ремонт.

Том кимна. После го споходи радостна мисъл.

— Мислиш ли, че мис Фанг ще ни последва?

— Не знам — отвърна Хестър. — Но Шрайк със сигурност ще го направи.

Том отново погледна през рамо ужасен.

— И все пак — каза тя, — поне се движим в правилната посока към Лондон.

Той предпазливо надникна над ръба на кошницата. Облаците се стелеха под тях като бял пухен юрган, проснат над земята, скрил всичко онова, което би могло да им подскаже къде се намират или накъде пътуват.

— Откъде знаеш? — попита той.

— По звездите, естествено — отвърна Хестър. — Мама ме научи. И тя беше авиатор, забрави ли? Беше пътувала из целия район. Веднъж бе ходила дори до Америка. Налага се да използваш звездите, за да се ориентираш на такива места, където няма карти или други белези. Виж, това е Полярната звезда, а онова съзвездие е било наричано от древните Голямата мечка, но повечето хора в днешно време го наричат Градът. И ако държим курс дясно на борд спрямо *това съзвездие*, можем да сме сигурни, че се движим на североизток...

— Но те са толкова много! — каза той, стараейки се да следва пръста ѝ. Тук, над облаците, без димните завеси и прах от Отвъдната Страна, който да го скрива, нощното небе искреще, озарено от милиони светещи точкици. — Никога преди не съм знал, че има толкова много звезди!

Том вдигна поглед към светещия мрак.

— А това какво е? — попита той, сочейки една ярка звезда ниско долу на запад.

Хестър я погледна и усмивката ѝ изчезна. Той видя как ръцете ѝ се свиват в юмруци.

— Онази ли? — каза тя. — Това е въздушен кораб, който е по петите ни.

— Може би мис Фанг е дошла да ни спаси? — каза Том с надежда.

Но далечният кораб напредваше бързо и след още няколко минути те видяха, че е малък разузнавателен съд, конструиран в Лондон — или „Спийдбъри Сънбийм“, или „Гошуук 90“. Те почти усетиха зелените очи на Шрайк, наблюдаващи ги през небесната пустош.

Хестър се зае да бърника из ръждясалите колела и лостове, които контролираха налягането на газа в балона. След няколко секунди тя

откри онова, което търсеше и над главите им се разнесе пронизително свистене.

— Какво правиш? — изпищя Том. — Ще изпуснеш газа! Ще се разбием!

— Укривам балона от Шрайк — каза момичето и отвори клапата още повече. Отправил поглед нагоре, Том видя как газосъдържателят се свива. Той погледна назад към приближаващия се кораб, който набираше скорост, но все още се намираше на няколко мили разстояние. Надяваше се, че от това разстояние ще изглежда, че с балона е станала злополука. Надяваше се, че Шрайк няма да разгадае плана на Хестър. Надяваше се малкият му кораб да не е въоръжен с ракетни снаряди...

И после те потънаха сред облаците и не виждаха нищо, освен вихрещи се тъмни талази, а понякога зърваха луната, носеща се едва видима над главите им. Кошницата изскърца и обвивката плющеше, а газовата клапа съскаше като разgneвена змия.

— Когато се приземим, излез от кошницата възможно най-бързо — каза Хестър.

— Да — отвърна той, — но... искаш да кажеш, че ще изоставим балона?

— Нямаме шансове срещу Шрайк във въздуха — обясни тя. — Дано на земята да го надхитрим.

— На земята? — проплака Том. — О, не отново Отвъдната Страна!

Балонът се спускаше бързо. Те видяха черният пейзаж да изплува отдолу, тъмните петна растителност и няколко тънки лунни лъча. Над тях гъстите облаци препускаха на изток. Нямаше и следа от кораба на Шрайк. Том обгърна с ръце тялото си. Земята бе на сто фута, после на петдесет, после на десет. Няколко клона изтракаха и застъргаха по кила, а кошницата се заклеши и потъна, удряйки се о калната земя и подскачайки към небето, после надолу и пак нагоре.

— Скачай! — извика Хестър следващия път, когато докоснаха земята. Той скочи и се претърколи из драещите клони в мек дюшек от кал. Балонът отново се издигна нагоре и за миг той се уплаши, че Хестър го е изоставила да загине на голата земя. — Хестър! — А после се чу шумолене в храстите от лявата му страна и тя закуцука към него. — О, слава на Куърк! — прошепна той.

Очакваше, че тя ще спре, за да си почине малко и да благодари на божествете, че са ги приземили на меката, мокра земя, вместо на твърди камъни. Вместо това, Хестър мина право покрай него, накуцвайки в североизточна посока.

— Спри! — извика Том, все още прекалено премръзнал от вятъра и треперещ, за да може дори да стои на крака. — Почакай! Къде отиваш?

Тя го погледна, сякаш бе полуудял.

— В Лондон.

Том се преобърна по гръб и изстена, събирайки сили за поредното уморително пътуване пеша.

Над него, освободен от тежестта им, балонът се издигаше обратно в небето, една тъмна сълза, бързо погълната от стомаха на облаците. След няколко мига той чу шума на двигатели, докато корабът на Шрайк забързано го последва. После останаха само нощта и студеният вятър, и късчетата лунна светлина, носещи се из хълмовете.

14.

ЗАЛАТА НА ГИЛДИЯТА

Катрин реши да започне от най-високото ниво. В деня след отпътуването на баща ѝ, тя изпрати съобщение по системата от пневматични тръби до кабинета на кмета на Лондон от терминала в стаята на баща си и след половин час получи отговор от секретарката на Кроум, че кметът ще се срещне с мис Валънтайн по обяд.

Катрин отиде в своята съблекалня и облече най-деловите си дрехи — тесен черен панталон и сиво палто с дълъг ръкав. Прибра косата си назад с една шнола, изработена от задните фарове на древна кола и извади една стилна шапка с предизвикателна периферия, която си бе купила преди шест седмици, но още не се бе наканила да сложи. Начерви устните си и добави леки продълговати очертания високо на скулите, а между веждите си нарисува малък син триъгълник, шеговито подобие на знака на Гилдията, носен от модерните дами. Намери тетрадка и молив и ги пъхна в едно от авторитетно изглеждащите куфарчета на баща ѝ, заедно с пропуска, който ѝ бе дал на петнадесетия ѝ рожден ден — златен пропуск, осигуряващ ѝ достъп до почти всяка част на Лондон. След това внимателно огледа отражението си в огледалото, представяйки си как след няколко седмици ще отиде да посрещне завръщащата се експедиция. Щеше да може да каже на татко си:

— Вече всичко е наред, разбирам всичко, вече няма от какво да се страхуваш...

В дванадесет без петнадесет тя отиде с Куче до елеваторната станция на Куърк Съркъс, наслаждавайки се на погледите, които ѝ хвърляха хората, докато минаваше.

— Ето я мис Катрин Валънтайн — представяше си, че казват те. — Тръгнала е да се срещне с кмета...

Служителите от елеватора до един я познаваха по физиономия, усмихнаха се и казаха:

— Добро утро, мис Катрин — и потупаха Куче, без да си правят труда да поглеждат пропуска ѝ, докато се качваше на борда на

елеватора за 11:52 часа за Последния етаж.

Елеваторът се изкачи с тихо мъркане. Тя енергично се отправи към Патерностер Скуеър, където Куче замислено зяпаше обикалящите гълъби и наостри уши при звука на ремонтните работи, извършващи се в катедралата „Свети Павел“. Не след дълго вече се изкачваше по стълбите на Залата на Гилдията, след което бе въведена в миниатюрен вътрешен елеватор и в дванайсет часа без една минута я въведоха през кръглата бронзова врата на личния кабинет на кмета.

— А, мис Валънтайн. Подранили сте с една минута. — Кроум вдигна поглед към нея от далечния край на огромното си бюро и се върна към доклада, който четеше. Зад главата му имаше кръгъл прозорец с изглед към катедралата „Свети Павел“, която изглеждаше вълнообразна и нереална през дебелото стъкло, подобно на потънал храм, гледан през бистра вода. Слънцето огряваше едва доволимо полирания бронзова ламперия по стените на кабинета. Нямаше картини, висящи орнаменти или друг вид украса, а подът бе от гол метал. Катрин потръпна, усетила студа да прониква през подметките на обувките ѝ.

Кметът на Лондон я остави да почака петдесет и девет безмълвни секунди, които сякаш се проточихаечно. Тя вече се чувстваше крайно неудобно, когато той оставил доклада. Той се усмихна едва доволимо, подобно на човек, който никога не е виждал усмивка, но е прочел книга с упътване как се прави това.

— Ще се зарадваш, като чуеш, че току-що получих кодиран радиосигнал, изпратен от експедицията на баща ти малко преди да отлетят извън обхват — каза той. — Всичко е наред на борда на *Елеватора от Тринайсетия етаж*.

— Хубаво — каза Катрин, тъй като знаеше, че това ще е последното нещо, което ще чуе за баща си, докато не потегли към къщи; дори инженерите никога не бяха успявали да пращат радиосигнали на повече от няколкостотин мили разстояние.

— Има ли още нещо? — попита Кроум.

— Да... — каза Катрин, но се поколеба, уплашена, че ще прозвучи глупаво. Изправена лице в лице в студения кабинет на Кроум срещу още по-студената му усмивка, тя установи, че ѝ се щеше да не бе слагала толкова много грим или да не бе обличала тези неудобни официални дрехи. Но в крайна сметка, беше дошла именно заради

това, така че изстреля: — Искам да разбера повече за онова момиче и защо се опита да убие баща ми.

Усмивката на кмета изчезна.

— Баща ти така и не сметна за уместно да ми каже коя е. Нямам представа защо е толкова твърдо решена да го убие.

— Мислите ли, че има връзка с МЕДУЗА?

Погледът на Кроум стана с няколко градуса по-студен.

— Този въпрос не те касае! — озъби се той. — Какво ти е казал Валънтайн?

— Нищо! — отвърна Катрин, като се смути. — Но виждам, че е уплашен и искам да зная защо, тъй като...

— Чуй ме, дете — каза Кроум, изправяйки се и приближавайки се до нея, като заобиколи бюрото. Тънките му ръце обвиха раменете ѝ.

— Ако Валънтайн има тайни от теб, то е с основателни причини. Има някои аспекти от работата му, които не би могла да разбереш. Не забравяй, че той е започнал от нищото; бил е просто един клошар от Отвъдната Страна, преди да прояви интерес към него. Нима искаш отново да го докараш до това положение? Или дори до по-лошо?

Катрин се почувства така, сякаш я бе зашлевил. Лицето ѝ почервяня от яд, но тя се овладя.

— Иди си у дома и чакай да се върне — нареди Кроум. — И остави делата на възрастните на онези, които ги разбират. Не говори с никого за момичето или за МЕДУЗА.

Делата на възрастните? — помисли си гневно Катрин. — *На колко години си мисли, че съм?* — Но сведе глава и каза кротко:

— Да, господин кмете — и добави: — Хайде, Куче.

— И повече не довеждай това животно на Последния етаж — извика Кроум, а гласът му я съпроводи до външния кабинет, където секретарките се обърнаха и се втренчиха в разгневеното ѝ, обляно от сълзи лице.

Качвайки се отново на Елеватора до Куърк Съркъс, тя прошепна в ухото на вълка:

— Ще му дадем да разбере, Куче!

* * *

Вместо да си отиде направо вкъщи, тя се отби в Храма на Клио в края на Съркъл Парк. Там, сред аромата на мрака, се успокои и се опита да си изработи стратегия.

Откакто Никъльс Куърк бе провъзгласен за бог, повечето лондончани бяха престанали да обръщат внимание на някогашните богове и богини, така че Катрин бе единственият посетител в храма. Тя харесваше Клио, която бе богинята на майка ѝ в Пуерто Анджелис и чиято статуя малко приличаше на нея, с милите тъмни очи и търпелива усмивка. Тя си спомни на какво я бе учила майка ѝ, за това как бедната богиня била тласкана непрекъснато напред към бъдещето от бурята на прогреса, но как понякога успявала да се върне назад и да вдъхнови хората да променят целия ход на историята. Вдигнала поглед към благото лице на статуята сега, тя каза:

— Какво трябва да направя, Клио? Как мога да помогна на татко, ако кметът не ще да ми каже нищо?

Тя съвсем не очакваше да получи отговор и такъв наистина не последва, така че изрече бърза молитва за баща си и още една за горкия Том Натсуърти, остави даровете си и си тръгна.

Едва бе преполовила пътя на връщане от Храма на Клио, когато я осени идея, една толкова неочеквана мисъл, че би могла да ѝ е изпратена от самата богиня. Спомни си как, докато тичаше из празните тръби през нощта, когато Том падна, бе минала покрай човек, поел в обратната посока. Един млад чирак инженер, толкова блед и шокиран, че тя бе сигурна, че е станал свидетел на всичко случило се.

Отправи се забързано към дома си през ограждения от слънцето парк. Онзи млад инженер щеше да знае отговора! Щеше да се върне в Подземието и да го открие! Щеше да разбере какво става, без помощта на злия стар Магнъс Кроум!

15.

МОЧУРИЩАТА С РЪЖДИВА ВОДА

Том и Хестър вървяха цяла нощ и когато бледото плоско слънце изгря иззад слоевете сутрешна мъгла, те продължиха да вървят, като спираха от време на време да си поемат въздух. Този пейзаж доста се различаваше от калните полета, които бяха прекосили преди няколко дни. Тук непрекъснато се налагаше да заобикалят блата и локви солена вода и макар понякога да навлизаха в дълбоките, запълнени с водорасли следи от стари градове, беше ясно, че от много години по тези места не е минавал град.

— Виж как са израсли храстите — каза Хестър, сочейки цели коловози, пълни с къпини и склонове, позеленели от млади дръвчета. — Дори и някой малък полустатичен град би могъл да изсече тези фиданки за гориво.

— Може би тукашната почва просто е прекалено мека — предположи Том, като за двайсети път потъна до кръста в гъста кал. Той си припомняше огромната карта на Ловния Район, която висеше във фоайето на Лондонския музей и грамадната шир на блатната местност, простираща се навсякъде от централните планини до бреговете на Казашкото море, миля подир миля, покрити с тръстика и малки сини заливчета, като върху всички бе отбелязано: *Неподходящо за малък или голям град*. Той каза: — Мисля, че това трябва да е краят на Блатата с ръждива вода. Наричат ги така, защото се предполага, че водата е оцветена в червено от ръждата от градовете, заблудили се насам и потънали по тези места. Само най-дръзкият кмет би преместил града си тук.

— В такъв случай Рийльнд и Ана Фанг са ни довели много по на юг, отколкото предполагах — прошепна Хестър на себе си. — Лондон вече трябва да е почти на хиляда мили разстояние. Ще ни трябват месеци, за да го настигнем отново и Шрайк ще бъде по петите ни през целия път.

— Но ти го заблуди! — припомни й Том. — Ние избягахме!

— Няма да остане дълго в заблуда — отвърна тя. — Скоро отново ще открие следите ни. Защо мислиш го наричат Преследвач?

* * *

Тя го водеше все по-далече, влачейки го из хълмове и блата, и по долини, където въздухът бе почернял от рояци жужащи, жилещи мухи. И двамата се умориха и изнервиха. Веднъж Том предложи да седнат да починат малко, а Хестър му се сопна: — Прави каквото искаш. Какво ми пуха? — След това той продължи да стъпва тежко в мълчание, беше ѹ сърдит. Какво ужасно, грозно, зло, самосъжаляващо се момиче беше тя! След всичко, през което бяха преминали, и след като ѹ бе помогнал в Отвъдната Страна, тя все още бе готова да го изостави. Щеше му се Шрайк да я бе хванал, а той да бе избягал с мис Фанг и Кора. *Te биха* му позволили да отмори болящия го крак...

Но щом се смрачи и гъсти кълба мъгла се издигнаха откъм блатата като духове на мамути, а всяко шумолене в храстите звучеше като стъпките на Преследвача, беше доволен, че Хестър е до него. Тя откри едно място, където можеха да пренощуват, приютени под няколко повалени дървета и по-късно, когато внезапният писък на ловуващ бухал го накара да изскочи и прекъсна неспокойния му сън, той я намери, седнала на пост до него като дружелюбно страшилище.

— Няма нищо — успокои го тя. И след миг, в прилив на един от онези пристъпи на нежност, който бе забелязвал и преди, му каза: — Липсват ми, Том. Мама и татко.

— Знам — отвърна той. — И моите ми липсват.

— Нямаш ли никакви роднини в Лондон?

— Не.

— Никакви приятели?

— Той се замисли. — Не съвсем.

— Кое беше онова момиче? — попита тя след малко.

— Кое? Къде?

— В Подземието онази нощ, с теб и Валънтайн.

— Това беше Катрин — отвърна той. — Тя е..., ами, тя е дъщеря на Валънтайн.

Хестър кимна.

— Красива е.

След това той спа по-спокойно и сънува, че Катрин идва да ги спаси с въздушен кораб, отнасяйки го отново в кристалната светлина над облаците. Когато отново отвори очи, се разсъмваше и Хестър го разтърсваше.

— Чуй!

Той се ослуша и долови звук, който не бе като този от гората или водата.

— Дали е град? — попита с надежда.

— Не — Хестър наклони глава, за да усети по-добре звука. — Това е аеродвигател Ротванг...

Звукът се усиливал, вибрирайки откъм небето. Над виещата се мъгла проблесна лондонски разузнавателен кораб.

Те замръзнаха на място, надявайки се, че влажният кафез от клони над главите им ще ги скрие. Тътенът от въздушния кораб утихна и после пак се усили, кръжейки.

— Шрайк ни вижда — прошепна Хестър, взряна в непрогледната бяла мъгла. — Усещам, че ни наблюдава...

— Не, не — настоя Том. — Щом ние не виждаме кораба, как е възможно той да ни вижда? Няма логика...

* * *

Но високо над главите им Възкръсналият настройва очите си на ултрачервено виждане и включва сензорите си за топлина, виждайки два светещи човешки силуета сред меката неподвижна своята на дърветата.

— ПРИБЛИЖЕТЕ МЕ — заповядва той.

— Като ги виждаш толкова ясно — ръмжи пилотът на кораба, — жалко е, че не можа да познаеш, че онзи надут балон е празен, преди да се впуснем да го преследваме из половината Ловен Район.

Шрайк не отвръща нищо. Защо да дава обяснения на този хленчещ Простосмъртен? Беше видял, че балонът е празен веднага щом отново се появи над облаците, но бе решил да запази това за себе си. Беше доволен от бързата мисъл на Хестър Шоу и реши да я

остави да живее още няколко часа за награда, докато този бавноразвиващ се инженер авиатор преследва празния балон.

Превключва очите си към нормалната им настройка. Ще преследва Хестър по трудната процедура, с мириз, звук и нормално виждане. Извиква в съзнанието си спомена за лицето ѝ и го оставя да кръжи там, докато корабът се носи надолу сред мъглата.

* * *

— Бягай! — извика Хестър. Корабът изплува от белотата на няколко метра от тях, приближавайки се към земята, а роторите му разбиваха мъглата като перки на миксер. Тя поведе Том от безполезното им скривалище нататък към подгизналата земя, осеяна с корени на дървета. При всяка стъпка бликваха фонтанчета бяла вода, а в ботушите им клокочеше черна тиня. Тичаха напосоки, докато Хестър спря толкова рязко, че Том се бълсна в гърба ѝ и двамата се проснаха на земята.

Бяха обикаляли в кръг. Корабът бе надвиснал точно над главите им и един огромен силует препречи пътя им. Два светлозелени лъча ги пронизаха, изпълнени с играви водни капчици.

— ХЕСТЪР — обади се стържещ метален глас.

Хестър потърси нещо, което да използва като оръжие и намери старо дълго чворесто парче дърво.

— Не се приближавай повече, Шрайк! — предупреди го тя. — Ще извадя красивите ти зелени очи! Ще ви пръсна мозъците!

— Хайде! — изпищя Том, дърпайки я за палтото в опита си да я дръпне надалече.

— Накъде? — попита Хестър, рискувайки да хвърли един бърз поглед назад към него. Тя стисна още по-силно импровизираната бухалка и остана на мястото си, докато Шрайк се приближаваше.

— СПРАВИ СЕ ДОБРЕ, ХЕСТЪР, НО ПРЕСЛЕДВАНЕТО ПРИКЛЮЧИ. — Преследвачът се движеше предпазливо по мократа земя. Всеки път, когато стъпваше с металните си крака, нагоре със съскане се издигаше венец от пара. Той вдигна ръцете си и остриетата, наподобяващи животински нокти, се показаха.

— Какво те накара да промениш решението си относно Лондон, Шрайк? — извика гневно Хестър. — Как така се превърна в човек за извънредни поръчки на Кроум?

— ТИ МЕ ДОВЕДЕ В ЛОНДОН, ХЕСТЪР. — Шрайк замълча и безизразното му лице се разшири в стоманена усмивка. — ЗНАЕХ, ЧЕ ЩЕ ОТИДЕШ ТАМ. ПРОДАДОХ КОЛЕКЦИЯТА СИ И НАЕХ ВЪЗДУШЕН КОРАБ, ЗА ДА МОГА ДА СТИГНА ТАМ ПРЕДИ ТЕБ.

— Продал си хората с часовников механизъм? — Хестър звучеше учудена. — Шрайк, ако толкова много си искал да се върна, защо просто не ме проследи?

— РЕШИХ ДА ТЕ ОСТАВЯ САМА ДА ПРЕКОСИШ ЛОВНИЯ РАЙОН — отвърна Шрайк. — ТОВА БЕШЕ ТЕСТ.

— Издържах ли го?

Шрайк не ѝ обърна внимание.

— КОГАТО ПРИСТИГНАХ В ЛОНДОН, МЕ ЗАВЕДОХА НАПРАВО В МАШИННОТО ОТДЕЛЕНИЕ, КАКТО И ОЧАКВАХ. ПРЕКАРАХ ОСЕМНАЙСЕТ МЕСЕЦА ТАМ В ОЧАКВАНЕ ДА ПРИСТИГНЕШ. ИНЖЕНЕРИТЕ МЕ РАЗГЛОБЯВАХА И СГЛОБЯВАХА ДЕСЕТКИ ПЪТИ. НО СИ СТРУВАШЕ. СКЛЮЧИХ СДЕЛКА С МАГНЪС КРОУМ. ТОЙ МИ ОБЕЩА ОНОВА, КОЕТО ЖЕЛАЕШЕ СЪРЦЕТО МИ.

— О, добре — каза Хестър немощно, чудейки се за какво, по дяволите, говори той.

— НО НАЙ-НАПРЕД ТИ ТРЯБВА ДА УМРЕШ.

— Но защо, Шрайк?

Отговорът се изгуби сред плътно бучене, което накара Том да си зададе въпроса дали корабът на Преследвача нямаше да отпътува без него. Вдигна поглед към него. Той продължаваше да си стои на предишното място, но постоянното бръмчене на витлата бе изместено от новия шум — тътнещ, приближаващ се грохот, който се усилваше с всяка изминалата секунда. Дори Шрайк изглеждаше обезпокоен: очите му трепнаха и той наклони глава на една страна, ослушвайки се. Земята под краката им се разтресе.

Откъм мъглата зад Преследвача избухна стена от кал и вода, извиваща се в горния край, покрита с бяла пяна. Зад нея се появи град — съвсем малък, старомоден град, носещ се върху осем дебели колела. Хестър запълзя назад, а Шрайк видя израза на лицето ѝ и се обърна да

види какво го е причинило. Том се втурна настрами, сграбчи Хестър за врата и я избута на безопасно място. Корабът опита да промени посоката си на движение, но колелата на приближаващия град го настигнаха и го взривиха, заравяйки ослепителните останки в калта. Миг по-късно те чуха как Преследвачът изрева ХЕСТЪР, докато огромното предно колело го размазваше.

Те се вкопчиха един в друг, преобръщайки се няколко пъти, когато градът мина покрай тях — трептяща смесица от спици и бутала, ослепителна светлина, озаряваща метал, миниатюрни фигурки, гледащи надолу от наблюдателни платформи, дългият, протяжен стон на клаксон, отекващ из мъглата. После, също толкова внезапно, както се бе появил, градът изчезна. Въздухът натежа от вонята на дим и горещ метал.

Те се изправиха. Парчета от въздушния кораб се носеха надолу и блещукаха игриво. На мястото, където бе стоял Преследвачът, една следа от колело бързо се пълнеше с черна, лъскава кал. Нещо, което вероятно представляваше желязна ръка, стърчеше от тинята, а във въздуха над нея се издигаше блед облак пара и бавно чезнеше.

— Той... мъртъв ли е? — попита Том, а гласът му трепереше от страх.

— Току-що през него мина град — отвърна Хестър. — Не бих допуснала, че е много добре...

Том си зададе неясния въпрос какво бе имал предвид Шрайк под „желанието на сърцето му“. Защо би продал безценната си колекция, за да преследва Хестър, ако единственото, което е искал да направи, е било да я убие? Вече нямаше как да разбере.

— А и горките хора на кораба... — прошепна той.

— Те са били изпратени да му помогнат да ни убие, Натсуърти — каза момичето. — Не хаби съжаленията си за тях.

Те замълчаха за миг, вгледани в мъглата. После Том каза:

— Питам се от какво бягаше.

— Какво искаш да кажеш?

— Онзи град — отвърна Том. — Движеше се толкова бързо...

Нещо трябва да го е преследвало...

Хестър го погледна и бавно осъзна за какво говори.

— О, по дяволите! — каза тя.

Вторият град ги връхлетя почти веднага. Беше по-голям от първия, с огромни, подобни на бурета колела. Върху зейналите му челости някой шегобиец бе нарисувал озъбена усмивка и думите: „ЧЕСТИТО ИЗЯЖДАНЕ“.

Нямаше време да избягат встриани от пътя му. Този път Хестър сграбчи Том и той видя, че тя вика нещо, но заради пронизителния грохот на двигателите я разбра едва след известно време.

— Можем да скочим! Прави като мен!

Градът се претърколи над тях, а колелата му минаха от двете им страни, поради което те бяха повдигнати като две мравки, застанали на пътя на плуг, издигнаха се сред вълна от кал, която едва не ги премаза в напредващия с грохот търбух над главите им. Хестър се приведе на гребена на вълната като сърфист, а Том се клатушкаше покрай нея, очаквайки всеки момент да бъде пометен и убит от някой минаващ кран или да бъде хвърлен под колелата. Хестър пак му крещеше нещо и сочеше. Един ауспух мина светкавично край тях, подобно на чудовищна змия и на ослепителния блясък на светлината от пещите, разположени по долната страна на града, той различи парапета на една поддържаща платформа. Хестър се закрепи за него и го сграбчи силно, като се изтика нагоре, а Том се втурна след нея. За миг ръцете му яростно стискаха нищото, после под пръстите му се появи ръждиво желязо, което едва не изтръгна ръцете му от мишниците, а Хестър се протегна и здраво стисна колана му, издърпвайки го в безопасност.

Мина много време, преди да спрат да треперят и с мъка да се изправят на крака. И двамата изглеждаха сякаш бяха направени надвнатри от калта в Отвъдната Страна; тя покриваше дрехите им, спъствяща косите им и бе омазала лицата им. Том се смееше неудържимо от облекчение, че се бяха отървали на косьм и поради откровената изненада от факта, че е жив, а Хестър се смееше заедно с него. Никога преди не я бе чувал да се смее и никога не се бе чувстввал толкова близък с някого, колкото с нея в този момент.

— Ще се оправим! — каза тя. — Вече ще се оправим! Да се качим горе и да видим кого сме спрели на автостоп!

* * *

Какъвто и да бе градът, беше малък, всъщност бе само предградие. Том се забавляваше, опитвайки да разбере какъв точно е, докато Хестър разби ключалката на една входна врата, водеща към вътрешността на кораба, и го поведе нагоре по дълго стълбище, заобиколено от стени, покрити с ръжда и запотени от горещината на двигателите. Той си помисли, че мястото му прилича малко на Кроли или Пърли Споукс, предградия, които Лондон бе построил някога, през доброто старо време, когато имаше толкова много плячка, че градовете можеха да си позволяят да изграждат малки сателитни градчета. Ако това бе наистина така, градчето вероятно разполагаше със свои търговски въздушни кораби, лицензиирани да търгуват с Лондон.

Но нещо не спираше да терзае съзнанието му. *Само най-дръзкият кмет би довел града си тук...*

Защо, за Бога, Кроли или Пърли Споукс биха преследвали градче до страховитите Мочурища с ръждива вода?

Те продължиха да се изкачват по стълбите, докато стигнаха до втора ключалка. Вратата не беше заключена и се отвори, за да им даде път към горната палуба. Студен вятър вееше мъглата между металните сгради и платформите се тресяха и олюяваха, докато предградието стремително се носеше напред. Улиците изглеждаха безлюдни, но Том знаеше, че малките градчета често имат едва неколкостотин жители. Може би всички бяха ангажирани в машинните отделения или чакаха в домовете си в безопасност преследването да приключи.

Но имаше нещо в това място, което не му харесваше. То определено не бе онова спретнато малко предградие, на което се бе надявал. Платформите бяха ръждясали и осияни с вдълбнатини, а порутените къщи бяха засенчени от огромни помощни двигатели, свалени от други градове и монтирани безразборно към този. Те бяха свързани с главните двигатели долу на палубата посредством сложна плетеница от огромни тръби, опасали сградите и заровени в земята през дупки, изрязани в платформата. Отвъд тях, там, където Том бе очаквал да види паркове и наблюдателни платформи, краят на предградието бе обграден от някаква смесица от оръдейни платформи и дървени палисади.

Хестър му направи знак да мълчи и го поведе към обвитата в мъгла кърма, където видя висока сграда, която би трябвало да бъде

Градският съвет. Щом се приближиха, те прочетоха табелата над входа, която гласеше:

Добре дошли в
ТЪНБРИДЖ УИЙЛЗ
Население: ~~500~~ 467 212
И продължава да нараства!

Над нея се вееше черно-бяло знаме с ухилен череп и две кръстосани кости.

— Велики Куърк! — ахна Том. — Това е пиратско предградие!

И внезапно, откъм мъгливите странични улички около тях, започнаха да прииждат мъже и жени, опърпани, както и самия град, мършави, жестоки и със свиреп поглед, а в ръцете си носеха най-големите пистолети, които някога бевиждал.

* * *

С отпътуването на пиратското предградие, над Ръждивата вода отново става тихо. Тишината е нарушенa единствено от звуците на малки животинки, движещи се сред тръстиката. После тинята в една от дълбоките следи от колело започва да клокочи, надига се и избълва нагоре гърчещия се врат на Шрайк.

Той е отнесен надълбоко в тинята като пищящо колче за палатка, смлян е, стрит и усукан. Цялата му лява ръка виси на няколко разнищени жици; десният му крак отказва да му служи. Едното му око е тъмно и сляпо, а образът, който другото вижда, е замъглен, поради което той непрекъснато трябва да тръска глава, за да го проясни. Част от паметта му е изгубена, но останалата е непокътната. Докато излиза от следите от колелата на предградието, той си припомня древните войни, за които е бил създаден. При Хил 20 оръдията Тесла пукаха като ледени светковици, обгръщайки го в огън, докато плътта му започна да цвърти върху железните кости. Но той оцеля. Той е последният от Бригадата

„Лазарус“ и винаги оцелява. Ще е нужно много повече от това да бъде прегазен от няколко градчета, за да бъде унищожен.

Бавно, бавно, той си проправя път към по-твърда почва, души, разузнава и оглежда наоколо, докато се уверява, че Хестър се е отървала жива. Той много се гордее с нея. Желанието на сърцето му! Скоро пак ще я открие и това ще сложи край на самотата на вечния му живот.

Предградието е оставило дълбоки бразди из околността. Ще бъде лесно да ги проследи, дори ако кракът му само се влачи безполезно, дори без едно око и с изневеряващ ум. Преследвачът отмята глава назад и изревава своя ловен вик сред пустите мочурища.

16.

ОТХОДНАТА КАНАЛИЗАЦИЯ

Лондон продължаваше да се движи ден подир ден, проправяйки си път из континента, някога известен като Европа, сякаш някъде напред го очакваше фантастична награда. Но единственото, което наблюдалите постове съзряха, откакто градът погълна Солтхук, бяха няколко миниатюрни клошарски градчета, а Магнъс Кроум дори не промени курса, за да ги залови. Хората започнаха да се тревожат и се питаха помежду си на какво си мисли, че си играе кметът. Никога досега не бе предвиждано Лондон да стигне толкова далече и при това толкова бързо. Плъзнаха слухове за недостиг на храна, а горещината от двигателите проникваше през платформите, докато хората започнаха да говорят, че можеш да си изпържиш яйца по тротоарите на Шести етаж.

Долу в Подземието горещината беше ужасяваща и когато Катрин слезе от елеватора на Тартаръс Роу, се почувства така, сякаш току-що е влязла във фурна. Никога преди не бе влизала толкова навътре в Подземието и за известно време остана да мига на стълбите на входа на елеватора, замаяна от шума и тъмнината. Беше оставила греещото над Съркъл Парк слънце горе на Първи етаж, както и хладния ветрец, поклащащ розовите храсти. А тук долу групи мъже тичаха насамнатам, свиреха клаксони и огромни цистерни с гориво пъплеха около нея на път към пещите.

За момент ѝ се доща да си отиде вкъщи, но знаеше, че трябва да направи онова, заради което бе дошла тук, заради баща си. Тук долу никой не я позна. Минувачите се цупеха, щом ги помолеше да я упътят, а никакви работници, излезли в почивка, се излежаваха по тротоарите, подсвиркваха, когато мина покрай тях и извикаха:

— Здрастি, бебчо! — И: — Откъде си купи тази шапка?

Як бригадир я избула встриани, за да мине група окованi затворници. От храмовете под тръбите за гориво злокобно се хилеха статуи на Черния Пит, гърбавият бог на машинните отделения и

комините. Катрин вдигна брадичка и продължи да стиска здраво кашката на Куче, щастлива, че е тук, за да я пази.

Но тя знаеше, че това е единственото място, където можеше да се надява да открие истината. Сега, когато баща ѝ бе заминал, Том бе изчезнал или мъртъв, а Магнъс Кроум отказваше да говори, в Лондон бе останал само един човек, който би могъл да знае тайната на белязаното момиче.

Оказа се много трудно този човек да бъде открит, но за щастие служителите в архива на Гилдията на спасителите, огнярите, техниците и Обединените подземни работници бяха много щастливи да усълужат на дъщерята на Тадеуш Вальнтайн. Ако онази нощ е имало чирак инженер близо до отходната канализация, казаха те, сигурно е надзирвал работници в каторгата, а ако го е правил, трябва да е дошъл от експерименталния затвор на инженерите в Дълбокото Подземие. Още няколко въпроса и един подкуп, даден на бригадир от Подземието, и тя узна името на човека, когото търсеше: чирак инженер Под.

Сега, близо седмица след срещата ѝ с кмета на Лондон, тя беше на път да говори с него.

* * *

Затворът в Дълбокото Подземие беше комплекс от сгради колкото малък град, струпани около основата на огромен подпорен стълб. Катрин следваше указателните табели към блока на администрацията — сферична метална сграда, издигната върху проядени от ръжда метални подпори, която се въртеше бавно, за да могат надзирателите да гледат от прозорците си и да наблюдават блоковете с килии, и да поддържат дворовете и фермите за водорасли в състояние на непрекъснато въртене. Във фоайето светеха неонови лампи, огрявайки акри бял метал. Един инженер плавно се приближи до Катрин, когато тя влезе вътре.

— Забранено е за кучета — каза той.

— Това не е куче, а вълк — отвърна Катрин с най-чаровната си усмивка и мъжът отскочи назад, когато Куче подуши гumenото му яке. Той имаше спретнат вид, с тънка, нацупена уста с поразени от екзема

участъци по плешивата си глава. На табелата върху якето му пишеше: *подземен надзирател Нимо*. Катрин му се усмихна и преди да успее да повдигне други възражения, му показа златния си пропуск и добави:

— Тук съм, за да изпълня поръчка на баща ми, Главния историк. Трябва да видя един от вашите чираки, момче на име Под.

Надзирател Нимо примигна насреща й и каза:

— Но... но...

— Идвам направо от кабинета на Магнъс Кроум — изльга Катрин. — Обадете се на секретарката му, ако искате да проверите...

— Не, сигурен съм, че всичко е наред... — изломоти Нимо. Никой извън пределите на Гилдията не бе проявявал желание да разпита чирак досега и това не му харесваше. Сигурно имаше правило, което да го забранява. Но не му се щеше да спори с някой, който познава кмета. Той помоли Катрин да изчака и забързано се оттегли, като изчезна зад един кабинет със стъклени стени в далечния край на фоайето.

Катрин чакаше, галейки главата на Куче, усмихвайки се любезно на плешивите минувачи, облечени в бели якета. Скоро Нимо се върна.

— Открих къде се намира чирак Под — обяви той. — Преместен е в Секция 60.

— О, браво, господин Нимо — усмихна се лъчезарно Катрин. — Бихте ли могли да го пратите горе?

— Категорично не — отвърна инженерът, който не беше сигурен, че му харесва да получава заповеди от някаква си дъщеря на историк. Но ако тя желаеше да види Секция 60, той щеше да я заведе там. — Следвайте ме — каза той и я поведе към малък елеватор. — Секция 60 се намира на долните платформи.

Долните платформи бяха мястото, където се помещаваше водопроводната канализация на Лондон. Катрин бе чела за нея в учебниците си от училище, така че бе подгответа за дългото спускане, но нищо не би могло да я подготви за миризмата. Тя я удари в носа още в мига, когато елеваторът стигна дъното и вратата се отвори с пълзгане. Сякаш вървяха из стена от отходни води.

— Това е Секция 60, едно от нашите най-интересни звена за експериментална дейност — каза Нимо, който сякаш не забелязваше миризмата. — Затворниците, разпределени тук, подпомагат

развиването на някои много вълнуващи нови начини за рециклиране на отпадъчните продукти от града.

Катрин отстъпи встрани, стисната си кърпичка пред носа. Тя се озова изправена в огромно, слабо осветено пространство. Пред нея имаше три резервоара, всеки от които бе по-голям от Клио Хаус, заедно с всичките ѝ градини. От лабиринт тръби, прикрепени към ниския таван в резервоарите се процеждаше воняща жълтениковкафява мръсотия, а хора, облечени в оцапани сиви затворнически комбинезони газеха из нея, затънали до гърдите, изследвайки повърхността ѝ с гребла с дълги дръжки.

— Какво правят? — попита Катрин. — Какво е това?

— Детрит, госпожице Валънтайн — отвърна Нимо, а в гласа му звучеше гордост. — Отходни води, изхвърлени вещества. Човешки хранителни отпадъци.

— Искате да кажете... фекалии? — каза Катрин ужасена.

— Благодаря Ви, госпожице Валънтайн, май това беше думата, която се опитвах да намеря. — Нимо я изгледа свирепо. — Няма нищо отблъскващо в това, уверявам Ви. Всички ние... ааа... използваме тоалетната от време на време. Е, сега знаете къде отиват Вашите... хммм... фекалии. „Не пилей и не исрай“ — това е девизът на инженерите, госпожице. Правилно преработените човешки отпадъци се превръщат в много полезно гориво за двигателите на нашия град. А в момента провеждаме експерименти как да ги превърнем във вкусна и питателна храна. Храним затворниците си единствено с това. За жалост те продължават да умират. Но това е само временно препятствие, сигурен съм.

Катрин отиде до ръба на най-близкия резервоар. „Дошла съм в Страната, неогръдана от слънце! — помисли си тя. — О, Клио! Това е страната на мъртвите!“

Но дори и Неогръданата от слънце страна не бе толкова ужасна, колкото това място. Нечистотиите клокочеха и се движеха, пляскаха из стените на резервоара, когато Лондон мина през верига от неравни хълмове. Под сводестия покрив жужаха гъсти рояци мухи и кацаха по лицата и телата на работниците. Обръснатите им глави лъщяха из слабо осветеното помещение, по лицата им бяха застинали безстрастни изражения, докато отделяха гъстата кора от повърхността и я прехвърляха във вагонетките, които останалите затворници

превозаха по релси от двете страни на резервоара. Чираци инженери със зловещо изражение на лицата ги надзираха, размахвайки дълги черни палки. Само Куче изглеждаше щастлив. Той опъваше кашката си, махаше опашка и от време на време поглеждаше нетърпеливо към Катрин, сякаш да ѝ благодари, че го е довела на място, което мирише толкова интересно.

Тя потисна чувството на повдигане в стомаха си и се обърна към Нимо.

— Горките хора! Кои са?

— О, не се притеснявайте за тях — отвърна надзирателят. — Те са затворници. Престъпници. Заслужават го.

— Какво са направили?

— О, това-онова. Дребни кражби. Не са си плащали данъците. Критикували са нашия кмет. Дори се отнасяме много добре към тях, имайки предвид всичко това. Сега да видим дали ще можем да открием чирак Под...

Докато той говореше, Катрин наблюдаваше най-близкия резервоар. Един от мъжете, които го обработваха, бе спрятал да се движи и бе пуснал греблото си. Той се хвани за главата, сякаш му се виеше свят. Едно момиче-чирак също го бе забелязало и като отиде до ръба на резервоара побутна мъжа с палката си. На мястото, където бе докосната, изхвърчаха сини искри и той започна да се мята, виеше и се мъчеше да се изправи, докато накрая изчезна под надигащата се повърхност. Останалите затворници гледаха към мястото, където бе потънал, твърде уплашени, за да отидат да му помогнат.

— Направете нещо! — изпъшка Катрин, обръщайки се към Нимо, който като че ли не бе забелязал нищо.

Друг чирак се затича към ръба на резервоара, крещейки на затворниците отдолу да помогнат на своя другар. Двама-трима от тях го изтеглиха нагоре, а той се наведе в резервоара и го издърпа навън, като се изпърска с тиня, докато го правеше. Носеше малка марлена маска, както и повечето от надзирателите, но Катрин бе сигурна, че го е познала и чу до себе си Нимо да крещи:

— Под!

Те забързаха към него. Чирак Под бе довлякъл полуудавения затворник до металната пътека между резервоарите и опитваше да отмие тинята от лицето му с вода от една от близките тръби. Другият

чирак, момичето, първо бутнало нещастника, наблюдаваше, а по лицето му се четеше погнуса.

— Пак разхищаваш вода, Под! — каза тя, докато Катрин и Нимо тичаха към тях.

— Какво става тук, чираци? — попита гневно Нимо.

— Този човек се скатаваше — отвърна момичето. — Просто опитвах да го накарам да работи малко по-бързо.

— Той има треска! — каза чирак Под и жално вдигна поглед, целият покрит с воняща слуз. — Нищо чудно, че не е могъл да работи.

Катрин коленичи до него и той я забеляза едва сега, а очите му се разшириха от изненада. Бе успял да измие по-голямата част от тинята от лицето на човека и тя се протегна и сложи ръка на мокрото чело. Дори и по стандартите на Дълбокото Подземие то беше горещо.

— Наистина е болен. Трябва да отиде в болница...

— Болница? — отвърна безизразно Нимо. — Тук долу нямаме болница. Това са затворници, госпожице Валънтайн. Престъпници. Не им е необходима лекарска помощ.

— Скоро ще се превърне в още един случай за Отдел К — отбеляза момичето-чирак, а в гласа ѝ се долавяше досада.

— Мълчи! — просъска бързо Нимо.

— Какво иска да каже с Отдел К? — попита Катрин.

Нимо не пожела да отговори. Чирак Под я гледаше втренчено и тя реши, че вижда по лицето му да се стичат сълзи, макар че би могло да бъде и пот. Погледна затворника, който изглежда бе изпаднал в състояние на полуспън. Металното покритие изглеждаше ужасно твърдо и водена от някакъв внезапен импулс, тя свали шапката си, сгъна я и я пъхна под главата му като възглавница.

— Не трябва да остава тук! — каза тя гневно. — Прекалено е slab, за да работи във вашите отвратителни резервоари!

— Ужасно е — съгласи се Нимо. — Затворниците, които ни пращат напоследък, са прекалено немощни. Ако в Гилдията на търговците бяха положили повече усилия да разрешат проблема с недостига на храна, може би щяха да са по-добре със здравето, или ако навигаторите се бяха размърдали, за да открият малко прилична плячка поне веднъж... Но мисля, че видяхте достатъчно, госпожице Валънтайн. Ако обичате, попитайте чирак Под за онова, което би желал да знае баща Ви и ще Ви заведа отново до елеваторите.

Катрин погледна Под. Той бе свалил маската си и се оказа неочеквано красив, с големи тъмни очи и малка съвършена уста. Тя го погледа един миг, чувствайки се глупаво. Той си стоеше там, смел, опитващ да помогне на този окаян човек, а тя му досаждаше с нещо, което внезапно се оказа съвсем банално.

— Вие сте госпожица Валънтайн, нали? — каза той нервно, когато Куче се отърка о него, за да подуши пръстите на болния мъж.

Катрин кимна.

— Видях Ви в Подземието онази нощ, когато погълнахме Солтхук — каза тя. — Долу при отходните тръби. Мисля, че сте видели момичето, което се опита да убие баща ми. Можете ли да mi разкажете всичко, което си спомняте?

Момчето се втренчи в нея, плениено от дългите тъмни кичури коса, спускащи се през лицето ѝ, след като вече си бе свалила шапката. После очите му бързо се отместиха от нея и се насочиха към Нимо.

— Нищо не съм видял, госпожице — отвърна той. — Тоест, чух викове и се затичах да помогна, но при целия този дим и така нататък... Не видях никого.

— Сигурен ли сте? — настоя умолително Катрин. — Може да се окаже ужасно важно.

Чирак Под поклати глава, без да среща погледа ѝ.

— Съжалявам...

Мъжът на платформата внезапно се размърда и въздъхна тежко и всички погледнаха надолу към него. На Катрин ѝ отне една секунда, за да разбере, че е мъртъв.

— Видяхте ли? — каза момичето-чирак самодоволно. — Казах ви, че е за Отдел К.

Нимо ръгаše тялото му разтревожено с върха на ботуша си.

— Изнесете го, чирак.

Катрин трепереше. Щеше ѝ се да заплаче, но не можеше. Само ако можеше да направи нещо, за да помогне на тези окаяни хора! „Ще разкажа всичко на татко, щом се прибере вкъщи — обеща си тя. И когато разбере какво става на това ужасно място...“ Щеше ѝ се никога да не бе идвала тук. Чу Под до себе си, който отново каза:

— Съжалявам, госпожице Валънтайн — и не беше сигурна дали той съжалява задето не може да ѝ помогне, или изпитващо съжаление

към нея заради това, че бе научила истината за това какъв е животът под Лондон.

Нимо ставаше раздразнителен.

— Госпожице Валънтайн, настоявам да си тръгнете незабавно. Не бива да стоите тук. Баща Ви щеше да изпрати официален член на Гилдията си, ако имаше някаква работа с този чирак. А и без това, какво се е надявал да научи от момчето?

— Идвам — каза Катрин и направи единственото, което можеше да стори за затворника: протегна ръка и нежно затвори очите му.

— Съжалявам — прошепна чирак Под, докато я извеждаха навън.

17.

ПИРАТСКОТО ПРЕДГРАДИЕ

Късно през онази нощ, навътре в Мочурищата с ръждива вода, Тънбридж Уайлс най-после настигна своята плячка. Изтощеното градче бе пропаднало в бездънна яма, а предградието го удари странично, без да си дава труд да намали светкавичната си скорост. Ударът разби градчето на парчета и късчета от него започнаха да се валят из улиците на предградието, когато то се обърна назад и забърза да погълне останките.

— Храна на колела! — крещяха пиратите.

От своята импровизирана клетка във вътрешността на предградието, Том и Хестър ужасени наблюдаваха работата на демонтиращите двигатели, които изкормиха градчето, превръщайки го в купчина ненужно желязо, без дори да си правят труда да изведат оцелелите. Малцината, които излязоха олюявайки се, бяха сграбчени от чакащите пирати. Ако бяха млади и в добро здраве, ги отвеждаха до други малки клетки, подобно на онази, в която бяха затворени Хестър и Том. Ако ли не, убиваха ги, а телата им струпваха върху купа с отпадъци в дъното на смилателното помещение.

— О, Велики Куърк! — прошепна Том. — Това е ужасно! Те нарушават всички правила на Градския Дарвинизъм...

— Това е пиратско предградие, Натсуърти — каза Хестър. — Какво очакваше? Опустошават своята плячка по най-бързия начин и превръщат пленниците в роби, като ги пращат в машинните си отделения. Не изразходват храна и място за хора, които са прекалено слаби, за да работят. Всъщност не е много по-различно от онова, което се прави в твоя Лондон. Тази пасмина поне има честността да се нарича пирати.

Погледът на Том бе привлечен от яркия блъсък на алена дреха в помещението за смилане. Кметът на пиратското предградие бе слязъл да огледа последния улов и крачеше наперено по пътеката между килиите, заобиколен от охраната си. Той беше дребничък човечец,

приведен и с прегърбени рамене, плешив и с мършав врат, подаващ се над яката от котешка кожа на робата му. Не изглеждаше добронамерен.

— Прилича повече на прояден от молците лешояд, отколкото на кмет! — прошепна Том, подръпвайки ръкава на Хестър, докато сочеше с пръст нататък. — Какво мислиш, че ще направи с нас?

Тя сви рамене, вгледана в приближаващата се група хора.

— Предполагам, че ще ни захвърлят в машинните отделения...

— После тя внезапно замълча, взряна в кмета, сякаш той беше най-изумителното нещо, което някога бе виждала. Избутвайки Том с рамо встрани, тя пъхна лице между решетките на килията и започна да креши. — Пийви! — извика, напрягайки се да я чуят сред грохота на подземието. — Пийви! Насам!

— Познаваш ли го? — попита Том объркан. — Приятел ли ти е? Нали няма проблеми с него?

— Аз нямам приятели — озъби се Хестър, — а той не е добър; той е безмилостно убиващо животно и съм го виждала да убива хора просто, защото са го гледали по странен начин. Така че да се надяваме, че уловът е оправил настроението му. — Пийви! Насам! Аз съм! Хестър Шоу!

Безмилостното убиващо животно се извърна към тяхната килия и се намръщи.

— Казва се Крайслър Пийви — обясни дрезгаво Хестър. — Отбивал се е да търгува в Строул няколко пъти, когато живеех там с Шрайк. Беше кмет на друг малък клошарски град. Само боговете знаят как се е уредил в подобно лъскаво предградие... А сега тихо, остави на мен да говоря!

Том изучаваше Крайслър Пийви, докато се приближаваше да хвърли едно око на пленниците, а свитата му се скуччи зад него. Той не беше много за гледане. Неравният му скалп отразяваше блъсъка на пещите, а потта, която се стичаше от него, прорязваше бледи ивици върху мръсотията по лицето му. Сякаш да компенсира плешивата му глава, окосмяване имаше почти навсякъде другаде. От брадата му стърчеше отблъскваща бяла четина, гъсти сиви снопчета се подаваха от ушите и ноздрите му, а чифт огромни рунтави, извити вежди стърчаха на челото му. Около врата му висеше потъмняла служебна верижка, а на рамото му бе кацнала мършава маймунка.

— Кои са тези? — попита той.

— Двама стопаджии, шефе — искам да кажа, Ваша милост... — отвърна човек от охраната, жена, чиято коса бе сплетена и напръскана с лак в два дълги извити рога.

— Качиха се на борда по средата на преследването, Ваша милост — добави друг, мъжът, който отговаряше за залавянето на новодошлите. Той показа на Пийви връхната дреха, която носеше — обточено с вълна авиаторско яке, което бе взел от Том. — Взех това от тях...

Пийви изсумтя. Тъкмо се канеше да се извърне на страна, когато Хестър отново му се усмихна със своята крива усмивка и каза:

— Пийви! Аз съм! — и тогава в алчните му черни очи проблесна искра, която показваше, че я е познал.

— По дяволите! — изръмжа той. — Това е хлапето на железния човек!

— Добре изглеждаш, Пийви — каза Хестър, а Том забеляза, че тя не се старае да крие лицето си от пиратите, сякаш знаеше, че не бива да им позволява даоловят и най-малкия признак на слабост.

— Дявол да ме вземе! — каза Пийви, оглеждайки я от главата до петите. — Дявол да ме вземе! Това наистина си ти! Малката помощничка на Преследвача, съвсем пораснала и по-грозна от всяка! А къде е старият Шрайки?

— Мъртъв е — отвърна Хестър.

— Мъртъв? От какво, от метално изтощение? — Той се засмя силно и всички от охраната се присъединиха покорно, докато дори и маймуната на рамото му не започна да пищи и да дрънчи с веригата си.
— Метално изтощение? Схваща ли?

— Та как така ти управляваш Тънбридж Уайлс? — попита Хестър, докато той продължаваше да бърше сълзите от очите си и да се хили. — Последното, което чух за това място, бе, че е почлено предградие. Някога ловуваше на север, из покрайнините на леда.

Пийви се усмихна под мустак, облягайки се на решетките.

— Лъскаво е, нали? — каза той. — Това място погълна моя град преди няколко години. Един ден връхлетя и го погълна целия. Само че бяха слаба работа: не бяха включили в сметката мен и моите момчета. Ние офейкахме от подземието и превзехме всичко. Назначихме кмета и градския съвет да работят като огнири на собствените си котли, настанихме се в удобните им къщички и луксозния им Градски съвет.

Това беше краят на клошарството за мен! Вече съм истински кмет. Негова милост Крайслър Пийви, на Вашите услуги!

Том потръпна, представяйки си ужасните неща, които по всяка вероятност се бяха случили тук, когато главорезите на Пийви бяха дошли на власт, но Хестър само кимна, сякаш бе впечатлена.

— Поздравления! — каза тя. — Това е хубав град. Бърз, искам да кажа. Добре устроен. Макар че поемаш риск. Ако твоята плячка не бе спряла на мястото, където го направи, щеше да се гмурнеш направо в дълбините на Ръждивата вода и да потънеш като камък.

Пийви махна пренебрежително с ръка в отговор на нейното предупреждение.

— Не и Тънбридж, сладурче. Предградието е специално. Блатата и мочурищата не ни притесняват. В тези блата се крият тълсти градове, а там, където планирам да отида после, има още по-тълста плячка.

Хестър кимна.

— А какво ще кажеш да ни освободиш? — попита тя небрежно.
— При цялата плячка, която предстои да уловиш, вероятно би могъл да ползваш двама добри издръжливи помощника горе.

— Ха-ха! — изсмя се Пийви. — Добър опит, Хети, но нямаш късмет. През последните няколко години плячката е оскъдна. Нужен ми е целият улов и кльопачка, до които мога да се добера, само за да направя момчетата щастливи, а те няма да се зарадват, ако започна да водя нови лица на борда. А най-вече такива ужасни лица като твоето.

— Той отново измуча от смях и се огледа да види дали членовете на охраната му са се присъединили. Маймуната изтича и се качи на главата му, където клекна и започна да кряска.

— Но ти имаш нужда от мен, Пийви! — каза му Хестър, забравила в отчаянието си за Том. — Не съм мекушава. Сигурно съм по-издръжлива от половината от най-добрите ти хора. Ще се боря за място горе, ако трябва...

— О, добре мога да те използвам — съгласи се Пийви. — Но не горе. Нужна ми е помощ в машинните отделения. Съжалявам, Хети! — Той се извърна и кимна на жената с роговете. — Окови ги, Магс, и ги заведи в ямите с роби.

Хестър се отпусна прегърбена и отчаяна на пода на клетката. Том я докосна по рамото, но тя раздразнено го отблъсна. Той погледна през нея, докато Пийви вървеше из опръсканите с кръв дворове, а пиратите

се приближаваха към клетката, въоръжени с пистолети и окови. За свое собствено учудване, той се чувстваше повече ядосан, отколкото уплашен. След всичко, което бяха преживели, в крайна сметка щяха да станат роби! Не беше честно! Преди да е осъзнал какво прави, той се изправи на крака и заудря мазните решетки и се чу да крещи с някакъв странен, немощен глас:

— НЕ!

Пийви се обърна. Веждите му се вдигнаха към неравното му чело като гъсеници, изкачващи планина.

— НЕ! — извика Том отново. — Вие я познавате, а тя Ви помоли за помощ и сте длъжен да й помогнете! Вие сте просто един страхливец, погълщащ градове, които не могат да избягат и убивате хора или ги захвърляте в ями с роби, защото прекалено много Ви е страх от собствените ви хора, за да им помогнете!

Магс и останалите бодигардове вдигнаха оръжията си и погледнаха Пийви в очакване да нареди да пръснат наглия затворник на парчета. Но той просто стоеше и зяпаше, а после се приближи бавно към клетката.

— Какво каза? — попита той.

Том отстъпи крачка назад. Когато опита да проговори отново, думите не му идваха.

— Ти си от Лондон, нали? — попита Пийви. — Винаги бих познал този акцент! А и не си от Долните квартали. От кой етаж идваш?

— В-втори — заекна Том.

— Втори етаж? — Пийви огледа свитата си. — Чухте ли това? Та това е почти Хай Лондон! Този човек е джентълмен от Хай Лондон. Защо искаше да захвърлиш такъв човек в ареста, Магс?

— Но Вие казахте... — възпротиви се Магс.

— Няма значение какво съм КАЗАЛ — изкрештя Пийви. — Извадете го оттам!

Жената с роговете започна нервно да отключва вратата, която се отвори с пъзгане, а останалите пирати сграбчиха Том и го извлякоха от клетката. Пийви ги отблъсна встрани и започна да почиства прахта от дрехите му с някаква груба нежност, като мърмореше:

— И това не е начинът, по който да се отнасяте към един джентълмен! Спанър, върни му якето!

— Какво? — извика пиратът, който носеше якето на Том. — Няма да стане!

Пийви измъкна пистолета си и го застреля.

— Казах, дай ЯКЕТО на господина! — извика той на трупа, който имаше стреснат вид и останалите се втурнаха да свалят якето и да го облекат на Том. Пийви потупа димящото отверстие от куршум върху гърдите на човека. — Съжалявам, че има кръв — каза той сериозно. — Тези хора нямат никакви обноски. Най-смиренено Ви моля да приемете моите извинения за това недоразумение и се чувствайте добре дошъл на борда на моя скромен град. За мене е чест най-накрая да приема истински джентълмен на борда, сър. Искрено се надявам, че ще се присъедините към мен да изпием по един следобеден чай в Градския съвет...

Том го гледаше, зяпнал от учудване. Едва сега осъзна, че няма да бъде убит. Последното нещо, което очакваше, бе следобеден чай. Но когато кметът-пират го поведе нататък, той си спомни за Хестър, която продължаваше да стои свита в клетката.

— Не мога да я оставя там долу! — каза той.

— Какво, Хети ли? — Пийви изглеждаше смаян.

— Ние пътуваме заедно — обясни Том. — Тя ми е приятелка...

— В Тънбридж Уайлс има много момичета — отвърна Пийви. — Много по-добри от нея, имат си носове и всичко останало. А пък и собствената ми дъщеря много би се радвала да се запознае с Вас...

— Не мога да изоставя Хестър — каза Том с цялата категоричност, на която се осмели и кметът просто кимна и направи знак с ръка на хората си отново да отворят клетката.

* * *

В началото Том си мислеше, че Пийви се интересува от същото, от което и мис Фанг — информация за курса, който бе поел Лондон и какво го бе накарало да излезе в централната част на Ловния Район. Но, въпреки че кметът-пират бе пълен с въпроси за живота на Том в града, по всичко личеше, че не проявява особен интерес към посоката, в която се движи. Той просто се радваше, че има, както се изрази „благородник от Хай Лондон“ на борда.

Пийви се превърна в екскурзовод на Том и Хестър и ги разведе из Градския съвет, като ги представи на своите „съветници“, шайка пирати със закоравял вид и подобаващи имена — Джани Магс и Дебелия Мънго, Щатсфесер Зеб, Пого Наджърс и Зип Риски, както и Тракционград Кид. После стана време за следобедния чай в личната му щабквартира — стая, пълна с плячкосани съкровища на горните етажи на Градския съвет, където цял куп от неговите плачещи сополиви деца се мотаеха из краката на всички. Най-голямата му дъщеря Кортина поднесе чай в изящни порцеланови чашки, както и сандвичи с краставица, поставени върху табла отшлифовано стъкло. Тя беше мрачно, уплашено момиче с воднистосини очи и когато баща ѝ видя, че не е изрязала коричките на сандвичите, я избута назад.

— Томас е от ЛОНДОН! — изкрещя той, мятайки сандвичите по нея. — Той е свикнал на ЛУКС! И трябваше да ги направиш с формата на малки ТРИЪГЪЛНИЧЕТА!

— Какво мога да направя? — каза той с жалост, обръщайки се към Том. — Опитах се да я възпитам като истинска дама, но тя не може да се научи. Въпреки това е добро момиче. Понякога я гледам и почти ми се ще да не бях застрелял майка ѝ... — Той подсмръкна и потупа очите си с огромна носна кърпа с изрисувани череп и кости, а Кортина се върна разтреперана с нови сандвичи.

— Работата е там — обясни Пийви с уста, пълна с хляб и краставици, — работата е там, Том, че не искам да остана пират през целия си живот.

— Хм, така ли? — каза Том.

— Да — отвърна Пийви. — Виждаш ли, Томи, моето момче, като малък нямах тези преимущества, с които ти си разполагал. Изобщо не получих каквото и да е образование, а и винаги съм бил грозен като смъртта...

— О, не бих казал... — изломоти учтиво Том.

— Трябваше сам да се грижа за себе си в бунищата и канавките. Но винаги съм знал, че някой ден ще стана нещо голямо. Веднъж видях Лондон, разбиращ ли. Отдалече. Пътуваше за някъде. Реших, че това е най-красивото място, което съм виждал някога, с всичките му етажи и белите къщички на върха, светещи на слънцето. А после чух за богатите хора, които живеят там горе и реших, че и аз искам да живея така. С всичките му там луксозни дрехи и градински партита и

посещения на театър и всичко останало. Затова станах клошар, а после се сдобих със собствено градче, а сега и с по-голямо. Но онова, което в действителност искам... — той се наведе към Том — онова, което искам в действителност е да бъда почтен.

— Да, да, разбира се — съгласи се Том, хвърляйки един поглед към Хестър.

— Виж, мисля си следното — продължи Пийви. — Ако това ловуване протече както се надявам, Тънбридж Уайлс скоро ще забогатее. Ще стане наистина богат. Обичам това предградие, Том. Искам да видя как се разраства. Искам да имам истински горен етаж с паркове и луксозни имения, където няма да бъдат допускани хора от простолюдието и с елеватори, които да слизат и да се изкачват. Искам Тънбридж Уайлс да се превърне в град, истински голям град, на който аз да бъда кмет, нещо, което умея и ми иде отръки. А ти, Томи, искам да ми кажеш какъв трябва да бъде един голям град и да ме научиш на обноски. На етикет, искам да кажа. За да мога да общувам с други кметове, които да не ми се присмиват зад гърба. А също и моите момчета. В момента те живеят като свине. Е, какво ще кажеш? Ще ни направиши ли джентълмени?

Том премигна насреща му, припомни си грубите лица на бандата на Пийви и се зачуди какво биха направили, ако започнеше да им разправя да си отварят вратите един на друг и да не се хранят с отворена уста. Той не знаеше какво да отговори, но накрая Хестър го направи вместо него.

— Денят, в който Том стъпи на борда на вашия град, беше щастливият ви ден — каза тя на кмета. — Той е експерт по етикета. Той е най-вежливият човек, когото познавам. Ще ти каже всичко, което желаеш, Пийви.

— Но... — каза Том и потръпна, когато тя го ритна по глазена.

— Страхотно! — изкряка Пийви, като ги опръска с полуизяден сандвич. — Движи се плътно до стария Крайслър, Томи, и няма да събркаш. Щом погълнем огромната си плячка, можеш да започнеш работа. Тя ни очаква в дъното на тези мочурища. До края на седмицата трябва да стигнем там...

Том отпи от чая си. Мислено си представи картата на Ловния Район; огромната шир на Ръждивата вода, а отвъд нея...

— Отвъд мочурищата? — каза той. — Но там няма нищо, освен Казашко море!

— Спокойно, Томи! — изсмя се Крайслър Пийви. — Нали ти казах? Тънбридж Уайлс е *специален*! Само почакай да видиш. Чакай и ще видиш морето^[1], нали разбираш? Чакай и ще видиш, ха-ха-ха! — И потупа Том по гърба, сръбвайки от чая си с изискано щръкнало кутре.

[1] Игра на думи — sea (море), see (виждам) — Бел.пр. ↑

18. БИЙВЪС

Няколко дни по-късно Лондон отново съзря плячка — няколко малки транспортни селища, чиито жители говореха славянски език и опитваха да се скрият сред скалите на стари варовикови хълмове. Градът се движеше напред-назад, като ги погълъщаше, докато половин Лондон се бе струпал на предните наблюдателни платформи, за да гледа и аплодира. Сега мрачните равнини в западната част на Ловния Район бяха останали зад гърба им и вчерашното недоволство бе забравено. Кой го беше грижа, че в Долните квартали хората умират от топлинен удар? Добрият стар Лондон! Добрият стар Кроум! Това бе най-добрата поредица от пленини обекти от години насам!

Градът преследваше и погълъщаше по-бързите градове, а после се връщаше за по-бавните. Беше изминала почти седмица, откакто бяха заловили последния — голямо място, което навремето бе изпълнено с гордост, а сега куцукаше с изтръгнати коловози след нападението на хищнически предградия. В нощта, когато бе окончателно погълнато, във всички паркове на Лондон имаше празненства, посветени на улова, които станаха още по-френетични, когато хората съзряха сноп светлини някъде далече на север. Започна да се носи слух, че светлините идват от огромен, ноувреден град; че Валънтайн е бил изпратен да проучи точно това и радиосигналите от *Елеватора на Тринайсетия етаж* ще заведат Лондон на север до най-богатата плячка, залавяна някога. До два часа сутринта трещяха и се изстреляха фойерверки, а Чъдли Помрой, изпълняващ длъжността Главен историк, понижи Хърбърт Мелифънт в чирак трета степен, след като последният взриви една пиратка в Главната зала на Музея.

Но с идването на изгрева щасието и слуховете изчезнаха. Светлините на север наистина идваха от огромен град, но той не беувреден; носеше се на юг с максимална скорост и имаше изгладнял вид. Гилдията на навигаторите скоро го идентифицира като Панцерщат-Байройт, общински център, формиран от обединяването на

четири огромни *Тракционщата*, но никой не се интересуваше особено как точно се нарича; просто искаха да се махнат от него.

Лондон запали двигателите си и се втурна на изток, докато общинският център се скри зад хоризонта. Но на следващата сутрин той отново се появи, а горните му постройки блестяха на слънцето дори по-близо отпреди.

* * *

Катрин Валънтайн не бе взела участие в тържествата и веселието, както и не се присъедини към паниката, обзела сега града ѝ.

Откакто се бе върнала от Дълбокото Подземие, не бе излизала от стаята си, като не спираше да се мие и мие, за да се отърве от вонята на клоаката, която представляваше Отдел 60. Не ядеше почти нищо и накара прислугата да изхвърли всички дрехи, които бе носила онзи ден, в контейнерите с отпадъци. Престана да ходи на училище. Как би могла да погледне в очите приятелките си, с техните глупави дрънканици за дрехи и момчета, след като знаеше онова, което научи? Навън слънцето изпъстряше ливадите, а цветята цъфтяха и дърветата разлистваха свежи зелени листа, но как би могла някога отново да се наслаждава на красотата на Хай Лондон? Единственото, за което бе в състояние да мисли, бяха хилядите лондончани, бъхтещи се и умиращи в мизерия, за да могат няколко щастливи богати хора като нея да живеят необезпокоявано.

Написа писмо на хората от телевизията по този въпрос и още едно до полицията, но скъса и двете. Какъв смисъл имаше да ги изпраща, след като всички знаеха, че Магнъс Кроум контролира полицията и телевизиите? Дори и Главният свещеник на Клио бе назначен от него. Трябваше да изчака завръщането на баща си, преди да може да се направи каквото и да било за Дълбокото Подземие — в случай че самият Лондон не се оставеше да бъде погълнат, докато той се приbere вкъщи.

Що се отнасяше до търсенето на истината за белязаното момиче, то бе в застой. Чирак Под не знаеше нищо — или поне се преструваше, че е така — и тя нямаше идея към кого другого да се обърне.

След това, по време на закуска, на третия ден от бягството на Лондон от Панцерщат-Байройт, се получи писмо за нея. Тя нямаше представа кой би могъл да ѝ пише и преобръната плика в ръцете си няколко пъти, вгледа се в пощенската марка от Шести етаж и се почувства странно уплашена.

Когато накрая го отвори, в люспите от водорасли, с които закусваше, падна късче хартия; обикновена лондонска хартия за писма, рециклирана толкова много пъти, че беше станала мека и мъхеста като филц, а водният знак гласеше: „Не пилей и не искай“.

Уважаема госпожице Валънтайн,
Моля, помогнете ми, има нещо, което трябва да Ви
кажа. Ще бъда при Пийтс Ийтс в Белсайз Парк, Пети етаж
днес в единадесет часа преди обед.

Искрено Ваш,
Приятел.

Преди няколко седмици Катрин сигурно би се развлнувала, но вече не бе в настроение за мистерии. Може би това бе нечия представа за шега, помисли си тя. Но тя нямаше настроение и за шеги. И как би могла, когато Лондон бягаше, за да спаси живота си, а из долните етажи царяха страдания и мизерия? Хвърли бележката в кошчето за боклук и бутна встрани неизядената си закуска, после отново отиде да се измие.

Но противно на волята си, бе обзета от любопитство. Когато стана девет часа, тя си каза:

— Няма да отида.

В девет и трийсет каза на Куче:

— Би било безсмислено, там няма да има никой.

В десет измърмори:

— Пийтс Ийтс — що за име е това? Вероятно са си го измислили.

След половин час тя чакаше на терминална Сентръл Шафт да хване някой елеватор за надолу.

Слезе на Лоу Холбърн и вървя пеша до края на етажа по улици със занемарени метални апартаменти. Беше си облякла най-старите

дрехи, движеше се бързо, с наведена глава, а Куче бе пътно до нея. Вече не се чувстваше горда, когато хората я зяпаха. Представяше си, че казват:

— Това е Катрин Валънтайн, надута млада госпожичка от Първи етаж. Те не знаят, че са простосмъртни, тези от Хай Лондон.

Белсайз Парк беше почти безлюден, а въздухът бе натежал от зърнестия смог от лондонските двигатели. Моравите и цветните лехи до една бяха преотстъпени за земеделски цели още преди години и единствените хора, които можа да види, бяха няколко работника от „Паркове и градини“, които се движеха из лехите със зеле и ги пръскаха с нещо, за да унищожат листните въшки. Наблизо се издигаше мръсна постройка с форма на конус, а на покрива ѝ имаше табела с надпис „Кафене“. Под сенниците се виждаха метални маси, сложени на тротоара пред вратата, а вътре имаше още маси. Хората седяха, пушеха и разговаряха на слабата мъждукаща светлина на аргонов глобус с намалена мощност. Едно момче, което седеше само на маса близо до вратата, се изправи и ѝ помаха. Куче размаха опашка. На Катрин ѝ отне една секунда да познае чирак Под.

— Аз съм Бийвъс — каза той, усмихвайки се изнервено, когато Катрин седна срещу него. — Бийвъс Под.

— Спомням си.

— Радвам се, че дойдохте, госпожице. Искам да говоря с Вас още откакто бяхте долу в Отдел 60, но не исках Гилдията да разбира, че сме се свързали. Не им е приятно, когато разговаряме с външни хора. Но си взех почивния ден, защото се готвят за голямо събрание, така че — ето ме тук. Няма много инженери, които да се хранят на това място.

„Не се изненадвам“, помисли си Катрин, докато гледаше менюто. Имаше голяма цветна снимка на нещо, наречено „Хепи Майл“, дебел резен невъзможно розово мясо, поставено между две кръгли хлебчета от водорасли. Тя си поръча чай от мента. Сервираха ѝ го в стъклено-пластмасова чаша без дръжка, която миришеше на химикали.

— Всички ресторани на Петия етаж ли са като този?

— О, не — каза Бийвъс Под. — Този е много по-добър от останалите. — Той не можеше да откъсне поглед от косата ѝ. Бе прекарал целия си живот из лабиринтите на Инженерите в Подземието и никога преди не бе виждал човек с коса като нейната, толкова дълга, лъскава и пълна с живот. Инженерите казваха, че косата не е

необходима; че е остатък от миналото, когато хората са живеели по земята, но когато видя косата на Катрин, той започна да се чуди...

— Казахте, че имате нужда от помощта ми... — подканни го Катрин.

— Да — отвърна Бийвъс. Той хвърли поглед през рамо, сякаш да провери, че никой не ги наблюдава. — Става въпрос за онова, за което питахте. Не можех да Ви отговоря долу в Резервоарите с канални нечистотии. Не и когато Нимо ни гледаше. Вече си имах достатъчно неприятности, задето опитах да помогна на онзи нещастник...

Тъмните му очи отново бяха пълни със сълзи и на Катрин ѝ се стори странно, че един инженер може да плаче толкова лесно.

— Бийвъс, ти нямаш вина — каза тя. — Та какво за онова момиче? Видя ли я?

Бийвъс кимна и мислено се върна към онази нощ, когато Лондон погълна Солтхук.

— Видях как изтича покрай мен, а онзи чирак историк я гонеше. Той извика за помощ, затова се затихах след него. После видях, че момичето се обърна, щом стигна до отходните тръби. Имаше нещо странно в лицето ѝ...

Катрин кимна.

— Продължавай.

— Чух я да му крещи нещо. Не можах да разбера всичко на фона на боботещите двигатели и шума от Демонтажните помещения. Но тя каза нещо за баща Ви, мис. А после се посочи с пръст и каза „нещо, нещо, нещо Хестър Шоу“. И после скочи.

— И повлече горкия Том със себе си.

— Не, мис. Той остана там и имаше глупав вид. После димът се спусна и не можах да видя нищо и следващото, което разбрах бе, че навсякъде има полицаи, затова изчезнах. Не биваше да напускам поста си, нали разбираете, затова не можех да кажа на никого какво съм видял.

— Но казвате на мен — каза Катрин.

— Да, мис — изчерви се чиракът.

— Хестър Шоу? — Катрин прехвърляше името в съзнанието си, но то не ѝ говореше нищо. Нито пък разбираше описанието на събитията, което той бе направил — то по никакъв начин не се

връзваше с онова, дадено от баща й. Бийвъс сигурно е допуснал грешка, реши тя.

Чиракът отново се огледа нервно, после снижи гласа си до шепот.

— Наистина ли имахте предвид онова, което казахте за баща си, мис? Би ли могъл да направи нещо, за да помогне на затворниците?

— Ще го направи, когато му разкажа какво става — обеща Катрин. — Сигурна съм, че не знае. Но няма нужда да ме наричате мис; казвам се Катрин, Кейт.

— Добре — каза Бийвъс тържествено. — Кейт. — Той отново се усмихна, но продължаваше да изглежда разтревожен. — Аз съм лоялен към Гилдията — обясни той. — Никога не съм искал да бъда нещо различно от Инженер. Но никога не съм очаквал, че ще бъда разпределен в експерименталния затвор. Че ще държа хората в килии и ще ги карам да работят в Подземието, както и че ще газя из онези резервоари с фекалии — това не е работа за инженер. Това е просто жестоко. Правя, каквото мога, за да им помогна, но не мога да правя много, а надзирателите просто искат да ги накарат да работят до смърт, а после да ги пратят в Отдел К в найлонови чували, така че дори и мъртви, те не могат да намерят покой.

— Какъв е този Отдел К? — попита Катрин, припомняйки си как Нимо бе накарал другия чирак да мълкне, щом го спомена. — Част от затвора ли е?

— О, не. Намира се горе в Инженерното отделение. Това е един вид експериментален отдел, ръководен от доктор Туикс.

— За какво използват труповете? — попита нервно Катрин, без изобщо да е сигурна, че иска да знае.

Бийвъс Под леко пребледня.

— Това са само слухове, мис, но някои хора от Гилдията твърдят, че там правят Преследвачи. Възкресени мъже.

— Света Клио! — Катрин се сети за онова, което я бяха учили за Преследвачите. Знаеше, че баща й бе изкопал няколко ръждясали скелета, които да бъдат изучени от Инженерите, но й бе казал, че те се интересуват единствено от електрически мозъци. Беше ли възможно наистина да се опитват да правят нови?

— Защо? — попита. — Искам да кажа, те са били войни, нали така? Нещо като човешки танкове, построени за някоя древна война...

— Идеални работници, мис — каза Бийвъс, ококорил очи. — Те не се нуждаят от храна, дрехи или жилища, и когато няма работа, която да вършат, можете просто да ги изключите и да ги наредите в някой склад, където по-лесно да ги съхранявате. Гилдията казва, че в бъдеще всеки, който умре на долните етажи, ще бъде възкресян и изобщо няма да се нуждаем от живи хора, освен за надзиратели.

— Но това е ужасно! — протестира Катрин. — Лондон ще се превърне в град на мъртви!

Бийвъс Под сви рамене.

— Долу в Подземието вече е така. Просто ти казвам това, което съм чувал. Кроум иска да се създават Преследвачи и затова доктор Туикс прави така с телата от нашия отдел.

— Сигурна съм, че ако хората знайт за този ужасен план... — започна Катрин, но после в ума ѝ се стрелна една идея. — Има ли си той кодово име? Наричат го МЕДУЗА, нали?

— Мамка му! Откъде знаеш за МЕДУЗА? — Лицето на Бийвъс стана още по-бледо. — Никой не би трябвало да е чувал за това!

— Защо? — попита Катрин. — За какво става въпрос? Ако не се отнася за тези нови Преследвачи...

— Това е голямата тайна на Гилдията — прошепна Бийвъс. — Дори чираците не подозират за нея. Но съм чувал надзирателите да си говорят за това. Всеки път, когато нещо се обърка или градът е в беда, те започват да шушнат как всичко ще се оправи, когато събудим МЕДУЗА. Като тази седмица, когато ни преследват. Всички бягат наоколо в паника и смятат, че е дошъл краят на Лондон, но най-високопоставените инженери просто си казват: „МЕДУЗА ще оправи нещата“. Ето защо свикват тази голяма среща в Инженериума днес. Магнъс Кроум ще прави изявление.

Катрин потрепери, като си помисли за Инженериума и мистериозните неща, които се случваха зад черните му прозорци. И тогава като че ли започна да се досеща за неприятностите на баща си. МЕДУЗА. Всичко трябваше да е свързано с МЕДУЗА.

Наведе се по-близо до момчето и прошепна:

— Бийвъс, слушай! Ще ходиш ли на тази среща? Можеш ли да ми кажеш какво е обявил Кроум?

— О, не, мис... искам да кажа Кейт. Не! Аз не съм пълноправен член на Гилдията. Никой чирак...

— Не можеш ли да се вмъкнеш? Имам чувството, че се случва нещо лошо и смятам, че МЕДУЗА е в дъното на всичко това.

— Съжалявам, мис — отвърна Бийвъс, като поклати глава. — Не бих посмял. Не искам да ме убият или да ме захвърлят на Най-горния етаж и да ме превърнат в Преследвач.

— Тогава помогни на мен да отида! — помоли Катрин нетърпеливо. Тя се пресегна през масата, за да хване ръката му и той трепна при допира ѝ, и се отдръпна, взирайки се удивен в пръстите си, като че ли не бе очаквал, че някой изобщо би го докоснал. Катрин го задържа, нежно взимайки и двете му треперещи ръце в своите и погледна дълбоко в очите му.

— Трябва да разбера какво наистина иска да направи Кроум — обясни тя. — В името на баща ми. Моля те, Бийвъс. Трябва да проникна в Инженериума!

19. КАЗАШКО МОРЕ

Няколко часа по-късно, когато вечерната мъгла се издигна над Ръждивите блата, Тънбридж Уайлс се затъркаля надолу към морето. Там се спря за малко, взирайки се към тъмния, неправилен грозд острови, който изгря пред него от сребърната вода. Над водата се стрелкаха ята птици и докато предградието спираше двигателите си, пляскането на крилата им се разнесе над тинята. По бреговете ритмично се плискаха малки вълнички, а източният вятър свиреше през тънката, сива трева. Освен това не се разнасяха никакви други звуци, нямаше никакво друго движение, никаква светлина или следи от дим на пътуващ град из блатата или морето.

— Натсуърти! — изкрещя Крайслър Пийви, застанал с телескоп пред лицето на прозореца на наблюдателния мостик, високо горе в Градския съвет. — Къде е това момче? Извикайте Натсуърти!

Когато група от неговите пирати въведоха Том и Хестър, той се обърна към тях с широка усмивка и му подаде телескопа с думите:

— Хвърли поглед, Томи! Казах ли ти, че ще те доведа дотук! Казах ти, че ще те прекарам през тези блата, нали?! Виж сега къде стигнахме!

Том погледна телескопа и го постави на окото си, примигвайки от трептящите, замъглени кръгове, докато го фокусираше. Видя дузина малки островчета, блещукащи в морето отпред и един по-голям, който се мержелееше на изток като гърба на някакво огромно праисторическо чудовище, порещо вълните.

Той махна телескопа и сви рамене.

— Но там няма нищо...

* * *

На Тънбридж Уайлс му отне повече от седмица да си проправи път през мочурището и макар че Крайслър Пийви изглеждаше на Том в

невероятно приповдигнато настроение, той все още не му бе обяснил какво очаква да намери от другата страна. Неговите хора също не знаеха, но бяха достатъчно щастливи да залавят малките градчета, които бяха потърсили убежище в лабиринта на Ръждивите блата — полуустатични местенца с покрити с мъх колелета и нежни, красиви резби върху дървените им части. Бяха толкова малки, че почти не си струваше да се ловуват, но Тънбридж Уайлс все пак ги погльщаше и убиваше или поробваше жителите им, като окачваше красивите им резби по своите улици.

Това беше ужасно, объркващо време за Том. Досега беше вярвал, че Градският Дарвинизъм е благородна, красива система, но не можеше да види нищо благородно или красиво в Тънбридж Уайлс.

Все още бе почитан гост в Градския съвет, както и Хестър, макар че Пийви очевидно не разбираше привързаността му към белязаното, мрачно, мълчаливо момиче.

— Защо не поканиш моята Кортина? — започна да го убеждава една вечер той, седейки до него в старата градска съвещателна зала, която сега беше трапезария. — Или някое от онези момичета, които хванахме при последната плячка? Хубавки са, а и не знаят и дума на английски, така че могат да ти...

„Хестър не ми е приятелка“, искаше да му каже Том, но и не искаше да излиза с дъщерята на кмета, а знаеше, че Пийви няма да разбере истината — че е влюбен в образа на Катрин Валънтайн, чието лице грееше в съзнанието му като фар през цялото време на пътуването му. Затова отвърна:

— Хестър и аз сме преживели много заедно, г-н Пийви. Обещах да ѝ помогна да намери Лондон.

— Но това е било преди — възрази кметът. — Сега сте жители на Тънбридж Уайлс. Ти ще останеш тук с мен, като син, какъвто никога не съм имал и просто ми се ще да си намериш по-хубаво момиче. Нали се сещаш, като дама.

Том погледна през купчината маси и видя как другите пирати се взират в него и го сочат с ножовете си. Знаеше, че никога няма да го приемат. Те го мразеха за това, че живее в лукс, а той не можеше да ги вини за това.

По-късно в малката стая, която споделяше с Хестър, той каза:

— Трябва да напуснем този град. Пиратите не ни харесват и започват да се уморяват от всички тези приказки на Пийви за обноски и прочее. Дори не ми се ще да си мисля какво ще се случи с нас, ако се разбунтуват.

— Нека да изчакаме и да видим — промърмori момичето, сгушено в един отдалечен ъгъл. — Пийви е корав и ще успее да удържи момчетата си, докато не намерим онзи голям град, който им е обещал. Но Куърк знае кой ще е той!

— Ще научим утре — каза Том, потъвайки в неспокоен сън. — Утре по това време тези ужасни блата вече ще са зад нас...

* * *

По същото време на другия ден ужасните блата *наистина* бяха зад тях. Когато навигаторите на Пийви разпънаха картите си на наблюдателния мостик, по стълбите на Градския съвет отекна странен, свистящ звук. Том се взря нагоре в лицата на оръженоносците на Пийви, докато те се трупаха около масите, но освен Хестър никой не изглеждаше да го е чул. Тя погледна нервно към него и сви рамене.

Навигаторът бе слаб, очилат мъж на име мистър Еймс. Някога бил учител в предградието, което бе погълнал Пийви. Сега той щастливо се бе уредил в новия си живот на пират — беше далече по-забавно, а и парите бяха повече, а главорезите на Пийви бяха повъзпитани от повечето от някогашните му ученици. Поглаждайки картите с дългата си, слаба ръка, той каза:

— Това е бил ловен район на стотици от малките водни градове, но те всички са се изяли един друг и сега Антитракционистките заселници са започнали да слизат от планините и да се установяват по острови като този...

Том се приближи. Огромното затворено Казашко море проблясваше с хиляди острови, но този, който сочеше Еймс бе най-големият — с неправилна форма на диамант и диаметър около двадесет километра. Не можеше да си представи какво в него би могло да е толкова интересно, а и повечето от другите пирати също изглеждаха озадачени, но Пийви се подсмихваше и доволно потриваше ръце една в друга.

— Черният остров — каза той. — Не изглежда нищо особено, нали? Но ще ви направи богати, момчета, богати! След тази нощ, старият Тънбридж Уайлс ще може да се установи като порядъчен град.

— Как? — попита Мънго, пиратът, който вярваше най-малко на Крайслър Пийви и най-много мразеше Том. — Там няма нищо, Пийви. Само няколко стари дървета и разни безполезни мъхчета.

— Какви са тези мъхчета? — прошепна Том на Хестър.

— Има предвид хората, които живеят в статичните селища — отвърна тя. — Нали знаеш, като в онази поговорка „Пътуващ град мъх не събира“...

— Фактът, дами и господа — обяви Пийви, — е, че на Черния остров има нещо. Преди няколко дни — точно преди да пристигнеш тук, Том, свалихме един въздушен кораб, който се рееше над блатата. Неговият екипаж ми каза нещо много интересно, преди да ги убием. Изглежда в Еърхейвън е имало голяма битка — огньове, повреда на двигатели, изтичане на газ, цялото място било толкова лошо повредено, че не можело да остане в небето, а трябвало да се приземи за поправка. И къде мислите, че се е приземило?

— На Черния остров — предположи Том, досещайки се по алчната усмивка на Пийви.

— Точно така, Томи, моето момче! Там има истински въздушен кервансарай, където въздушните конвои да презареждат по пътя си към земите на Лигата на юг от планините. Точно там се е приземил и Еърхейвън. Смятат, че са в безопасност с морето около тях и мъхнатите им приятелчета. Но не и от Тънбридж Уайлс.

Вълна от въодушевление се разпростря сред пиратите. Том се обърна към Хестър, но тя се взираше през морето към отдалечения остров. Едната му половина бе ужасена от мисълта, че красивият летящ град лежи порутен там и чака да бъде изяден, а другата се чудеше как, по дяволите, Пийви планира да го докопа.

— По местата, любими мои! — изрева пиратът кмет. — Запалете двигателите! Заредете оръдията! До сутринта ще бъдем богати!!

Пиратите се разпръснаха, за да изпълнят заповедите му, и Том изтича до прозореца. Навън вече бе почти тъмно, а последното зловещо сияние на залеза осветяваше небето над блатата. Но улиците на Тънбридж Уайлс бяха залени от светлина и навсякъде из очертанията на предградието се появяваха огромни оранжеви форми,

растящи като гъби след дъжд. Сега Том разбра какво е било свистенето от горната палуба. Докато Пийви говореше, неговият град забързано изпомпваше въздух в товарните камери и в надуваемите гумени ризи.

— Да поплаваме! — изкрещя кметът, застанал в своя люлеещ се стол и даде сигнал за запалване на двигателите.

Огромните мотори се събудиха за живот, струя от отработени газове изпълни въздуха и Тънбридж Уайлс се втурна напред през плажа и към морето.

* * *

В началото всичко вървеше добре. Нищо не помръдваше из тъмните води, докато Тънбридж Уайлс се придвижваше с пухтене на изток, и пред тях Черният остров непрекъснато растеше. Том отвори малък страничен прозорец на мостика и застана там, усещайки соления нощен въздух, който се изливаше върху му, докато бе обзет от странно вълнение. Виждаше как пиратите се събират на пазарния площад в предния край на предградието, приготвили абордажни куки и стълби, тъй като Еърхейвън щеше да се окаже твърде голям, за да се побере в челюстите — щеше да се наложи да го вземат със сила и да го разфасоват в свободното си време. Идеята не му допадаше, особено когато си спомни, че неговите приятели авиатори може би все още бяха там, но светът бе такъв — в него един град погълща друг, в крайна сметка — и имаше нещо вълнуващо в касапското безумие на плана на Пийви.

И после внезапно нещо падна от небето и експлодира на пазарния площад, в платформата зейна черна дупка, а мъжете, които бе наблюдавал, вече не стояха там. Други мъже тичаха с кофи и пожарогасители в ръка.

— Въздушен кораб! Въздушен кораб! Въздушен кораб! — крещеше някой, а после се появиха още хвърчащи предмети и сградите из цялото предградие се взривяваха, а хората се мятаха високо във въздуха като никакви полудели акробати.

— В името на Черния Пит! — извика Пийви, затичал се към взривения наблюдателен прозорец и взрян в димящите улици. Маймуната скачаше нагоре-надолу по раменете му, дърдорейки. —

Тези мъхчета са по-добре организирани, отколкото смятахме — каза той. — Бързо, включете прожекторите!

Над града се извисиха два пръста от светлина, проправяйки си път из обвитото в дим небе. Там, където се съединяваха, Том видя голям извисяващ се силует, който за кратко проблесна в червено. Оръдията на предградието се издигнаха Нагоре и изстреляха отекващ залп, а из плаващите облаци се понесоха трептящи пламъци.

— Пропуснахте! — изсъска Пийви, който се взираше в телескопа си. — По дяволите, трябваше да се досетя, че Еърхейвън ще изпрати разузнавателни кораби. И ако не греша, това беше старата ръждива кошница на онази вещица Фанг!

— „Джени Ханивър“! — ахна Том.

— Няма нужда да си толкова доволен от този факт — озъби се Пийви. — Тя е заплаха за нас. Не си ли чувал за Цветето на Вятъра?

Том не бе разказал на кмета-пират за приключенията си на борда на Еърхейвън. Той опита да прикрие щастието си от мисълта, че мис Фанг е още жива и каза:

— Чувал съм за нея. Тя е въздушен търговец...

— О, така ли? — потропа Пийви по палубата. — Смяташ ли, че един търговец би носил подобни оръдия на борда си? Тя е един от най-висшите агенти на Антитранспортната лига. Не би се спряла пред нищо, за да нанесе удар по бедните транспортни градове като нас. Именно тя постави бомбата, сравнила със земята Марсилия и тя удуши горката Султана от Палау Пинанг. Ръцете ѝ са опръскани с кръвта на хиляди убити хора! Но все пак ние ще ѝ дадем да разбере, нали, Томи, момчето ми? Ще си сготвя гулаш от червата ѝ! Ще окача трупа ѝ и ще го хвърля на мишловите! Мънго! Пого! Магс! Ще има допълнителни глезотии за онзи, който уцели червения кораб!

Никой не уцели червения кораб, той бе далече извън обсега им, носеше се с бръмчене към Черния остров, за да предупреди Еърхейвън за приближаващата опасност. Но Том едва ли би могъл да изпита по-голяма мъка и гняв, ако бе видял кораба да пада, избухнал в пламъци. Значи това бе причината, поради която мис Фанг го бе спасила и се държеше толкова любезно с него! Единственото, което е искала, е била информация за Лигата — а приятелят ѝ, капитан Кора, също е бил замесен в това и му е разказал онези приказки за нея, само за да

спечели съчувствоето му. Слава на Куърк, че не бе успял да й каже нищо!

Тънбридж Уайлс бе улучен и гореше, но снарядите на „Джени Ханивър“ бяха прекалено малки, за да му нанесат сериозни поражения, и сега, когато елементът на изненада бе изчезнал, мис Фанг не се осмели да рискува да нападне отново. Предградието се понесе шумно на изток, избутвайки гъста вълна от пламтяща вода пред себе си. Том вече виждаше светлините на Черния остров, по крайбрежието мъждукаха фенери. По-близо, между острова и предградието, светеше друга група светлини.

— Лодки! — извика Мънго, надничайки през мерника на пушката си.

Пийви отиде и застана до прозореца, докато въжетата се вееха на прииждащия бриз. — Рибарски флот! — изръмжа той, а в гласа му звучеше задоволство. — Първото ястие за тази вечер; ще ги хапнем за *aperitiv*. Това са вашите предястия, банда.

Рибарските лодки се пръснаха, когато Тънбридж Уайлс ги доближи. Побягнаха с вдигнати допълнителни платна към закрилата на брега, но една, по-голяма и бавна от останалите, се отклони от курса, носена от вятъра.

— Ще я хванем — изръмжа Пийви, а Магс предаде заповедта по интеркома. Предградието леко промени курса, двигателите трещяха. Отвесните скали на Черния остров изпълниха небето пред тях, закривайки звездите на изток. *Ами ако там горе има оръдия?* — помисли си Том — но дори и да имаше, останаха безмълвни. Той виждаше пред себе си бялата диря, оставена от лодката, а отвъд нея, бледа линия от разбивачи, разположени по брега...

После се появиха още разбивачи, само че по-наблизо, точно пред тях, а Хестър крещеше:

— Пийви! Това е капан!

След това всички го разбраха, но беше твърде късно. Със своя плитък кил рибарската лодка се носеше без проблемно из рифа, но огромният тежък корпус на Тънбридж Уайлс се удари с пълна скорост и острите скали пробиха долната му част. Предградието се олюя и заседна, като изхвърли Том от мястото му и го търкулна, удряйки го силно в краката на масата с картите. Двигателите угаснаха и в

последвалата зловеща тишина един клаксон нададе вой като подплашен бик.

Том изпълзя до прозореца. Ниско долу той видя как улиците ставаха тъмни, докато през парапетите нахлу огромен прилив вода. Бели гейзери от пяна бликнаха през решетките от наводнената палуба и се смесиха с белотата. Видя черни петънца от падащи предмети и миниатюрни бореци се фигури. Лодката бе много далече, променила курса, за да се полюбува на добре свършената работа. Сто ярда морска шир деляха обреченото предградие от стръмните брегове на острова.

Една ръка сграбчи рамото му, като го повлече към изхода.

— Ти идваш с мен, Томи, моето момче — озъби се Крайслър Пийви, грабвайки голяма пушка от една лавица в стената, мятайки я през рамо. — Ти също, Еймси, Мънго, Магс, с мен сте...

Последваха го, като пиратите образуваха плътен защитен клуп около своя кмет, докато той забързано повлече Том по стълбите. Хестър куцукаше зад тях. Долу се чуха писъци и уплашени лица ги зяпаха от платформата на третия етаж, където водата вече бе стигнала до коленете.

— Напуснете града! — извика Пийви. — Първо жените и кметовете!

Нахълтаха в личните му покой, където дъщеря му стоеше вкопчена в уплашените си братя и сестри. Пийви не ѝ обръна внимание и заджапа из водата към един скрин в ъгъла, намръщен и съсредоточен, докато въртеше по всевъзможни начини ключалката, за да уцели точната комбинация. Скринът се отвори внезапно, той извади малък оранжев вързоп и после те отново тръгнаха и излязоха на балкона, където морето вече преливаше през парапета. Том се опита да се върне в стаята с намерението да помогне на Кортина и децата, но Пийви съвсем ги беше забравил. Той хвърли сред вълните вързопа, който се разгъна със загадъчно съскане, превръщайки се в малка кръгла спасителна лодка.

— Качвай се! — сопна се той, сграбчил Том, бутайки го към лодката.

— Но...

— Качвай се! — С един ритник отзад той се озова претърколен през перилата на балкона, а после на огъващото се гумено дъно на лодката. Последва го Мънго, после останалите се скучиха толкова

бързо, че лодката потъна дълбоко и през фалшборда нахлу вода. — О! О! О! — плачеше Кортина Пийви някъде далече вляво, но докато Том успее да се измъкне изпод господин Еймс, предградието вече бе много далече, кърмата му бе потънала, а носът сочеше високо към нощното небе. Той се огледа за Хестър и я откри свита до себе си. Маймуната на Пийви бърбореше нещо от страх, скачайки нагоре-надолу по главата му.

— О! О! О! — долитаха далечните викове и се виждаше бяла пяна, десетки цамбуркания сред пяната, докато хората скачаха през парапета, както и никому ненужните дрипи на въздушните възглавници. От двете страни на лодката се вкопчваха ръце, а Мънго и Пийви ги отблъскваха. Обезумели пръсти пляскаха из надигащите се вълни към тях, затова Джани Магс се изправи и стреля със своята картечница, а навсякъде из лодката се пенеше червена вода. Предградието потъваше все по-стремително. Появи се стълб от пара, когато морето нахлу в котлите му и после, с внезапна, шокираща скорост, то потъна. Водата кипеше и се надигаше. За миг се чуха викове, вяли викове за помощ, кратък тътен от стрелба, докато един плаващ къс от предградието минаваше от ръка в ръка и продължителен тътен, когато няколко пирати с късмет си проправиха път към брега.

После настъпи тишина, само лодката образуващо бавни кръгове, докато течението я носеше към брега.

20. ЧЕРНИЯТ ОСТРОВ

По изгрев-слънце Шрайк стига до брега на морето. Приливът започва и дълбоките следи от колела, водещи към вълните, вече започват да се губят. На изток, откъм селищата по бреговете на Черния остров, се издига пушек. Преследвачът изкривява мъртвешкото си лице в усмивка, изпитвайки силно задоволство от Хестър Шоу и разрушителната диря, която е оставила след себе си.

Единствената сила, довлякла го през мочурищата, е мисълта за Хестър. Тя го е водила все по-далече, през калта, просмукваща се през пострадалия му крак и блатата, чиито коварни води понякога покриваха главата му. Но поне дирите, оставени от предградието, бяха лесни за следване. Сега той отново ги следва, промъква се по брега и във вълните като плувец, решил да направи сутрешното си топване. Солена вода се плиска о лещите на очите му и се просмуква с изгаряща болка през дълбоките прорези по бронята му. Звуците от чайките и вятъра се губят, заменени от приглушеното съскане на морските дълбини. Въздух ши вода, за Възкръсналия няма значение. Рибите го гледат опулено и се втурват надалече сред гори от кафяви водорасли. Раци бавно се отместват встани, да му направят път, изправят се на задните си крака и размахват щипците си към него, сякаш почитат някакъв рачешки бог, брониран и непобедим. Той продължава да пори вълните, следвайки носещия се от водата мирис на нефт и смазочно масло, който ще го отведе в Тънбридж Уайлс.

* * *

На няколко мили от заливчето, където бяха акостирали, Крайслър Пийви спря на върха на едно възвишение и изчака другите да го настигнат. Те дойдоха бавно, първо Хестър и Том, после Еймс с картата си, и накрая Магс и Мънго, превити под тежестта на пушките. Като погледнаха назад, видяха стръмните скалисти склонове на

острова, спускащи се към морето, и група лодки, струпани над останките от Тънбридж Уайлс, където вече бе пуснал котва сал с кран. Островитяните не губеха време при плячкосването на потъналото предградие.

— Тази сган от мъхчета — изръмжа Пийви.

Том почти не бе говорил с кмета, откакто първо те се бяха добрали до брега. Сега с изненада забеляза как в малките очички на мъжа проблясваха сълзи. Той каза:

— Толкова съжалявам за семейството Ви, господин Пийви. Опитах да се добера до тях, но...

— Малки глупци! — изсумтя Пийви. — Не плачех за тях, а за моето прекрасно предградие! Виж го! Проклети мъхчета...

Точно тогава, някъде от юг, чуха слаб звук от гърмеж на оръжия.

Лицето на Пийви се озари. Той се обърна към останалите.

— Чуйте това! Някои от момчетата сигурно са се добрали до брега! Те ще са повече от достойни противници за тези мъхчета! Ще се присъединим към тях! Ще пленим Еърхейвън, ще запазим няколко от техните хора живи, за да го възстановят, останалите ще убием и ще отлетим обратно към богатата суша. Ще се спуснем от небето към няколко богати града, преди да се е разчуло, че Еърхейвън е станал пиратски град! Може би ще си уловим град!

Той отново потегли, подскачайки от камък на камък, докато маймуната се бе вкопчила в прегърбените му рамене. Другите го следваха по петите. Магс и Мънго изглеждаха замаяни от загубата на Тънбридж Уайлс и не бяха напълно убедени в последния план на Пийви. Непрекъснато си разменяха погледи и мърмореха нещо помежду си, когато кметът бе достатъчно далече, за да не чуе — но те се намираха в чужда държава и Том не смяташе, че щяха да имат кураж да се опълчат срещу Пийви, не още. Що се отнасяше до господин Еймс, той никога преди не бе стъпвал на гола земя.

— Ужасно е! — мърмореше той. — Толкова е трудно за ходене... С цялата тази трева! Може да има диви животни или змии... Напълно разбирам защо нашите предшественици са решили да престанат да живеят на земята!

Том знаеше точно как се чувства. На север и юг се простираше стръмната шир на Черния остров, а над главите им склонът се издигаше почти отвесно към тъмни зъбери, които стенеха с призрачни

гласове, когато вятърът духаше покрай тях. Природата бе придала на някои от по-високите скалисти върхове толкова свиреп вид, че от брега приличаха на укрепления и Пийви бе повел свитата си по дълъг заобиколен път, за да ги избегне, преди да осъзнае, че са просто камъни.

— Красиво е — въздъхна Хестър, накуцвайки от едната страна на Том. Тя се усмихваше на себе си — нещо, което никога не я бе виждал да прави, и си подсвиркваше никаква мелодийка през зъби.

— Какво те прави толкова щастлива? — попита той.

— Отиваме в Еърхейвън, нали така? — отвърна тя шепнешком.

— Той се е приютил някъде там, а малката банда на Пийви никога няма да го превземе, не и когато мъхчетата и хората от Еърхейвън се опълчат срещу тях. Ще ги убият, а ние ще намерим кораб, който да ни заведе на север до Лондон. Ана Фанг е там, не забравяй. Може пак да ни помогне.

— О, тя ли! — каза Том гневно. — Не чу ли какво каза Пийви? Тя е агент на Лигата.

— И аз така си помислих — призна Хестър. — Искам да кажа, всички тези въпроси, които ни задаваше за Лондон и Валънтайн.

— Трябваше да ми кажеш! — взъмнути се той. — Можех да разкрия важна тайна!

— И защо да ми пушка за това? — попита Хестър. — А и откога чираците историци знаят важни тайни? Както и да е, мислех, че си разбрал, че тя е шпионин.

— Не изглеждаше като такъв.

— Ами по принцип шпионите не изглеждат така. Не би могъл да очакваш да носят плакати от двете си страни с надпис „ШПИОНИН“, или пък специална шпионска шапка. — Тя се намираше в особено шеговито настроение и Том се запита дали не е заради факта че тези мрачни стръмни склонове ѝ напомнят за детството ѝ, прекарано на онзи остров. Внезапно тя докосна ръката му и каза: — Горкичкият Том. Сега научаваш онова, на което ме научи Валънтайн преди толкова много години; не можеш да вярваш на никого.

— Хъ — каза Том.

— О, нямам предвид *теб* — побърза да добави тя. — Мисля, че ти вярвам, почти. И онова, което направи за мен в Тънбридж Уайлс —

да накараши Пийви да ме пусне от килията по този начин... Много хора не биха си направили този труд. Не и за човек като мене.

Том я погледна и по-ясно от всяко видя милата, свенлива Хестър, надничаща иззад сувората маска. Той ѝ се усмихна с такава топлота, че тя се изчерви (или поне странното ѝ лице почервя на отделни участъци, а белегът ѝ стана пурпурен), а Пийви се обърна да ги погледне и извика:

— Хайде, влюбени гъльбчета! Престанете да си нашепвате сладки приказки и вървете!

* * *

Следобед на изток облаците се разсейват и слънчевата светлина проблясва по гребена на вълните, блещукайки върху горния корпус на Тънбридж Уайлс. Шрайк се движи из улиците на предградието, а главата му бавно се люлее от едната страна на другата. Из наводнените стаи плават тела като студени торбички чай, оставени прекалено дълго в чайнника. Малки рибки се стрелкат навън-навътре от устата на един пират. Косата на едно момиче се носи по течението. Тъмните килове на спасителни лодки се движат над главата му. Той чака скрит в сенките, докато три голи момчета се гмуркат долу, прелитайки покрай него с нетърпеливи движения на ръцете и краката си, оставяйки дери от сребърни мехурчета. Те се отблъскват към повърхността, понесли оръжия, бутилки, кожен колан.

Хестър я няма тук. Шрайк си тръгва от потъналото предградие, следвайки сенките на носещите се над тинята нефтени петна. Морското дъно е осеяно с останки и плаващи тела го водят към корените на Черния остров.

Докато излезе от прибоя, вече се е свечерило, той влачи след себе си водорасли, а от вътрешността на разкъсаната му броня капе вода. Той разтърсва глава, за да проясни зрението си и се оглежда наоколо, взрян в един плаж, покрит с черен пясък, разположен под тъмни скали. Нужен му е почти цял час, за да открие спасителната лодка, скрита сред купчина камъни с размерите на къща. Изважда от калъфите металните си нокти и разпаря дъното ѝ,

предотвратявайки евентуалното ѝ бягство. Сега Хестър отново е негова. Когато умре, той нежно ще я понесе през залязлото слънце и горите от кафяви водорасли, обратно през блатата и необятната шир на Ловния Район към Кроум. Ще я занесе в Лондон на ръце като баща, носещ спящото си дете.

Той пада на четири крака в пясъка и започва да души за нейната миризма.

* * *

Към залез-слънце те най-накрая стигнаха до върха на склона, откъдето се разкри гледка към центъра на Черния остров.

Досега Том не бе разбрал, че това е угаснал вулкан, но оттук това бе очевидно. Стръмните, черни скали заграждаха почти кръгъл вдълбнат участък земя — зелен и тук-там осеян с полета. Почти непосредствено под мястото, където стояха приведените пирати, до синьо езеро бе разположено малко статично селище. Там имаше хангари за въздушни кораби и котвени мачти до каменните сгради, а върху плоската земя зад тях, закриващ цялото място, Еърхейвън бе кацнал върху сто мършави приземяващи крака, и изглеждаше безпомощен, като свалена на земята птица.

— Въздушният кервансарай! — изсмя се Пийви. Извади телескопа и го сложи пред окото си. — Виж как са се разработили! Напомпват меховете с газ, отчаяно желаещи да се върнат в небето... — Той бързо размаха стъклото из заобикалящите ги хълмове. — Няма следа от някой от нашите момчета. О, само да ни бе останало едно оръдие! Но ще се справим, нали, момчета? Група въздушни феи не представлява достоен противник за нас! Хайде, да се приближим...

В гласа на кмета се долавяше странна нотка. *Уплашен е, осъзна* Том. *Но не може да го признае, да не би Мънго, Магс и Еймс да загубят вяра в него.* Никога не бе мислил, че ще изпита съжаление към кмета-пират, но беше така. Пийви се бе държал мило с него, по някакъв свой начин, и го болеше да гледа как се е принизил до това положение, преплитащ крака из мократа земя, а хората му мърмореха и го псуваха зад гърба му.

Но продължаваха да го следват, въпреки всичко, надолу между сипеите към кратера на старата огнена планина. В един момент видяха очертанията на ездачи върху една далечна скала; патрул от островитяни, търсещи оцелели от потъналия пиратски град. По-късно ниско над главите им прелетя въздущен кораб и Пийви изсъска на всички да легнат на земята и да останат неподвижни, като зави маймуната си под дрехите, за да заглуши пронизителните й оплаквания. Корабът направи кръг, но дотогава слънцето бе залязло и пилотът не видя приведените им фигури в здрача под себе си — те приличаха на мишки, криещи се от сова. Той отлетя обратно към кервансиара, когато дебелата луна се издигна над скалите на изток.

Том остро изхълца от облекчение и се изправи на крака. Около него останалите също започнаха да се раздвижват, сумтейки и откъртвайки малки камъчета, които с потропване се търкунаха надолу по хълма. Виждаше забързани хора с фенери в ръце да вървят по улиците на въздущния кервансиар, както и осветени от лампи прозорци, които го караха да си мисли колко прекрасно би било да си стои вътре на топло и в безопасност. Еърхейвън бе ярко осветен от електрически лампи, а вятърът донасяше далечните звуци от изкрешени заповеди, музика, весели викове.

— В името на Пийт! — просъска Мънго. — Дошли сме твърде късно! Те тръгват!

— Не може да бъде — надсмя му се Пийви.

Но всички виждаха, че меховете с газ на Еърхейвън са почти пълни. След няколко минути ревът на двигателите му се понесе с тътен по склона, като се усилваше и утихваше с полъха на вятъра. Градът се издигаше нагоре, краката му, наподобяващи рачешки пипала, се сгъваха обратно по местата си под него.

— Не! — извика Пийви.

После се затича надолу, преплитайки крака и катурвайки се през глава из каменистите сипеи, водещи към равната, мочурлива земя на дъното на кратера, и докато тичаше, го чуха как вика:

— Върнете се! Вие сте моите улов! Потопих града си заради вас!

Мънго, Магс и Еймс тръгнаха след него, а Хестър и Том — след тях. В подножието на склона земята ставаше мека и подгизнala под краката им и локви вода отразявала луната и светлините на издигащия се град.

— Върнете се! — чуваха те как вика Пийви някъде пред тях. — Върнете се! — а после: — А! О! Помощ!

Те забързаха към мястото, откъдето се чуваше гласът му и пронизителните писъци на маймуната и всички заедно спряха на ръба на дълбок блатист участък. Пийви вече бе потънал до кръста в него. Маймуната бе кацнала на темето му като моряк в потъващ кораб и се хилеше от страх.

— Подайте ми ръка, момчета! — помоли кметът. — Помогнете ми! Все още можем да го настигнем! Само проверяват повдигащите двигатели! Ще слезе отново на земята!

Пиратите го наблюдаваха мълчаливо. Знаеха, че нямат шанс да настигнат летящия град и че неговите викове вероятно бяха предупредили островитяните за тяхното присъствие.

— Трябва да му помогнем! — прошепна Том и тръгна напред, но Хестър го дръпна назад.

— Прекалено късно е — каза тя.

Пийви потъващ все по-дълбоко, а тежестта на служебната му верижка го теглеше надолу. Той пръскаше слюнки, докато черната кал пълнеше устата му.

— Хайде, момчета! Магс? Мънго? Аз съм вашият кмет! Направих всичко това заради вас! — Той се огледа за Том с див, ужасен поглед. — Кажи им, Томи, момчето ми! — изхленчи той. — Кажи им, че исках да направя Тънбридж Уайлс велик! Исках да бъде уважаван! Кажи им!

Първият изстрел на Мънго повали маймуната от темето на Пийви сред облак опърлена козина. Вторият и третият го пронизаха в гърдите. Той сведе глава, а калта го погълна с леки клокочещи звуци.

Пиратите се обрнаха да погледнат Том.

— Сигурно нямаше да се озовем тук, ако не беше ти — измърмори Мънго.

— Ако не беше пълнил главата на шефа с всички тия идеи за маниери, градове и тем подобни — съгласи се Магс.

— Различни вилици за всяко ястие и да не се говори с пълна уста! — изсмя се ехидно Еймс.

Том започна да отстъпва назад. За негово учудване, Хестър бързо застана между него и пиратите.

— Вината не е на Том! — каза тя.

— А от тебе също нямаме полза — изръмжа Мънго. — Не се нуждаем от нито един от двамата. Ние сме пирати. Не ни трябват уроци по етикет и не ни трябва куцо белязано момиче да ни застава на пътя. — Той вдигна пушката си и Магс го последва. Дори господин Еймс извади малък револвер.

А един глас в мрака каза:

— ТЕ СА МОИ.

21. В ИНЖЕНЕРИУМА

Лондон се изкачваше към едно високо плато, където изровената от градовете земя бе покrita с тънка снежна покривка. На сто мили зад него се носеше Панцерщат-Байройт, който вече не представляваше просто застрашително петно на хоризонта, а огромна тъмна маса от коловози и етажи. Златната, филигранно изработена украса на най-горната платформа се виждаше ясно над пушека от заводи и двигатели. Лондончани се струпаха при наблюдателните платформи до кърмата и мълчаливо наблюдаваха как разстоянието между двета града бавно се скъсява. Този следобед кметът на Лондон обяви, че няма причина за паника ѝ, че Гилдията на инженерите ще изведе града от това критично положение — но по горните етажи вече имаше бунтове и опустошителни набези, а в Подземието бяха изпратени охранителни отряди, които да поддържат реда.

— Старият Кроум не знае за какво говори — измърмори един от дежурните при Куърк Съркъс тази вечер. — Никога не бях и помислял, че ще се чуя да го казвам, но той е глупак. Да води горкия Лондон на изток по този начин, да пътуваме ден след ден, седмица подир седмица, просто за да бъдем погълнати от някой голям стар общински център. Ще ми се Валънтайн да бе тук. Той би знаел какво да прави...

— Тихо, Бърт — изсъска партньорът му — идват още от тях.

Мъжете се поклониха учтиво, докато двама инженери крачеха към въртящата се преграда на входа — млад мъж и момиче, облечени еднакво, със зелени очила и бели гумени качулки и престилки. Момичето извади лъскав златен пропуск. Когато тя и спътникът ѝ се качиха в чакащия елеватор, Бърт се обърна към приятеля си и прошепна:

— Сигурно онова, което става в Инженериума е важно. Изпълзяха от гнездата си в Дълбокото Подземие като куп стари бели ларви. Представи си какво е да имаш събрание на Гилдията в такъв момент!

* * *

Катрин седеше до Бийвъс Под в елеватора и вече се чувствуше неловко. Беше ѝ горещо в престиilkата, дадена ѝ от него. Тя му хвърли бърз поглед, после погледна отражението си в прозореца, за да се увери, че червените колела, които толкова старательно бяха изрисували върху челата си, не са се размазали. Беше на мнение, че и двамата изглеждат нелепо с тези качулки и очила, но Бийвъс я бе уверен, че много инженери ги носят тези дни, а другият пътник в елеватора, един дебел навигатор, дори не си направи труда да ги погледне, докато колата се носеше към Последния етаж.

Катрин бе прекарала целия ден в тревожно очакване Бийвъс да пристигне с дегизировката. За да убие време, бе проверила показалеца в документите на баща си за името ХЕСТЪР ШОУ, но не можа да го открие. В „Пълния каталог на Лондонския музей“ имаше кратка справка за някоя си Пандора Шоу, но в нея само се споменаваше, че е клошар от Отвъдната Страна и е доставила на Гилдията на историците няколко маловажни вкаменелости и части Стара Техника, като се посочваше и датата на смъртта ѝ, преди седем години. След това тя опита да намери МЕДУЗА, но единственото, което откри, бе, че това е било някакво чудовище от стара приказка. Не смяташе, че Магнъс Кроум и неговите инженери вярват в чудовища.

Никой не ги погледна повторно, докато тя и Бийвъс крачеха из Последния етаж към главния вход на Инженериума. Десетки инженери вече се изкачваха забързано по стълбите. Катрин се присъедини към тях, стисната здраво златния си пропуск и стойки неотльчно до чирака, ужасена, че може да го загуби в тази тълпа от еднакви бели престиилки. „*От това няма да излезе нищо*“ — не спираше да си мисли тя, но дежурният представител на Гилдията при вратата не се затормозяваше да гледа пропуски. Погледна за последно бледнеещия залез зад кубето на „Свети Павел“ и после влезе вътре.

Беше по-голямо, отколкото очакваше, и по-светло, озарено от стотици аргонови глобуси, които висяха в големия открит процеп в центъра на сградата подобно на планети, носещи се из космоса. Тя се огледа да види стълбище, но Бийвъс я дръпна за ръката и каза:

— Ще се качим с еднорелсова линия. Виж...

Инженерите се качваха в малки вагони за еднорелсови линии. Катрин и Бийвъс застанаха на опашката, вслушани в сподавените им разговори и скърцащото шумолене на престилките, допиращи се една в друга. Очите на Бийвъс бяха ококорени и уплашени зад очилата. Катрин се бе надявала, че ще успеят да намерят самостоятелен вагон, за да могат да поговорят, но край тях прииждаха все повече инженери и накрая тя се озова седнала в далечния край на претъпкан вагон, далече от него, здраво притисната сред група от изследователския отдел Маг-Лев.

— От коя част на Гилдията си, колега? — попита мъжът, седнал до нея.

— М-мм... — Катрин погледна Бийвъс като обезумяла, но той бе прекалено далече, за да й прошепне някакъв отговор. Тя изстреля първото нещо, което й дойде на ум. — Отдел К.

— Старата Туикси, а? — каза мъжът. — Чувам, че е постигнала смайващи резултати с нейните нови модели!

— О, да, много — отвърна тя. После вагонът потегли с поклащање и съседът й се обърна към прозореца, очарован от гледката вън.

Катрин бе очаквала във вагона да е като в елеватор, но скоростта и спираловидните движения го правеха много по-различно и за един миг тя трябваше да се концентрира максимално, за да не й прилошие. На другите инженери като че не им правеше впечатление.

— За какво мислиш, че ще бъде речта на кмета? — попита един от тях.

— Сигурно за МЕДУЗА — отвърна друг. — Чух, че се готвят за изпробване.

— Да се надяваме, че ще проработи — каза една жена, седнала точно пред Катрин. — В крайна сметка именно Валънтайн откри машината, а той е просто историк, нали разбирате. Не може да му се има доверие.

— О, Валънтайн е човек на кмета — каза друг. — Не се оставяйте да бъдете подведени от знака на Гилдията на историците. Той е предан като куче, стига да му даваме много пари и да си въобразява, че дъщеричката му от чужбина е дама от Хай Лондон.

Те обикаляха и обикаляха, минаваха през офиси и работилници, пълни със заети инженери, наподобяващи огромни кошери с насекоми.

Вагонът спря на Петия етаж и Катрин слезе, все още червена от гняв заради казаното от останалите. Тя отново се присъедини към Бийвъс и всички заедно запристъпваха по хладни бели коридори и през висящи завеси от прозрачна пластмаса. Чуваше гълчката от гласове пред себе си и след няколко завоя те се озоваха в огромна аудитория. Бийвъс я поведе към място близо до един от изходите. Тя се огледа, за да види дали може да зърне надзирател Нимо, но беше невъзможно да го различи. Аудиторията представляваше море от бели престилки и плешиви или покрити с качулки глави, а през входовете непрекъснато прииждаха още хора.

— Виж! — просьска Бийвъс, като я ръгна с лакът. — Това е доктор Туикс, за която ти говорех! — Той сочеше една набита, закръглена като буре жена, която заемаше мястото си на първия ред, разговаряйки оживено със съседите си. — Всички висши членове на Гилдията са тук! Туикс, Чъб, Гарстанг..., а ето го и доктор Вамбрейс, шефът на охраната!

Катрин започна да усеща страх. Ако не бе маскирана на входа, би могла да се измъкне като при някакъв глупав номер, но сега се намираше дълбоко в лоното на Инженерите и усещаше, че предстои да стане нещо важно. Напомни си, че дори и да я разкриеха, инженерите никога не биха посмели да сторят нещо лошо на дъщерята на Тадеуш Валънтайн. Опита се да не мисли какво биха сторили на Бийвъс.

Накрая вратите бяха затворени, а осветлението — приглушено. В залата настъпи тишина, изпълнена с очакване, нарушавана единствено от плъзгащите се крака на петстотинте инженери, които се изправяха.

Катрин и Бийвъс скочиха заедно с тях, надничайки към сцената над раменете на хората пред тях. Магнъс Кроум стоеше зад малка катедра, а студеният му поглед обходи публиката. За миг той сякаш гледаше право в Катрин и се наложи тя да си припомни, че едва ли би могъл да я разпознае, не и с качулката, очилата и високата яка на престилката, която бе вдигнala нагоре.

— Можете да седнете — каза Кроум и изчака докато се настанят, преди да продължи. — Това е светъл ден за нашата Гилдия, приятели.

През залата премина вълна на оживление, която не отмина и Катрин. Кроум им даде знак да замълчат.

От тавана на аудиторията с бръмчене се включи един шрайбпроектор и на екрана зад главата на кмета се появи картина. Тя

представляваше диаграма на огромна сложна машина.

— МЕДУЗА — обяви Кроум и последва нещо като ехо, докато всички Инженери въздишаха „МЕДУЗА!“

— Както някои от вас вече знаят — продължи той, — МЕДУЗА е експериментално енергийно оръжие от Шейсетминутната война. Знаем за нея от известно време насам — всъщност, откакто Валънтайн откри тези документи по време на пътуването си до Америка преди двайсет години.

Проекционният еcran трептеше от избледнели диаграми и паяжинообразни надписи. „*Татко изобщо не ми го е казал!*“ — помисли си Катрин.

— Естествено, тези откъслечни планове не бяха достатъчни, за да ни позволяят да възстановим МЕДУЗА — казваше Кроум. — Но преди седем години, отново благодарение на Валънтайн, се добрахме до забележителен елемент от Стара Техника, взет от отдавна изчезнал военен полигон в американската пустиня. Това е може би най-запазената компютърна памет, откривана някога, и дори нещо повече от това. Това е мозъкът на МЕДУЗА, изкуственият интелект, захранвал някога тази забележителна машина. Благодарение на усилена работа на доктор Сплей и неговите другари в Отдел Б, в крайна сметка успяхме да я възстановим в работещ вид. Членове на Гилдията, дните, в които Лондон трябваше да бяга и да се крие от другите гладни градове, приключиха! Разполагайки с МЕДУЗА, ние ще можем да превърнем всеки от тях в пепел за един миг!

Инженерите аплодираха неистово, а Бийвъс Под ръгна с лакът Катрин да ги последва, но ръцете ѝ сякаш бяха приковани към металните странични подпори на седалката. Усети, че ѝ се завива свят от шока. Спомни си всичко, което бе чувала за Шейсетминутната война и как ужасните гръмотевични оръдия на Древните бяха взривили статичните им градове, отравяйки земята и небето. Баща ѝ никога не би помогнал на инженерите да възстановят нещо толкова ужасно!

— Нито пък ще ни се налага да преследваме боклуци като Солтхук — продължаваше Кроум. — След още една седмица Лондон ще бъде в обсега на Батмунк Гомпа, Защитната Стена. В продължение на хиляди години Антитранспортната лига се спотайва зад нея, устоявайки на хода на историята. МЕДУЗА ще я разруши с един удар.

Земите отвъд нея, с всички прилежащи статични градове, реколта и гори, с недокоснатите минерални богатства, ще се превърнат в новото място за ловуване на Лондон!

Вече бе почти невъзможно да се чуе гласът му; одобрителните възгласи на инженерите се надигаха като огромни вълни, разбиващи се о стената зад него и тя бавно се отвори с пълзгане, разкривайки един дълъг прозорец с изглед към катедралата „Свети Павел“ и куличките на сградата на Гилдията.

— Но най-напред — извика той, — имаме по-належаща работа за вършене. Макар че се надявах да успеем да задържим МЕДУЗА скрита, преди да стигнем до Защитната Стена, възникна необходимост да направим демонстрация на силата й. Дори докато аз говоря, екипът на доктор Сплей подготвя пробна стрелба с новото оръжие.

Даже и Катрин да искаше да чуе повече, скоро би станало невъзможно, тъй като аудиторията на Кроум разговаряше възбудено помежду си. Няколко инженери, най-вероятно онези, имащи нещо общо с проекта МЕДУЗА, забързаха към изходите. Станала на крака, Катрин започна да си проправя път към вратата. Миг по-късно тя се озова навън в антисептичния коридор, чудейки се какво да прави оттук нататък.

— Кейт? — Бийвъс Под се появи зад нея. — Къде отиваш? Хората забелязаха, че излизаш! Видях, че някои от охраната на Гилдията ни наблюдават...

— Трябва да се измъкнем оттук — прошепна Катрин. — Къде е изходът?

— Не знам — призна момчето. — Никога досега не съм бил на този етаж. Предполагам, че ще трябва да намерим пътя обратно до еднорелсовата линия... — Той отблъсна Катрин, когато тя опита да го хване за ръка. — Не! Някой ще ни види. На инженерите не им е разрешено да се докосват...

Те забързаха по цилиндричните коридори и Катрин каза:

— Кроум лъжеше! Баща ми не е ходил в Америка преди седем години. Отиде само на кратко пътуване до островите в Западния океан. И изобщо не ми е казвал, че е открил нещо важно. Щеше да ми каже, ако наистина беше намерил МЕДУЗА. Той така или иначе не искаше да има нищо общо с оръжията на стария свят...

— Но защо му е на кмета на Лондон да лъже? — попита Бийвъс, който тайно бе много щастлив, че неговата Гилдия е попаднала на ключа към още една Древна тайна. — Както и да е, той не каза, че баща ти е отишъл в Америка заради това, каза само, че се е сдобил с него. Може би го е купил от клошар или нещо такова. Питам се какво имаше предвид Кроум под демонстрация...

Той спря. Бяха стигнали до края на коридора, а наоколо нямаше никакви релси. Пред тях имаше три врати. Две от тях бяха заключени, а третата водеше към тесен балкон, който стърчеше навън от едната страна на Инженериума, високо над Патерностер Скуеър.

— Ами сега? — попита Катрин, чувайки собствения си глас, който звучеше висок и немощен от страх, а Бийвъс, също толкова нервно, отвърна:

— Не знам.

Тя излезе на балкона да си поеме въздух. Луната беше на небето, но бе забулена от леки облаци и ръмеше хладен дъждец. Катрин свали очилата си и остави дъжда да се стича по лицето ѝ, щастлива от факта, че се е избавила от топлината и зловонните химикали. Замисли се за баща си. Дали наистина бе открил МЕДУЗА? Бийвъс беше прав, Кроум нямаше основания да лъже. Горкият татко! Сега сигурно е във въздуха, някъде над заснежените върхове на Шан Гуо. Само ако имаше начин да го предупреди какво възнамеряват да направят с неговото откритие!

През огрения от луната площад се понесе нисък механичен тътен. Тя погледна надолу към мокрите платформи, но не можа да види източника на този звук. После нещо я накара да вдигне поглед към „Свети Павел“. Тя ахна.

— Бийвъс! Виж!

Бавно, като разцъфващо, могъщо цвете, куполът на древната катедрала се разтвори.

22. ШРАЙК

Дали Преследвачът бе пристигнал току-що, или ги бе наблюдавал как се кара, мрачен и неподвижен върху осияния с камъни хълм, самият той наподобяващ камък? Той направи крачка напред, а мократа трева димеше под краката му.

— МОИ СА.

Пиратите се извърнаха, а автоматът на Магс изстреляше трасиращи снаряди по железния човек, докато ръчното оръдие на Мънго пробиваше черни дупки в бронята му, а Еймс гърмеше с револвера си. Приклещен в капана на този огън, Шрайк се олюля за миг. После бавно, като човек движещ се срещу силен вятър, тръгна напред. По бронята му искряха куршуми, а палтото му се разкъса на парчета. От дупките, направени от оръдието, излизаше нещо, което би могло да е кръв, или грес. Той протегна ръце и от тях се показва първо един, а после още един железен нокът. После приближи Магс и от гърлото ѝ излезе задавен стон, тя отстъпи назад сред орловата папрат и падна. Еймс захвърли пистолета си на земята и хукна да бяга, но изведнъж Шрайк се озова зад него и той остана на място, зяпнал в шепата червени шипове, които се подаваха от гърдите му.

Пистолетът на Мънго беше празен. Той го хвърли встрани и извади меча си, но преди да успее да го размаха, Шрайк го бе сграбчил за косата и изви главата му назад, отсичайки врата му с един покосяващ удар.

— Том — каза Хестър. — *Бягай!*

Шрайк хвърли главата встрани и закрачи напред, а Том побягна. Не му се искаше да го прави; знаеше, че няма смисъл и че трябва да остане до Хестър, но краката му бяха на друго мнение, цялото му тяло искаше само да бъде далече от ужасното, сеещо смърт нещо, което го приближаваше по хълма. После земята под краката му потъна; той се гмурна сред студена кал и падна, претърколи се и спря до един голям камък на ръба на същото блато, което бе погълнало Крайслър Пийви.

Погледна назад. Преследвачът стоеше сред пръснатите наоколо тела. Над тях беше Еърхейвън, изprobваше двигателите си един по един, а светлините му хвърляха студени отражения върху неговия посребрен от луната череп.

Хестър стоеше с лице към него, смело заела позиция. Том си помисли „*Тя се опитва да ме спаси! Печели време, за да мога да избягам! Но не мога да го оставя да я убие просто така, не мога!*“

Пренебрегвайки безбройните гласове на тялото си, които все така му крещяха да бяга, той започна да пълзи обратно нагоре по хълма.

— ХЕСТЪР ШОУ — чу той гласа на Шрайк, който се губеше и прекъсваше като лош запис. От дупките в гърдите на Преследвача със съскане излизаше пара, а от тялото му капеше черна кръв и гной, която клокочеше в ъглите на устата му.

— Ще ме убиеш ли? — попита момичето.

Шрайк кимна с огромната си глава само веднъж.

— ЗА СЪВСЕМ КРАТКО ВРЕМЕ.

— Какво искаш да кажеш?

Дългата му уста се разтегли в страни в усмивка.

— НИЕ С ТЕБЕ СИ ПРИЛИЧАМЕ, ТИ И АЗ. РАЗБРАХ ГО ВЕДНАГА, ЩОМ ТЕ НАМЕРИХ ОНЗИ ДЕН НА БРЕГА. СЛЕД КАТО МЕ НАПУСНА, САМОТАТА...

— Трябваше да замина, Шрайк — прошепна тя. — Не бях част от твоята колекция.

— БЕШЕ МИ СКЪПА.

„*Нещо не е наред с него*“ — помисли си Том, докато бавно напредваше по хълма. Преследвачите не са създадени да изпитваш чувства. Той помнеше какво беше учил за лудостта у Възкръсналите. Това, което висеше от тръбите по главата на Шрайк, водорасло ли беше? Дали мозъкът му беше ръждясал? В гърдите му проблясваха искри зад дупките от куршуми...

— ХЕСТЪР — каза Шрайк дрезгаво и се отпусна тежко на колене, за да бъде лицето му на нивото на нейното. — КРОУМ МИ ОБЕЩА НЕЩО. НЕГОВИТЕ СЛУЖИТЕЛИ НАУЧИХА ТАЙНАТА НА МОЯТА СТРУКТУРА.

По врата на Том преминаха тръпки от страх.

— ЩЕ ЗАНЕСА ТЯЛОТО ТИ В ЛОНДОН — каза Шрайк на момичето. — КРОУМ ЩЕ ТЕ ВЪЗКРЕСИ КАТО ЖЕЛЯЗНА ЖЕНА.

ПЛЪТТА ТИ ЩЕ БЪДЕ ЗАМЕНЕНА СЪС СТОМАНА, НЕРВИТЕ — С ЖИЦИ, МИСЛИТЕ ТИ — С ЕЛЕКТРИЧЕСТВО. ЩЕ БЪДЕШ КРАСИВА! ЩЕ БЪДЕШ МОЯ ПАРТНЬОРКА НАВЕКИ.

— Шрайк — изсумтя Хестър. — Кроум няма да иска да бъда възкресена...

— ЗАЩО НЕ? НИКОЙ НЯМА ДА ТЕ ПОЗНАЕ В НОВОТО ТИ ТЯЛО. НЯМА ДА ИМАШ СПОМЕНИ, ЧУВСТВА, НЯМА ДА ПРЕДСТАВЛЯВАШ ЗАПЛАХА ЗА НЕГО. НО АЗ ЩЕ ПОМНЯ ВМЕСТО ТЕБ, ДЪЩЕ МОЯ. ЗАЕДНО ЩЕ ПРЕСЛЕДВАМЕ ВАЛЪНТАЙН.

Хестър се засмя — странен, обезумял, ужасен звук, който накара Том да стисне зъби, когато стигна до мястото, където лежеше тялото на Мънго. Тежкият меч все още бе приклещен в юмрука на пирата. Той се протегна и започна да го освобождава. Поглеждайки нагоре, видя, че Хестър се бе приближила с една крачка към Преследвача. Тя наведе глава назад, оголвайки шията си, готова да посрещне ноктите му.

— Добре — каза тя. — Но пусни Том.

— ТОЙ ТРЯБВА ДА УМРЕ — настоя Шрайк. — ТОВА Е ЧАСТ ОТ СДЕЛКАТА МИ С КРОУМ. НЯМА ДА ГО ПОМНИШ, ЩОМ СЕ СЪБУДИШ В НОВОТО СИ ТЯЛО.

— О, Шрайк, моля те, недей — умоляваше го Хестър. — Кажи на Кроум, че е избягал, или че се е удавил, нещо такова, че е умрял някъде в Отвъдната Страна и не си могъл да го доведеш. Моля те.

Том стисна здраво меча, дръжката му бе още мокра от потта на Мънго. Сега, когато моментът бе настъпил, той беше толкова уплашен, че почти не можеше да диша, камо ли да се изправи срещу Преследвача. „Не мога да го направя! — мислеше си той. *Аз съм историк, а не войн!*“ Но не можеше да изостави Хестър, не и докато спазаряваше живота си срещу неговия. Той беше достатъчно близо, за да види страхът в погледа ѝ и ослепителния блесък на ноктите на Шрайк, докато се протягаше към нея.

— МНОГО ДОБРЕ — каза Преследвачът. И нежно погали лицето на Хестър с върховете на остриетата. — МОМЧЕТО МОЖЕ ДА ЖИВЕЕ. — Ръката му се отдръпна назад, за да нанесе удар. Хестър затвори окото си.

— Шрайк! — извика Том, хвърляйки се нагоре и напред с меча, протегнат сковано пред него, усещайки как зелената светлина се

разлива по лицето му, докато чудовището се завърташе със съскане, за да го посрещне. Една желязна ръка се подаде и го захвърли назад. Той усети изгаряща болка в гърдите си и за миг беше сигурен, че е разцепен на две, но го бе ударила ръката на Преследвача, не остирието и той се строполи на кълбо и се претърколи, пъшкайки от болка, в очакване да види как Шрайк го удря и после настъпва краят.

Но Шрайк беше на земята, а Хестър се бе навела над него и докато Том гледаше, окото на Преследвача трепна и нещо вътре в него експлодира с ослепителен блясък, последва пукот и нагоре се понесе кълбо дим. Дръжката на меча стърчеше от една от раните в гърдите му, пращайки сред сини искри.

— О, Шрайк! — прошепна Хестър.

Шрайк внимателно прибра ноктите си, за да може тя да хване ръката му. Из разпадащия му се мозък се понесоха неочаквани спомени и той внезапно разбра кой, е бил преди да го завлекат на операционната маса на Възкресението, за да го превърнат в Преследвач. Искаше да разкаже на Хестър и вдигна огромната си желязна глава към нея, но преди да успее да изтръгне думите, смъртта го връхлетя и този път не бе по-лесно от предишния.

Огромният железен труп остана да лежи в тишина и из въздуха се разнесе дим. В дъното на долината се чуваха рогове и Том видя група ездачи, които се изкачваха по хълма откъм кервансарая, обезпокоени от стрелбата. Те носеха копия и пламтящи факли и той не мислеше, че са приятелски настроени. Опита да се изправи, но от болката в гърдите едва не припадна.

Хестър чу как стене и се обърна към него.

— Защо го направи? — извика тя.

Том едва ли би бил по-изненадан, ако го бе защелила.

— Щеше да те убие! — възпротиви се той.

— Щеше да ме направи като *себе си*! — изпищя Хестър, прегръщайки Шрайк. — Не чу ли какво каза? Щеше да ме превърне в онова, което винаги съм искала — без спомени, без чувства. Представи си изражението на Валънтайн, когато се върнеш за него! О, защо продължаваш да *се месиш*?

— Щеше да те превърне в чудовище! — Том чуваше как гласът му се извисява в писък, докато цялата му болка и страх прерастаха в гняв.

— Аз вече съм чудовище! — кресна тя.

— Не, не си! — Том успя да се изправи на колене. — Ти си ми приятелка! — извика той.

— Мразя те! Мразя те! — крещеше Хестър.

— Добре, но аз държа на теб, без значение дали това ти харесва или не! — изкрещя Том. — Да не мислиш, че си единственият човек, загубил родителите си? Аз се чувствам също толкова ядосан и самотен, колкото и ти, но да си ме видяла да ходя насам-натам с желанието да убивам разни хора и да се опитвам да бъда превърнат в Преследвач! Ти си просто една груба, самосъжаляваща се...

Но останалата част от онова, което възнамеряваше да ѝ каже премина в учудено хлъцване, тъй като внезапно видя града под себе си и Еърхейвън, и приближаващите ездачи толкова ясно, сякаш беше посред бял ден. Видя как звездите избледняха, видя как лицето на Хестър замръзна по средата на един вик, а от ъгълчетата на устата ѝ се проточи слюнка; видя собствения си трептящ силует да танцува сред пропитата с кръв трева.

Нощното небе над скалите се изпълваше с неземна светлина, сякаш от Отвъдната Страна бе изгряло още едно слънце, някъде далече на север.

23. МЕДУЗА

Катрин наблюдаваше, прикована на едно място, докато куполът на „Свети Павел“ се разцепи по черните си кантове и отделните участъци разцъфнаха като венчелистчета. Отвътре по централната кула бавно се издигаше нещо и същевременно се разтваряше като орхидея от студен бял метал. Тътенът на огромната хидравлика ехтеше из площада и вибрираше из корпуса на Инженериума.

— МЕДУЗА! — прошепна Бийвъс Под, застанал зад нея в отворената врата. — Всъщност те изобщо не са ремонтирали катедралата! Изградили са МЕДУЗА вътре в „Свети Павел“!

— От Гилдията ли сте?

Те се обърнаха. Един инженер стоеше зад тях.

— Какво правите? — озъби се той. — Този портал е с ограничен достъп за всички, с изключение на Отдел Л.

Той замълча, взрян в Катрин и тя видя, че и Бийвъс я гледаше втренчено, а тъмните му очи се бяха разширили от ужас. За миг тя не можа да разбере какво му става. После разбра. Дъждът! Беше забравила за знака на Гилдията, който той бе нарисувал толкова старательно между веждите ѝ и който сега се стичаше по лицето ѝ на тънки червени струйки.

— Какво, в името на Куърк? — ахна инженерът.

— Кейт, бягай! — извика Бийвъс и бутна инженера встрани, а Катрин побягна и чу гневния вик на мъжа зад себе си, когато падна. После Бийвъс се озова до нея и я сграбчи за ръката. Втурнаха се наляво-надясно из празни коридори, докато над главите им се разкри едно стълбище. Слязоха по едни стълби, после по други, а зад себе си чуха още викове и после внезапния пронизителен писък на аларма. След това се озоваха на дъното, в едно малко фоайе, някъде в задната част на Инженериума. Там имаше две големи стъклени врати, които се отваряха към Последния етаж, където стояха двама пазачи от Гилдията.

— Има външно лице! — задъхано каза Бийвъс, сочейки назад към мястото, откъдето бяха дошли. — На Третия етаж! Мисля, че е въоръжен!

Пазачите вече бяха обезпокоени от внезапния звън на алармата. Те се спогледаха шокирано, после единият започна да се изкачва по стълбите, изваждайки газов пистолет от колана си.

Бийвъс и Катрин се възползваха от шанса си и продължиха забързано нататък.

— Колежката ми е ранена — обясни Бийвъс, сочейки червените струйки по лицето на Катрин. — Ще я заведа в болницата! — Вратата се отвори и ги отведе навън в гостоприемния мрак.

Те тичаха толкова бързо, колкото им позволяваха силите в сенките на „Свети Павел“, после спряха и се ослушаха. Катрин чуваше тежкото пулсиране на машините и едно по-близко и силно пулсиране, което всъщност беше туптенето на сърцето ѝ. Мъжки глас издаваше заповеди на висок глас някъде зад гърба им и чуха шум от бронирани крака, който се приближаваше.

— Охранители! — изхленчи тя. — Ще поискат да видят документите ни! Ще свалят качулката ми! О, Бийвъс, изобщо не биваше да те моля да ме вкараш тук! Бягай! Остави ме!

Бийвъс я погледна и поклати глава. Той се бе опълчил срещу Гилдията си, рискувайки всичко, за да ѝ помогне, и сега нямаше намерение да я изостави.

— *O, Клио, помогни ни!* — въздъхна Катрин и нещо я накара да погледне към Патерностер Скуеър. Там, на стъпалата на Залата на Гилдията, стоеше старият Чъдли Помрой с ръце, пълни с пликове и папки, отправил поглед нагоре. През целия си живот тя не се бе радвала толкова, че вижда някого и се затича към него, повлякла Бийвъс Под след себе си и тихо извика: — Господин Помрой!

Той ги погледна безизразно, после ахна от изненада, когато Катрин свали глупавата качулка и той видя лицето ѝ и спълствената ѝ от пот коса.

— Госпожице Валънтайн! Какво става, в името на Куърк? Вижте какво са направили със „Свети Павел“ тези проклети нахалници инженерите!

Тя погледна нагоре. Металната орхидея се бе разтворила напълно, хвърляйки огромна сянка над площада. Само че не беше

орхидея. Беше качулато, пламтящо нещо, подобно на качулката на някаква огромна кобра и се полюшваше в посока Панцерщат-Байройт.

— МЕДУЗА! — каза тя.

— Кой? — попита Чъдли Помрой.

Зави мощна сирена.

— О, моля ви! — проплака тя, обърната към закръгления историк. — Преследват ни! Ако хванат Бийвъс, не зная какво ще му се случи...

За щастие той не попита „Защо?“ или „Какво сте сторили?“, просто хвана Катрин с една ръка, а Бийвъс с другата и забързано ги поведе към гаража на Гилдията, където чакаше неговата кола. Докато шофьорът им помагаше да влязат, отряд охранители мина с тракане покрай тях, но не обърнаха внимание на Помрой и неговите спътници. Той скри качулката и престилката на Катрин под седалката си и накара Бийвъс Под да клекне на пода на колата. После се смести до Катрин на задната седалка и каза:

— Остави аз да говоря — докато колата излезе с мъркане на Патерностер Скуеър.

Пред станцията на елеватора имаше тълпа хора, смяяно зяпащи нещото, което бе изникнало от „Свети Павел“. Охраната спря колата, докато един млад инженер надничаше вътре. Помрой отвори един прозорец в стъкления капак и попита:

— Проблем ли има, колега?

— Пробив в Инженериума. Терористи от Антитранспортната лига...

— Ами, не проверявайте нас — засмя се Помрой. — Цяла нощ работих в кабинета си в сградата на Гилдията, а госпожица Валънтайн беше така добра да ми помогне да подредим едни документи...

— Въпреки това, сър, ще се наложи да претърся колата Ви.

— О, така ли! — извика Помрой. — Приличаме ли на терористи?

Нямате ли си по-полезна работа в последната нощ на Лондон, когато по петите ни е един мръсен огромен общински център? Ще се оплача в Съвета при възможно най-тежки условия! Това е нечувано!

Мъжът изглеждаше неуверен, после кимна и отстъпи встрани, за да пусне Помрой и шофьорът му насочи колата към един чакащ товарен елеватор. Докато вратите се затваряха зад нея, Помрой въздъхна с облекчение.

— Тези проклети инженери! Без да се обиждате, чирак Под...

— Не се обиждам — отвърна Бийвъс с приглушен глас някъде отдолу.

— Благодаря Ви! — прошепна Катрин. — О, благодаря, че ни помогнахте!

— Няма за какво — засмя се Помрой. — Винаги се радвам да направя нещо, което би разтревожило лакеите на Кроум. Тази катедрала е на хиляда години, а те я превръщат в... в каквото и да са я превърнали, без дори да си направят труда да поискат разрешение... — Той нервно погледна Катрин и видя, че тя изобщо не го слуша. Попита мило: — Но какво изобщо направихте, за да ги разтревожите толкова, госпожице Валънтайн? Не сте длъжна да ми казвате, ако не искате, но ако Вие и приятелят Ви сте в беда и, ако един стар глупак като мене може да направи нещо...

Катрин усети как по лицето ѝ се стичат сълзи на безпомощност.

— Моля Ви — каза тя. — Може ли просто да ни заведете вкъщи?

— Разбира се.

Те седяха сред неловко мълчание, докато автомобилът се движеше из улиците на Първи етаж в парка. В мрака беше пълно с тичащи и крещящи хора, които сочеха нагоре към катедралата. Но имаше и други тичащи: хора от охраната на инженерите, начело на отряд охранители. Когато колата спря пред Клио Хаус, Помрой слезе, за да изпрати Катрин до вратата. Тя сърдечно се сбогува с Бийвъс, шепнейки и го последва.

— Бихте ли откарали чирак Под до някоя станция на елеватор?

— попита тя. — Трябва да се върне в Подземието.

Помрой изглеждаше притеснен.

— Не зная, госпожице Валънтайн — каза той. — Видяхте колко разтревожени са инженерите. Доколкото ги познавам, всичките им заводи и общежития вече са здраво заключени и в момента се извършват проверки от охраната. Вече може и да са разбрали, че липсва, както и две престилки и качулки.

— Искате да кажете, че не може да се върне? — Катрин усети, че ѝ се завива свят при мисълта за това, което бе причинила на горния Под. — Никога вече?

Помрой кимна.

— Тогава ще го подслоня при себе си в Клио Хаус! — реши Катрин.

— Той не е бездомно коте, скъпа.

— Но когато татко се прибере, ще може да оправи всичко, нали? Ще обясни на кмета, че Бийвъс няма нищо общо...

— Възможно е — съгласи се Помрой. — Баща ти е в много близки отношения с Гилдията на инженерите. Дори е прекалено близък, както казват някои. Но не мисля, че Клио Хаус е мястото, където да се подслони твоят приятел. Ще го заведа в Музея. Там има достатъчно място за него, а инженерите не биха могли да го потърсят, без предварително предупреждение.

— Наистина ли бихте го направили? — попита Катрин, опасявайки се, че въвлича още един невинен човек в неприятностите, които бе забъркала. Но в крайна сметка, това щеше да продължи само няколко дни, докато баща ѝ се прибереше вкъщи. Тогава всичко щеше да се оправи. — О, благодаря Ви! — каза тя весело и застана на пръсти, за да целуне Помрой по бузата. — Благодаря Ви!

Помрой се изчерви и ѝ се усмихна ведро, като понечи да каже още нещо — но въпреки че устата му се движеше, тя не чуваше думите. Главата ѝ бе изпълнена с някакъв странен звук, някакъв протяжен тътен, който все повече се усилваше, докато не осъзна, че той изобщо не идваше отвътре, а гърмеше отнякъде отгоре.

— Вижте! — извика историкът, сочейки нагоре.

Страхът я бе накарал да забрави за „Свети Павел“. Сега, вгледана нагоре към Последния етаж, тя видя качулката на МЕДУЗА, наподобяваща качулка на кобра, която започна да се разпуква с виолетови отблъсъци. Космите по ръцете и врата ѝ настърхнаха и когато протегна ръка към Помрой, между върховете на пръстите ѝ и дрехите му прескоциха бледи искри.

— Господин Помрой! — извика тя. — Какво става?

— Велики Куърк! — извика историкът. — Какво предизвикаха сега тези глупаци?

Ужасяващи сфери от светлина се отделиха от светещата машина и се понесоха над Съркъл Парк като огнени балони. Над върховете на сградата на Гилдията танцуваха светковици. Стремителният, протяжен тътен ставаше все по-силен, докато дори и с ръце, притиснати към ушите, Катрин усещаше, че не може да понесе и миг повече от него.

После, съвсем внезапно, от качулката на кобрата изригна поток от нажежена до бяло енергия и се разпростря на север, един озъбен, фучащ камшик, стрелкащ се напред, за да лизне горната част на Панцерщат-Байройт. Нощта се разцепи и се втурна далече, за да се скрие в отдалечените кътчета на небето. За една секунда Катрин видя как етажите на далечния общински център се обгръщат от огън, след което изчезнаха. От земята се издигна ярка искра, ослепително бяла, после червена, и нагоре в небето безшумно се издигна огнен стълб, а сред озарения от пламъци сняг тътнеше звуковата вълна — един нисък протяжен взрив, сякаш някъде в земните дълбини бе затръшната огромна врата.

Лъчът угасна ненадейно, потапяйки Съркъл Парк в тъмнина и в тишината тя чу как Куче неистово вие в къщата.

— Велики Куърк! — прошепна Помрой. — Всички тези окаяни хорица...!

— Не! — чу Катрин собствения си глас. — О, не, не, не! — Тя затича из градината, взряна в изпъстрения със светлина облак, обточила останките от общинския център. От Съркъл Парк и всички наблюдателни платформи долиташе звука от множество гласове и отначало тя си помисли, че викат от ужас, както и на нея самата ѝ се щеше да направи — но не; те тържествуваха, тържествуваха, тържествуваха.

ЧАСТ ВТОРА

24.

АГЕНТ НА ЛИГАТА

Странната светлина на север бе угаснала и продължителният тътен утихна, отеквайки дълго откъм стените на вулкана. Овладявайки своите обзети от паника коне, хората от Черния остров се приближиха до ръба на тресавището сред тропот на галопиращи копита и звук, наподобяващ разкъсана коприна, издаван от раздухваните от вятъра факли. Том вдигна ръце и извика:

— Ние сме приятели! Не сме пирати! Пътници сме! От Лондон!
— Но ездачите нямаха желание да го слушат, дори и малцината, които разбираха. През целия ден бяха преследвани оцелели от потъналото предградие, бяха видели какво са сторили пиратите на Пийви в рибарските селища по западния бряг и сега си крещяха един на друг на своя език и препускаха по-наблизо с вдигнати лъкове. Стрела със сиви пера се заби в земята в краката на Том и го принуди да отстъпи назад.
— Приятели сме! — извика той отново.

Водачът измъкна меча си, но друг ездач препусна пред него, крещейки нещо на езика на острова, а после на английски.

— Искам ги живи!

Беше Ана Фанг. Тя дръпна юздите на коня си, метна се на земята и се затича към Том и Хестър, а палтото й се развяваше на фона на светлината от огъня като червено знаме. Тя носеше меч в дълга ножница на гърба си, а на гърдите й Том видя бронзова значка с формата на счупено колело — символът на Антитранспортната лига.

— Том! Хестър! — Тя ги прегърна един след друг, а на лицето й грееше възможно най-любезната усмивка. — Мислех, че сте мъртви! Изпратих Линдстром и Ясмина да ви търсят на сутринта след боя в Еърхейвън. Те откриха останките от вашия балон в онези ужасни блата и казаха, че сигурно сте мъртви, мъртви. Исках да потърся клетите ви тела, но „Джени“ бе повредена и бях толкова заета да помагам в направляването на града към работилницата тук... Но ние се молихме за вас и извършихме погребални жертвоприношения към боговете на небето. Мислите ли, че бихме могли да ги помолим за опрощение?

Том мълчеше. Гърдите го боляха, затова едва дишаше, а пък какво оставаше да говори. Но така или иначе, значката на палтото на авиаторката говореше, че разказите на Пийви са били верни: тя беше агент на Лигата. Той вече не бе очарован от любезното ѝ отношение и звънливия ѝ смях.

Тя извика нещо през рамо към чакащите ездачи и двама от тях скочиха от понитата си и ги поведоха напред, учудено зяпнали трупа на Шрайк.

— Трябва да ви оставя за известно време — обясни тя. — Ще закарам „Джени“ на север да видя що за дяволска работа е осветила небето. Островитяните ще се грижат за вас. Можете ли да яздите?

Том никога преди не бе виждал кон, камо ли пък да бе сядал на такъв, но беше толкова замаян от болката и шока, че не би могъл да протестира, докато го качваха на седлото на едно малко рунтаво пони и го поведоха надолу. Той се озърна назад, за да намери Хестър и видя как тя се намръщи, прегърбена на седлото на друго пони. После групата ездачи я обгради плътно и той вече не я виждаше из тесните, претъпкани улички на кервансарая, където цели семейства бяха наизлезли пред къщите си, за да гледат северното небе, а между сградите се носеха прах и мръсотия, докато Еърхейвън се накланяше над главите им, изprobвайки роторите си един по един.

В една малка каменна къща му намериха място, на което да седне и един мъж в черно облекло и голям бял тюрбан прегледа ранените му гърди.

— Счупени са! — каза той ведро. — Аз съм Ибрахим Назгул, лекар. Четири от ребрата ти са доста потрошени!

Том кимна, замаян от болка и шок, но вече започваше да се чувства щастлив, че е жив и радостен, че тези хора не са диваците от Антитранспортната лига, каквито бе очаквал. Доктор Назгул превърза гърдите му, а съпругата му донесе димяща купа с овнешко задушено и помогна на Том да хапне, като го хранеше с лъжица. Светлина от фенер струеше от ъглите на стаята, а на вратата стояха децата на доктора и зяпаха Том с огромните си тъмни очи.

— Ти си герой! — обясни докторът. — Казват, че си се бил с железен джин, който би могъл да избие всички ни.

Том примигна сънливо насреща му. Почти бе забравил малката отвратителна битка на ръба на блатото: подробните бързо

избледняваха, като в сън. „Убих Шрайк — помисли си той. — Добре де, той така или иначе беше вече мъртъв, технически погледнато, но все още беше човек. Имаше надежди, планове и мечти, а аз сложих край на всичко това.“ Той не се чувстваше като герой, а като убиец, и усещането за вина и срам не го напускаше, а помрачаваше сънищата му, когато главата му се отпусна над купата със задушено и той потъна в сън.

После се озова в друга стая, в меко легло, а през прозореца се виждаше бушуващо синьо-бяло небе и късче слънчева светлина трептеше по варосаната стена.

— Как се чувствуаш, убиецо на Преследвачи? — попита един глас. Мис Фанг стоеше над него и го гледаше с нежната усмивка на ангел от стара картина.

Том отвърна:

— Всичко ме боли.

— Достатъчно добре ли си, за да пътуваш? „Джени Ханивър“ чака, а и искам да съм далече преди залез-слънце. Можеш да ядеш, щом се издигнем във въздуха; приготвила съм жабешко в моята дупка, от истинска крастава жаба.

— Къде е Хестър? — попита Том замаяно.

— О, и тя ще дойде.

Той се изправи в леглото, потръпвайки при силната болка в гърдите и спомена за всичко, което се бе случило.

— Няма да отида никъде с тебе — каза той.

Авиаторката се засмя, сякаш смяташе, че той се шегува, после осъзна, че не е така и седна на леглото със загрижен вид.

— Том? Направила ли съм нещо, което да те разстрои?

— Работиш за Лигата! — каза той гневно. — Ти си шпионин, което не те прави по-добра от Валънтайн! Помогна ни, само защото си мислила, че ще ти кажем нещо за Лондон!

Усмивката на мис Фанг се стопи напълно.

— Том — каза тя благо, — помогнах ви, защото ви харесвам. А ако ти бе видял семейството си да изнемогва до смърт в робство на един безмилостен град, не би ли решил да помогнеш на Лигата в борбата ѝ срещу Градския Дарвинизъм?

Тя се протегна, за да отметне сплетената му коса от челото, и Том си спомни нещо, което бе забравил — времето, когато беше малък

и много болен и майка му седеше до него по същия начин. Но значката на Лигата продължаваше да стои на гърдите на мис Фанг, а раната от предателството на Валънтайн още бе прясна: той не би се оставил да го измамят за втори път с усмивки и вежливост.

— Ти убиваш хора! — каза той, като отблъсна ръката ѝ. — Потопила си Марсилия...

— Ако не бях го направила, щеше да нападне Стоте острова, като убие или вземе в робство стотици повече хора, отколкото аз удавих с малката си бомба.

— И си удушила... Страфидата^[1] на еди-къде си!

— Султана на Палау Пинанг? — Усмивката се върна отново на лицето. — Не съм я удушила! Какво ужасно предположение! Просто ѝ счупих врата. Тя позволяваше на земноводни плаващи градове да зареждат с гориво на острова ѝ, така че се отървахме от нея.

Том не разбираше кое е толкова смешно в цялата история. Спомни си хората на Рийлънд да лежат отпуснати в сенките на въздушното пристанище в Стейнс и мис Фанг, която му каза, че просто са в безсъзнание.

— Може и да не съм по-добра от Валънтайн — продължи тя, — но между нас двамата има разлика. Валънтайн се е опитал да ви убие, а аз искам да ви оставя живи. Е, ще дойдеш ли с мен?

— Къде? — попита подозрително Том.

— В Шан Гуо — отвърна тя. — Готова съм да се обзаложа, че онова, което освети снощи небето има нещо общо с това, което Валънтайн е откраднал от майката на Хестър. А и разбрах, че Лондон се движи право към Защитната Стена.

Том бе смяян. Дали кметът на Лондон наистина бе открил начин да наруши границите на Лигата? Ако бе така, това представляваше най-добрата новина от години! Що се отнася до ходенето в Шан Гуо, това беше сърцето на Антитранспортната лига, последното място на този свят, където би отишъл един порядъчен лондончанин.

— Няма да сторя нищо, което би ти помогнало да навредиш на Лондон — каза ѝ той. — Той продължава да бъде мой дом.

— Разбира се — отвърна тя. — Но ако Стената бъде нападната, не мислиш ли, че хората, които живеят зад нея, заслужават шанса да се измъкнат? Смяtam да ги предупредя за опасността, пред която са

изправени и искам Хестър да дойде с мен и да разкаже своята част от историята. А Хестър ще дойде, само ако и ти дойдеш.

Том се засмя и установи, че боли.

— Не съм на това мнение! — каза той. — Хестър ме мрази!

— Глупости — изсмя се мис Фанг. — Тя много те харесва. Нима не прекара половината нощ в разкази за това колко мил си бил и колко невероятно смел си, за да убиеш онзи човек-машина?

— Така ли? — изчерви се Том, изведнъж изпълнен с гордост. Той не смяташе, че някога ще свикне с Хестър Шоу и нейните непостоянни настроения. Въпреки това, тя бе най-близко до приятел от всичко, което имаше в този огромен, озадачаващ свят и още си спомняше как бе молила Шрайк за живота му. Където и да отиваше тя, той трябваше да я последва: дори и сред безжалостните дълбини на Лигата; дори и в Шан Гуо.

— Добре — каза той. — Ще дойда.

[1] От англ. raisin, sultana — стафиди, сухо грозде. Том използва погрешно думата raisin — Бел.пр. ↑

25. ИСТОРИЦИТЕ

В Лондон вали равномерен дъжд, падащ от ниското, ранено небе, вали достатъчно силно, за да отмие снега и да размаже калта под коловозите на града, превръщайки я в гъста жълта тиня, но недостатъчно, за да загаси огньовете на Панцерщат-Байройт, които все още пламтят като титанична клада далече на северозапад.

Магнъс Кроум стои върху бруления от ветрове покрив на Инженериума и наблюдава издигащия се дим. Жена-чирак държи чадър над главата му, а зад нея чакат шест високи неподвижни силуeta, облечени в черен вариант на гumenите престилки на Гилдията. Терористите, проникнали в Инженериума предишната нощ, все още не са золовени, а охраната е подсилена: отсега нататък кметът на Лондон няма да ходи никъде без новия си бодигард; първата партида от Преследвачи на доктор Туикс.

Един разузнавателен кораб на Гилдията се полюшва над главите им и каца. Доктор Вамбрайс, шефът на охраната, слиза от него и забързано се приближава към мястото, където чака кметът, а гumenата му престилка се разявява силно на вятъра.

— Е, докторе? — пита нетърпеливо Кроум. — Какво видяхте? Успяхте ли да кацнете?

Вамбрайс клати глава.

— Навсякъде из останките още горят пожари. Но ние кръжахме възможно най-близо, колкото се осмелихме, и направихме снимки. Горните етажи са се разтопили и са се стоварили върху долните и по всичко личи, че котлите и резервоарите за гориво са експлодирали при първия допир на нашия енергиен лъч.

Кроум кима.

— Имаше ли оцелели?

— Няколко признака на живот, между етажите, но иначе... — Очите на охранителя се разширяват зад дебелите стъкла на очилата му, наподобявайки две медузи в аквариум. Неговият отдел винаги изгаря от желание да открива нови изобретателни начини за убиване на хора и

той все още е развлечуван от мисълта за спаружените, овъглени силуети, които бе видял да изпълват улиците и площадите на Панцерщат-Байройт, много от които още стояха изправени, застинали като долнопробни статуи при вида на МЕДУЗА.

— Възнамерявате ли да се върнем и да погълнем останките, господин кмете? — пита той след малко. — Огньовете ще доторят до ден-два.

— Съвсем не — сопва се Кроум. — Трябва да продължаваме нататък към Защитната Стена.

— На хората няма да им хареса това — предупреждава Вамбрейс. — Те са получили своята победа, а сега си искат трофеите. Старото желязо и резервните части от онзи общински център...

— Не съм превел Лондон през целия този път за старо желязо и резервни части — прекъсва го Кроум. Той застава до перилата на ръба на покрива и гледа на изток. Вече вижда белите върхове на високите планини на хоризонта, като ред перлени зъби. — Трябва да продължим. След още няколко дни ще се озовем в обхвата на Защитната Стена. Обявил съм официален празник и прием в Централата на Гилдията, за да отбележим великото събитие. Помисли за това, Вамбрейс! Цяло ново ловно поле!

— Но от Лигата знаят, че приближаваме — предупреждава Вамбрейс. — Ще се опитат да ни спрат.

Очите на Кроум са ярки и студени, вгледани в бъдещето. Той казва:

— Валънтайн е получил нареддания. Той ще се справи с Лигата.

* * *

И така, Лондон продължи да се движи, носейки се на изток, докато димът от мъртвия общински център се издигаше нагоре в небето зад тях, а Катрин вървеше към станцията на елеватора сред мокрите останки от снощните тържества. Из вибриращите платформи се търкаляха счупени китайски фенери, а мъже в червени униформи на Отдела по рециклиране търкаляха кошчета за отпадъци насам-натам, като събираха захвърлени купонджийски шапки и мокри знамена, чиито послания все още се разчитаха смътно: „Ние обичаме Магнъс

Кроум“ и „Да живее Лондон“. Куче гонеше издуващи се хартиени фигурки, но Катрин рязко го извика да седне в краката ѝ. Сега не беше време за игри.

Поне в Музея нямаше знамена и хартиени фигурки. Гилдията на историците и преди никога не бе бързала като останалата част от Лондон да приветства новите изобретения от инженерите. Не направиха изключение и за МЕДУЗА. В прашните сенки на изложбените зали цареше порядъчна тишина, както се полагаше на сутринта след кончината на цял град. Звуците от улиците навън изглеждаха приглушени, сякаш в мъгливия въздух между шкафовете, в които съхраняваха експонати, бяха надвиснали плътни меки пердета. Тази тишина помогна на Катрин да събере мислите си и докато стигне в кабинета на Чъдли Помрой, вече ѝ беше съвсем ясно какво трябва да каже.

Още не бе казала на господин Помрой какво бе научила в Инженериума, но той бе видял колко сломена беше, когато я остави пред Клио Хаус предишната вечер. Не бе изненадан да я види заедно с Куче пред вратата си.

— Господин Помрой — прошепна тя, — трябва да говоря с Вас. Бийвъс тук ли е? Добре ли е?

— Разбира се — каза той веднага. — Влезте!

Бийвъс Под я чакаше в малкия кабинет, облицован с ламперия от тиково дърво, облечен във взети назаем дрехи от Гилдията на историците. Бледият му череп изглеждаше крехък като яичена черупка на приглушената жълта светлина от музейните лампи. До щял се да се затича към него, да го прегърне и да му се извини за онова, в което го бе забъркала, но около него се бяха наಸбрали около десетина историци, някои приседнали на облегалките на столове и по ъглите на бюрото на Помрой. Всички те погледнаха виновно Катрин, а тя им отвърна с внезапен ужасяващ страх, че Помрой я е предал.

— Не се притеснявай — каза мило Помрой. — Ако Под ще бъде гост на Музея, реших, че моите колеги историци трябва да се запознаят с него. Никой от нас не е приятел на кмета на Лондон. Приехме, че чирак Под може да остане колкото е необходимо.

Историците ѝ направиха място до Бийвъс.

— Добре ли си? — попита го тя и изпита облекчение, когато той успя да се усмихне нервно.

— Не е зле — прошепна той. — Тук е странно. Цялата тази дървения навсякъде и тези стари предмети. Но историците са много мили...

Катрин ги погледна, оглеждайки цялата стая. Познаваше много от хората по физиономия. Доктор Аркънгарт, доктор Каруна, професор Пютъртайд, младата госпожица Потс, Норман Нанкароу от отдел „Гравюри и картини“ и госпожица Плим, която подсмърчаше в кърпичката си.

— Говорехме за унищожението на Панцерщат-Байройт — каза Помрой, като постави чаша горещо какао в ръцете й. — От онова ужасно съоръжение МЕДУЗА.

— Изглежда всички останали смятат, че е чудесно — каза Катрин огорчено. — Чувах ги как се смеят и крещят „Добрият стар Кроум“ през по-голямата част от нощта. Знам, че изпитват облекчение от факта, че не бяхме изядени, но... Е, не мисля, че да взривиш друг град е повод за щастие.

— Това е катастрофа! — съгласи се старият доктор Аркънгарт, кършайки кокалестите си ръце. — Вибрациите от тази ужасна машина съсиаха керамиката ми!

— О, за керамиката ли се косиш, Аркънгарт — озъби се Помрой, който виждаше колко разстроена е Катрин. — Ами Панцерщат-Байройт? Изгорял е до основи!

— Ето го резултатът от маниакалното увлечение на инженерите по Стара Техника! — каза професор Пютъртайд. — Безброй векове история, от която да се учим, а единственото, от което те се интересуват, са няколко старинни машини!

— А и какво изобщо са постигнали Древните със своите изобретения? — проплака Аркънгарт. — Просто са забъркали страшна каша в техния свят и са се самовзривили!

Останалите кимнаха тъжно.

— В Панцерщат-Байройт имаше страхотен музей — каза доктор Каруна.

— Предполагам, че са имали чудесни картини — съгласи се Нанкароу.

— Уникални образци от производството на ш-ш-шкафове от 30-ти век — проплака госпожица Плим и се отпусна тежко, обляна в сълзи върху неравното рамо на Аркънгарт.

— Трябва да извиниш горката Мойра, Катрин — прошепна Помрой. — Тази сутрин получи ужасни новини. Кроум е наредил нашата колекция от мебели да бъде натрошена, за да захранва пещите. Има недостиг на гориво, нали разбиращ, в резултат от това налудничаво пътуване на изток.

Катрин едва ли би могла да бъде по-незаинтересована от мебели и керамика в този момент, но се чувствуше щастлива, че не е единственият човек в Лондон, ужасен от онова, което бе отприщил кметът. Тя си пое дълбоко дъх, после бързо обясни какво бяха чули в Инженериума — за МЕДУЗА и следващата стъпка от великия план на Кроум, нападението над Защитната Стена.

— Но това е ужасно! — прошепнаха те, когато тя приключи.

— Шан Гуо е велика и старинна култура, без значение дали е от Антитранспортната лига или не. Батмунк Гомпа не може да бъде взривен...!

— Помислете за всички онези храмове!

— Керамики!

— Светилища...

— Рисунки върху коприна...

— М-м-мебели!

— Помислете за *хората*! — каза Катрин гневно. — Трябва да направим нещо!

— Да! Да! — съгласиха се те, а после всички я погледнаха с овчи погледи. След двадесет години, откакто Кроум управляваше, те нямаха представа как да се опълчат срещу Гилдията на инженерите.

— Но какво можем да направим? — попита накрая Помрой.

— Да кажем на хората какво става! — настоя Катрин. — Вие сте изпълняващ длъжността Главен историк. Свикайте събрание на Съвета! Накарайте ги да разберат колко нередно е това!

Помрой поклати глава.

— Няма да ме чуят, госпожице Валънтайн. Чухте овациите снощи.

— Но те се дължаха единствено на това, че Панцерщат-Байройт щеше да ни погълне! Когато научат за плановете на Кроум да насочи оръжието си срещу още един град...

— Просто ще аплодират още по-силно — въздъхна Помрой.

— И без друго е внедрил в останалите Гилдии свои поддръжници — отбеляза доктор Каруна. — Всички велики стари членове на Гилдиите ги няма — или са мъртви, или са пенсионирани, или пък са арестувани по негово нареддане. Дори и нашите собствени чираци са омагьосани от Старата Техника като инженерите, особено откакто Кроум пробута своя човек Валънтайн за Главен историк... О, не исках да Ви обидя, госпожице Катрин...

— Татко не е човек на Кроум — каза гневно Катрин. — Сигурна съм, че не е! Ако знаеше какво планира кметът, никога не би му помогнал. Може би затова бе изпратен на тази разузнавателна мисия, за да го отстрани от пътя си. Когато се приbere вкъщи и разбере това, ще направи нещо, за да го спре. Разбирате ли, именно той е открыл МЕДУЗА преди всичко. Би бил ужасен да научи, че тя е убила всички онези хора. Той ще поиска да компенсира това, сигурна съм, че ще го направи!

Тя говореше толкова разпалено, че някои от историците ѝ повярваха, дори и онези като доктор Каруна, чието повишение бе отложено, когато Кроум назначи Валънтайн начело на тяхната Гилдия. Що се отнася до Бийвъс Под, той я наблюдаваше с блеснали очи, обзет от чувство, което дори не можеше да назове; нещо, на което изобщо не го бяха учили в Научните Лаборатории. То накара цялото му тяло да потръпне.

Помрой бе първият, който заговори.

— Надявам се, че сте права, госпожице Валънтайн — каза той.
— Защото той е единственият човек, който би могъл да помисли да се опълчи срещу кмета на Лондон. Трябва да изчакаме неговото завръщане.

— Но...

— Междувременно ние постигнахме съгласие да държим господин Под в безопасност тук в Музея. Може да спи горе в старата Транспортна зала и да помага на доктор Нанкарой да опише колекцията от произведения на изкуството, а ако инженерите дойдат да го търсят, ще му намерим скривалище. Това не е особено значим удар срещу Кроум, знам, че е така. Но, моля да ни разберете, Катрин; ние сме стари и уплашени и наистина няма какво повече да направим.

26.

БАТМУНК ГОМПА

Светът се променяше. Това не беше нещо ново, разбира се. Първото, което научаваше един чирак историк, бе, че светът непрекъснато се променя, но сега той се променяше толкова бързо, че всъщност човек можеше да види как става това. Гледайки надолу от летателната палуба на „Джени Ханивър“, Том видя широките равнини на източния Ловен Район, осияни с бързодвижещи се градове, подтикнати към бягство, от каквото и да бе онова нещо, разкъсало северното небе. Те се носеха далече от него, доколкото им позволяваха релсите или колелата, като бяха твърде разтревожени, за да се опитват да се изяждат.

— МЕДУЗА — чу той мис Фанг да прошепва на себе си, вгледана към далечния, обгърнат в пламъци дим.

— Какво е това МЕДУЗА? — попита Хестър. — Знаеш нещо, нали? За какво бяха убити майка ми и баща ми?

— Опасявам се, че не знам — отвърна авиаторката. — Ще ми се да беше така. Но чух това име веднъж. Преди шест години един друг агент на Лигата успя да проникне в Лондон, преструвайки се на член от екипажа на един лицензиран въздушен кораб. Беше чул нещо, което сигурно го е заинтригувало, но така и не научихме какво е било. Лигата получи само едно съобщение от него, само две думи: „Пазете се от МЕДУЗА“. Инженерите го хванаха и го убиха.

— Откъде знаеш? — попита Том.

— Понеже ни изпратиха главата му — каза мис Фанг. — С наложен платеж.

Същата вечер тя насочи „Джени Ханивър“ надолу към един от бягащите градове, достопочтен град с четири платформи на име Перипатетиаполис, който се движеше на юг, за да се подслони в планините отвъд Казашко море. На въздушния пристан там те научиха още новини за онова, което се бе случило с Панцерщат-Байройт.

— Видях го! — каза един авиатор. — Бях на сто мили разстояние, но въпреки това го видях. Огнен език, подал се от

Последния етаж на Лондон, който сееше смърт по всичко, до което се докоснеше.

— В Лондон са изровили нещо от Шейсетминутната война — каза им един археолог на свободна практика. — Старата американска империя е била твърде обезумяла към края си. Чувал съм истории за ужасни оръжия: лъчи с квантова енергия, които са извличали силата си от места, намиращи се извън истинската вселена...

— Кой би се осмелил да им се изпречи сега, когато Магнъс Кроум разполага със силата да изпепели всеки град, който не му се подчинява? — попита един паникюсан търговец от Перипатетиаполис. — „Елате тук и ни оставете да ви погълнем“ — ще ни каже Лондон и ние ще трябва да отидем. Това е краят на цивилизацията, която познаваме! Отново!

Но всичко това бе довело и до нещо положително — жителите на Перипатетиаполис изведнъж бяха особено щастливи да приемат лондонските пари на Том. Воден от някакъв импулс той купи един червен копринен шал, който да замени шала, изгубен от Хестър в онази далечна нощ, когато я преследваше из Подземието.

— За мен? — каза тя недоверчиво, когато той ѝ го даде. Не помнеше някой да ѝ е правил подарък досега. Тя не му говореше много, откакто бяха напуснали Черния остров, засрамена от своя изблик предишната нощ, но сега каза: — Благодаря ти. А предполагам, че ще трябва да ти благодаря и за това, че спаси живота ми. Макар че все още не знам защо си правиш този труд.

— Знаех, че в действителност не искаш да свършиш като Преследвач — каза ѝ Том.

— О, исках — отвърна тя. — Това би направило всичко толкова по-лесно. Но ти постъпи правилно. — Извърна поглед от него, взряна в шала, който държеше в ръце. — Опитвам да съм мила — каза тя. — Никой досега не ми е давал да разбера, че ме харесва по начина, както ти го правиш. Затова се опитвам да бъда мила и усмихната, каквато ти искаш да бъда, но после зървам отражението си или се сещам за него и всичко се обърква и мога да си мисля само за ужасни неща и да ти крещя и да опитвам да те нараня. Съжалявам.

— Няма нищо — каза Том неловко. — Знам. Всичко е наред. — Той вдигна шала и старательно го завърза около шията ѝ, но както и бе очаквал, тя веднага го придърпа нагоре, за да скрие устата и носа си.

Изпита странна тъга: беше привикнал към това лице и разкривените й усмивки щяха да му липсват.

Те отново отлетяха преди зазоряване, прекосявайки верига от стръмни хълмове, наподобяващи смачкана кафява хартия. През целия ден земята се извисяваше все повече и скоро Том разбра, че изцяло напускаха Ловния Район. До настъпването на вечерта „Джени Ханивър“ летеше над прекалено назъбен релеф, за да може да бъде прекосен от повечето градове. Той видя гъсти борови и рододендронови гори, а тук-там се подаваше някое малко статично селце, сгущено сред своето скривалище от селскостопанска земя. Едно бяло селище бе кацнало на планински връх, от който започваха пътища, наподобяващи спици на колело. Истински пътища, по които нагоре-надолу се движеха каруци, а по пресечките се развояваха ярки молитвени знаменца. Той не спря да ги наблюдава, докато не се изгубиха от поглед. Беше чувал за пътища в уроците си по история, но никога не бе мислил, че ще види такива.

На следващия ден Ана Фанг раздаде топчета от червеникова паста на своите пасажери.

— Стрито на прах индийско орехче — обясни тя, — смесено с няколко сушени листа от Нуево-Майа. Помагат на тези големи височини. Но недейте да свиквате да ги дъвчете, в противен случай зъбите ви ще станат червени като моите. — От зърнистата паста зъбите на Том изтръпнаха, но тя премахна лекото чувство на гадене и замаяност, които се надигаха в него, докато корабът летеше все по-нависоко, а и помогна за притъпяване на болката в счупените му ребра.

Сега миниатюрната сянка на „Джени“ трепкаше над заснежени върхове, а пред тях се издигаха още по-високи върхове, бели остриета, надвиснали като мираж над облаците. Зад тях се простираше огромна висока планинска верига, после още една, по-висока от предишната. Том напрягаше очите си, взирайки се на юг с надеждата да зърне стария Чомолунгма, Еверест на Древните, но из високите Хималаи бушуваха бури и те бяха обгърнати в облаци.

Летяха в продължение на три дни из един черно-бял свят на сняг и ледници и из отвесните тъмни скали на младите планини, където Том и Хестър понякога трябваше да поемат управлението, докато Ана Фанг дремваше за малко на седалката до тях, тъй като се страхуваше да напуска летателната си палуба. И те продължаваха да се изкачват,

докато накрая вече се плъзгаха по долните склонове на великата Жан Шан, най-високата от новите планини на земята, чиито върхове стърчаха в безграничния студ високо горе в небето. След това върховете започнаха да стават по-ниски, бели и красиви, а понякога помежду им се виждаше зелена долина, където огромни стада животни се пръсваха на всички страни с бясна скорост, чули звука от двигателите на въздушния кораб. Това бяха Райските планини, които се простираха на север и на изток и се спускаха надолу в далечината към степта и тайгата и блясъка на непроходими блата.

— Това е Шан Гуо на многото коне — каза Ана Фанг на Том и Хестър. — Надявах се да се оттегля тук, когато приключва с работата за Лигата. Сега предполагам, че цялата ще бъде погълната от Лондон; укрепленията ни ще бъдат взривени от МЕДУЗА, а селищата ни — погълнати, зелените хълмове ще зейнат разцепени и ще бъдат принудени да дадат минералите си, конете ще изчезнат, точно както и останалата част от света.

Том не смяташе, че идеята е толкова лоша, тъй като беше напълно естествено Движещите се градове накрая да се разпрострат по цялото земно кълбо. Но той не можеше да не харесва мис Фанг, дори и да беше агент член на Антитранспортната лига, и за да я утеши й каза:

— Колкото и могъща да е МЕДУЗА, на Лондон ще са му нужни години да си проправи път из тези величествени големи планини.

— Няма да се наложи — отвърна тя. — Виж.

Той погледна към мястото, накъдето тя сочеше, и видя пробив в планинската верига пред тях, широк проход, през който би могъл да се промъкне един град — с изключение на това, че разпростряла се напряко през него, толкова необятна, че на пръв поглед приличаше на поредния планински хребет, се намираше Защитната Стена.

Тя приличаше на стена от мрак, построена от огромни блокове вулканичен камък, укрепена от бронята на ръждиви градски платформи, чиито собственици се бяха осмелили да се изправят срещу ѝ и бяха разгромени от стотиците ракетни батареи по западната ѝ фасада. Върху заснежения ѝ връх, на четири хиляди фута над дъното на долината, плющеше и се вееше бясно на вятъра знамето със счупеното колело, а слънчевата светлина огряваше бронираниите оръдейни платформи и стоманени каски на войниците на Лигата.

— Само ако беше толкова силна, колкото изглежда — въздъхна авиаторката, насочвайки „Джени Ханивър“ надолу към нея, правейки дълъг стремителен завой.

Малък летателен аппарат, малко по-голям от моторизирано хвърчило, се рееше из въздуха и се приближи да ги посрещне и тя проведе кратък разговор по радиостанцията с неговия пилот. Той направи един кръг около „Джени“ и после с бръмчене продължи напред, превеждайки новодошлия над върха на Защитната Стена. Том погледна надолу към широките назъбени стени и лицата на войниците, гледащи нагоре — жълти, кафяви, черни и бели от всяка част на света, където статичните варвари все още се противопоставяха на Градския Дарвинизъм. После те изчезнаха. „Джени“ се спускаше надолу по заслонената източна страна на Стената, и той видя, че това беше град, отвесен град със стотици тераси и балкони с прозорци, до един издълбани в черната скала, етаж върху етаж от магазини, казарми и къщи с балони и ярко оцветени хвърчила, носещи се нагоре-надолу сред тях като венчелистчета.

— Батмунк Гомпа — заяви мис Фанг. — Градът на Вечната сила. Макар че хората, наричащи го така, никога не са чували за МЕДУЗА, разбира се.

Беше красиво. Том, когото винаги бяха учили, че статичните селища са мръсни, мизерни и изостанали места, отиде до прозореца да наблюдава, а Хестър дойде и притисна лице о стъклото до него, намираща се на сигурно място зад воала си и с почти момичешки вид.

— О! Изглеждат точно като скалите на Оук Айлънд, където гнездят морските птици! — извика тя. — Виж! Виж! — Долу, в основата на Стената, блестеше едно лазурно синьо езеро, изпъстрено от платната на кораби за развлечение. — Том, ще отидем да поплаваме, ще те науча как...

„Джени Ханивър“ кацна сред няколко други търговски кораби на една котвена тераса по средата на Стената, а мис Фанг поведе Том и Хестър към един чакащ балон, който отново ги издигна нагоре покрай паркове и чайни към двореца на губернатора; древният манастир, чието име носеше Батмунк Гомпа, варосан и с множество прозорци, бе изсечен в стръмния склон на планината в края на Стената. Други балони приближаваха площадката за кацане над дворцовите градини,

техните обвивки светеха ослепително на планинското слънце, а в една от полюшващите се кошници Том видя капитан Кора да маха с ръка.

Срещнаха се на площадката, младият авиатор кацна точно пред тях и се затича да прегърне мис Фанг и да помогне на приятелите ѝ да слязат от люлеещата се гондола. Той бе долетял дотук от Еърхейвън на сутринта след нападението на Шрайк и изглеждаше смаян и щастлив да види, че Том и Хестър са живи. Обръщайки се към авиаторката, той каза:

— Губернаторът и неговите служители с нетърпение очакват доклада ти, Фенг Хуа. До нас достигнаха ужасяващи слухове за Лондон...

Беше хубаво да срещнеш едно приятелско лице в този странен нов град и Том закрачи редом с Кора, докато той водеше новодошлите нагоре по дългите стълби към входа на двореца. Спомни си, че бе видял един елегантен Ашеб 2100, закотвен на една от ниските платформи и попита:

— Това, което видяхме на пристана, твоята машина ли беше, онази с подпори от волска кожа?

Кора се засмя очарован.

— Онази стара въздушна гемия? Не, слава богу! Моят „*Мокеле Мбембе*“ е военен кораб, Том. Всеки съюзник на Лигата предоставя кораб на Северния въздушен флот и те се съхраняват заедно тук горе.

— Той спря и посочи, а Том видя блясъка на бронзовите врати далече горе, близо до върха на Стената. — Високите Орлови гнезда.

— Някой ден ще те заведем там горе, Том — обеща мис Фанг и ги поведе покрай монасите-войни, които охраняваха вратата, а после нататък през лабиринт от хладни каменни коридори. — Великите въздушни разрушители на Лигата са едно от чудесата на небесата! Но най-напред губернатор Кан трябва да чуе разказа на Хестър.

* * *

Губернатор Ермен Кан беше мил старец с издължено, печално лице на кротка овца. Той приветства всички в личната си квартира и им поднесе чай и меденки в една стая, чиито кръгли прозорци гледаха надолу към езерото Батмунк Нор, което блестеше сред късчета

обработваема земя. В продължение на хилядолетия неговото семейство бе подпомагало набирането на войници за Защитната Стена и той изглеждаше смяян от новината, че всичките му оръжия и снаряди внезапно се оказваха безполезни.

— Никой град не може да мине през Батмунк Гомпа — продължаваше да повтаря той, докато стаята се изпълваше със служители, изгарящи от нетърпение да чуят съветите на авиаторката. — Скъпа Фенг Хуа, ако Лондон дръзне да ни доближи, ще го унищожим. Щом дойде на прицел — бум!

— Но нали точно това се опитвам да ви кажа! — извика нетърпеливо мис Фанг. — На Лондон не му се налага да идва на прицела на вашите оръжия. Кроум ще паркира града си на сто мили разстояние и ще превърне в пепел безценната ви Стена! Чухте разказа на Хестър. Смятам, че машината, която Валънтайн е откраднал от майка й е била част от древно оръдие — и онова, което се случи с Панцерщат-Байройт доказва, че Гилдията на инженерите е успяла да го реконструира в работен режим.

— Да, да — каза един офицер от артилерията, — така твърдите вие. Но можем ли в действителност да повярваме, че Кроум е намерил начин да реактивира нещо, което е било погребано още от Шейсетминутната война? Може би Панцерщат-Байройт е бил унищожен просто по никаква странна случайност.

— Да! — Губернатор Кан захихика с благодарност при тази идея. — Някой метеорит, или пък нещо като изтичане на газ... — Той поглади дългата си брада, напомняйки на Том за един от нервните стари истории в Музея в Лондон. — Може би градът на Кроум дори няма да дойде тук... Може би има предвид друга плячка?

Но останалите негови служители с по-голяма готовност вярваха на доклада на Цветето на Вятъра.

— Той ще дойде тук, със сигурност — каза един от тях, авиаторка от Керала, не много по-голяма от Том. — Онзи ден изпратих на запад един разузнавателен кораб, Фенг Хуа — обясни тя, гледайки мис Фанг с обожание. — Този варварски град бе на по-малко от петстотин мили разстояние оттук и се приближаваше бързо. До утре вечер МЕДУЗА може да се озове в нашия обсег.

— А в планините са съзрели черен въздушен кораб — вметна капитан Кора. — Корабите, изпратени да го обезвредят, така и не се

върнаха. Предполагам, че това е бил *Елеваторът от Тринайсети етаж* на Валънтайн, който са изпратили да шпионира градовете ни, за да може Лондон да ги погълне.

Валънтайн! Том изпита странна смесица от гордост и страх при мисълта за Главния историк, движещ се на свобода тук, в самото сърце на Шан Гуо. До него Хестър се напрегна при споменаването на името му. Той я погледна, но тя бе извърнала поглед някъде встрани от него, навън през отворените прозорци към планините, сякаш едва ли не очакваше да види *Елеватора от Тринайсетия етаж* да прелети покрай тях.

— Няма град, който да мине през Защитната Стена — каза губернатор Кан, верен на своите прадеди, но вече не звучеше убеден в това.

— Трябва да поставите в бойна готовност Въздушния флот, губернаторе — настоя мис Фанг, накланяйки се напред в стола си. — Да бомбардирате Лондон, преди да успеят да доведат МЕДУЗА в обхвата ви. Това е единственият начин да бъдем сигурни.

— Не! — извика Том и скочи на крака, така че столът му падна назад с трясък. Не вярваше на ушите си. — Ти каза, че идваме тук, за да предупредим хората! Не можеш да нападнеш Лондон! Хората ще пострадат! Невинните хора! — Той мислеше за Катрин, представяше си как торпедата на Лигата се разбиват в Клио Хаус и Музея. — Ти обеща! — каза той немощно.

— Фенг Хуа не дава обещания на диваци — озъби се момичето от Керала, но мис Фанг й направи знак да замълчи. — Ще ударим само Подземието и релсите, Том — каза тя. — После Последния етаж, където съхраняват МЕДУЗА. Не искаме да нараняваме невинните хора, но какво друго ни остава да направим, ако един варварски град е решил да ни отправи заплаха?

— Лондон не е варварски град! — извика Том. — Вие сте варвари! Защо Лондон да не погълне Батмунк Гомпа, ако се налага? Ако не ви харесва тази идея, още отдавна е трявало да поставите града си на колела, като цивилизовани хора!

Някои от офицерите на Лигата му закрещяха да замълчи, а момичето от Керала извади меча си, но мис Фанг ги успокои с няколко думи и се обърна с търпелива усмивка към Том.

— Може би трябва да ни оставиш, Томас — каза тя категорично.
— Ще дойда да те взема по-късно.

Очите на Том се напълниха с глупави сълзи. Беше Му жал за тези хора, естествено, че беше така. Виждаше, че не са диваци и вече наистина не вярваше, че заслужават да бъдат погълнати, но не можеше просто да си седи и да ги слуша как правят планове да нападнат дома му.

Той се обърна към Хестър с надеждата, че ще застане на негова страна, но тя бе погълната от собствените си мисли, а пръстите й следваха ли, следваха белезите под червения й воал. Тя се чувствуше виновна и глупава. Виновна, защото беше щастлива във въздуха с Том, а не беше редно да се чувства щастлива, докато Валънтайн броди наоколо безнаказано. Глупава, защото когато той й подари шала, бе започнала да се надява, че наистина я харесва. Мисълта за Валънтайн обаче я накара да си спомни, че никой не би могъл да я харесва, не и по този начин, никога. Когато видя, че той я гледа, тя само каза:

— Могат да убият, когото си поискат в Лондон, изобщо не ме е грижа, стига да оставят Валънтайн за мен.

Том й обърна гръб и излезе от високата стая, а докато вратата се затваряше зад него, чу как момичето от Керала просъска:

— Варварин!

Останал сам, той започна да се мотае по терасата, където чакаха балони-таксита и седна на една каменна пейка. Чувствуше се ядосан и предаден и мислеше за нещата, които трябваше да каже на мис Фанг, само да се бе сетил навреме за тях. Под него върховете на покривите и терасите на Батмунк Гомпа се разпростираха надалече в сенките под белите разклонения на планините и той се улови, че си представя какво ли е да живееш тук и да се събуждаш всеки ден от живота си с един и същ изглед. Не копнееха ли хората от Защитната Стена за движение и промяна на обстановката? Как сънуваха без тътнещите вибрации на градските двигатели, които да ги люлеят, за да заспят? Дали обичаха това място? И внезапно той се почувства ужасно натъжен поради вероятността целият този шумен, пъстър древен град да се превърне в развалини под релсите на Лондон.

Искаше да види повече. Отивайки до най-близкото такси-балон, той накара пилота да разбере, че е гост на мис Фанг и иска да слезе в града. Мъжът се усмихна и започна да прибавя тежест към гондолата

си с камъни от един куп, намиращ се наблизо и скоро Том се озова отново на път надолу покрай многото нива на града, докато не се озова на нещо като централен площад, където пристигаха и потегляха десетки други таксита, а по лицевата част на Защитната Стена се разклоняваха стълби, изкачвайки се нагоре към Високите Орлови гнезда и слизайки надолу към магазините и пазарите по долните етажи.

Новината за МЕДУЗА се разпространява бързо из Батмунк Гомпа и вече много от къщите и магазините бяха със спуснати капаци, а собствениците им бягаха към градове далече на юг. Долните етажи, обаче, все още бяха пълни с хора и докато сънцето се спускаше зад Стената, Том се скиташе из оживените базари и стръмни стълби. По ъглите на улиците имаше палатки на ясновидци и храмове на небесни божества, прашни от ронливата сива пепел от пръчките тамян. На централния площад играеха свирепи на вид уйгури акробати и накъдете и да погледнеше, виждаше войници и авиатори от Лигата: руси гиганти от Шпицберген и синьо-черни войни от Лунните Планини, дребните мургави хора от статичните селища в Андите и хора с огнен тен от укрепленията в джунглите на Лаос и Анам.

Той се опита да забрави, че част от тези млади мъже и жени вероятно скоро щяха да пускат ракети над Лондон и започна да се наслаждава на потока от лица и неразбираемата смесица от езици — и понякога чуваше някой да казва: „Том!“ или „Томаш!“, или „Тао-ма!“, докато го сочеха с пръст на приятелите си. Разказът за сражението му с Шрайк се бе разпространил из планините от един снабдителен пункт до друг и го очакваше тук в Батмунк Гомпа. Той нямаше нищо против. Този Томас, за когото говореха те, сякаш беше различен, един смел и силен Томас, който разбираше какво трябва да се направи и не изпитваше никакви съмнения.

Тъкмо се питаше дали не трябва да се върне в двореца на губернатора и да намери Хестър, когато забеляза висока фигура да се качва по едно от близките стълбища. Мъжът носеше опърпана червена дреха, качулката бе прихлупена върху лицето му, в едната си ръка държеше тояга, а през рамо бе метнал торба. Том вече бе виждал десетки от тези скитащи се свети мъже в Батмунк Гомпа. Монаси, служещи на планинските богове, които пътуваха от град в град през високите проходи. (Горе на пристанищната платформа Ана Фанг се бе

навела да целуна краката на един от тях и му бе дала шест бронзови монети, за да благослови „Джени Ханивър“.) Но този човек беше различен; нещо в него прикова погледа на Том и не му позволяваше да го отмести.

Той започна да върви след червената роба. Последва я из пазара за подправки с хилядите му причудливи аромати, после надолу по тясната Улица на тъкачите, където пред магазините на ниски колчета висяха стотици кошници, подобно на надвиснали гнезда, които се удряха в главата му, докато минаваше под тях. Какво беше особеното в начина, по който се движеше мъжът и в дългата кафява ръка, стисната тоягата?

После, под един фенер на централния площад, монахът бе спрян от едно момиче на улицата, което го помоли да я благослови, и Том зърна брадясалото лице под качулката. Той познаваше този орлов нос и моряшките очи; знаеше, че амулетът, висящ между черните вежди, крие знака на Гилдията на лондонските историци.

Мъжът беше Валънтайн!

27.

ДОКТОР АРКЪНГАРТ СИ СПОМНЯ

Катрин прекарваше много време в Музея през последните дни, докато Лондон се носеше с ръмжене към планините. В безопасност в неговия заплетен лабиринт, тя не можеше да чува бръмченето на трионите, които поваляха и последните няколко дървета в Съркъл Парк, за да захранват двигателите, или пък одобрителните възгласи на шумните тълпи, които всеки ден се събираха пред обществените телевизори, където постепенно им се разкриваха подробностите от великия план на Кроум. Тя дори успя да забрави за охранителите на Гилдията на инженерите, които сега бяха навсякъде, не просто обичайните главорези в бели престиилки, а някакъв странен нов вид с черни престиилки и качулки, безмълвни и сковани в движенията си, с някаква слаба зеленикова светлина под боядисаните си маски: Възкресените хора на доктор Туикс.

Но ако трябваше да бъде честна пред себе си, не ставаше въпрос само за спокойствието и тишината, които я караха да се отбива в Музея. Бийвъс беше там, неговите взети назаем постелки покриваха пода на старата Транспортна зала, под прашните висящи макети на безмоторни самолети и летателни апарати. Тя все повече се нуждаеше от неговата компания, докато градът се движеше на изток. Харесваше ѝ фактът, че той беше нейната тайна. Харесваше нежния му глас и странния смях, който винаги звучеше така, сякаш изprobваше силата му, сякаш никога не бе изпитвал особено голяма нужда да се смее долу в Дълбокото Подземие. Харесваше ѝ начинът, по който я гледа, тъмните му очи винаги се спираха на лицето ѝ и особено на косата ѝ.

— Никога досега не съм познавал човек с коса — каза ѝ той един ден. — В Гилдията слагат химикали върху косите ни, когато постъпваме като чираци, затова те никога повече не израстват.

Катрин мислеше за бледия му гладък череп. Той също ѝ харесваше. Някак му отиваше. Дали това означаваше да си влюбен? Не беше нещо голямо и изумително, което разбиращ веднага, като в приказките, а нещо, което бавно пълзеше из теб на талази, докато един

ден не се събудиши, за да откриеш, че съвсем неочеквано си влюбен в някого до уши, като например в един чирак инженер?

Искаше ѝ се баща ѝ да е тук, за да може да го попита.

Следобедите Бийвъс навличаше роба на историк, скриваше плешишата си глава под шапка и слизаше да помага на доктор Нанкароу, който се бе заел да пренарежда огромния запас от картини и рисунки на Музея и да прави снимки, в случай че кметът на Лондон реши да хвърли и тях в пещите. Тогава Катрин се скиташе из Музея с Куче по петите си, в търсене на нещата, които баща ѝ бе открил при разкопките си. Перални машини, части от компютър, ръждивият гръден кош на някой Преследвач, всички тези предмети имаха етикети, които гласяха: „*Открито от господин Т. Валънтайн, археолог*“. Тя си представяше как той внимателно ги е вдигал от земята, която ги е съхранявала, почиствал ги е,увивал ги е в кеневир, за да ги транспортира обратно в Лондон. „*Сигурно е направил същото и с фрагмента от МЕДУЗА, когато го е открил*“, помисли си тя. Прошепна няколко молитви към Клио, уверена, че богинята сигурно се намира сред тези пропити от времето зали. „*Лондон има нужда от него! Аз имам нужда от него! Моля те, изпрати го невредим вкъщи и то скоро...*“

Но онзи, който я отведе в раздела по Естествена история онази вечер, бе Куче, а не Клио. Той бе зърнал изложение на препарирани животни от далечния край на коридора и го бе прекосил, за да ги разгледа, а от дълбините на гърлото му се надигна ръмжене. Старият доктор Аркънгарт, който минаваше през залата на път за вкъщи, отстъпи назад неспокойно, но Кейт каза:

— Няма нищо страшно, докторе! Той е съвсем безопасен! — и коленичи до Куче, оглеждайки акулите и делфините, които се люлееха над главата ѝ, и огромната надвиснала сянка на кита, който бе свален от въжетата си и подпрян на стената в дъното, преди вибрациите да са го разтрошили на парчета.

— Внушителен е, нали? — каза Аркънгарт, който вече се готвеше да изнесе лекция. — Син кит. Бил е обречен на изчезване заради лова през първата половина на 21-ви век. Или може би през 20-ти: архивите не са съвсем ясни. Дори нямаше да знаем как е изглеждал, ако госпожа Шоу не бе открила тези вкаменени кости...

Катрин си мислеше за нещо друго, но името „Шоу“ я накара да се огледа. Изложбеният сандък, който сочеше Аркънгарт, съдържаше скелет с кафеникави кости, а на един от прешлените бе опрян етикет с надпис: „*Кости на сан кит, открити от госпожа П. Шоу, археолог на свободна практика*“.

Пандора Шоу, помисли си Катрин, припомняйки си името, което бе видяла в картотеката на Музея. *Не Хестър. Естествено, че не.* Но просто за да прекъсне готовността за лекция на доктор Аркънгарт, попита:

— Познавахте ли я? Пандора Шоу?

— Госпожа Шоу, да, да — кимна старецът. — Прекрасна дама. Тя беше археолог от Отвъдната Страна, приятелка на баща Ви. Естествено, в онези дни името ѝ беше Рей...

— Пандора Рей? — Катрин знаеше това име. — В такъв случай тя е била асистентка на баща ми по време на пътуването му го Америка! Виждала съм снимката ѝ в неговата книга!

— Точно така — каза Аркънгарт, леко намръщен заради прекъсването. — Археолог, както казах. Тя специализираше в областта Стара Техника, разбира се, но когато откриеше други неща, ни ги носеше — както и тези кости на кит. После се омъжи за онова приятелче Шоу и отиде да живее на някакво допнотръбно островче в западния океан. Горкото момиче. Трагедия. Ужасно. Ужасно.

— Тя е починала, нали? — каза Катрин.

— Беше убита! — Аркънгарт драматично завъртя очи. — Преди шест-седем години. Чухме от един друг археолог. Убита в собствения си дом, заедно със съпруга ѝ. Ужасна работа. Но, скъпа, добре ли си? Изглеждаш сякаш си видяла призрак!

Но Катрин не беше добре. В съзнанието ѝ препускаха всички части от пъзела. *Пандора Шоу е била убита преди седем години, по същото време, когато баща ѝ е открил машината... Пандора авиаторката, археологът, жената, която бе ходила с него в Америка, когато е открил плановете за МЕДУЗА. И сега едно момиче Шоу, което иска да убие баща ѝ...*

Тя едва успя да накара думите да излязат от устата ѝ, но накрая попита:

— Имала ли е дете?

— Мисля, че да — замисли се възрастният човек. — Да, спомням си, че веднъж госпожа Шоу ми показа снимка, когато дойде с някаква керамика за моя отдел. Прекрасни екземпляри. Ваза с украсения от Ерата на Електрическата Империя, най-добрата в своята категория от цялата колекция...

— Помните ли името му?

— Ами, да видим... ЕЕ27190, ако не се лъжа.

— Не на вазата! На детето!

Нетърпеливият вик на Катрин отекна в залата, а и в залите извън нея и доктор Аркънгарт отначало изглеждаше стреснат, а после обиден.

— Ами, всъщност, госпожице Валънтайн, няма нужда да ми се сопвате! Как бих могъл да помня името на детето? Това беше преди петнайсет или шестнайсет години, а и аз никога не съм обичал деца; отвратителни същества, текат отвсякъде и не уважават керамиката. Но мисля, че точно това се казваше Хати, или Холи, или...

— Хестър — проплака Катрин, обърна се и се затича, а Куче я следваше по петните, тя тичаше и тичаше, без да знае накъде и защо, тъй като нямаше как да надбяга ужасяващата истина. Тя знаеше как баща ѝ се е добрал до ключа към МЕДУЗА и защо никога не бе говорил за това пред нея. И най-накрая разбра защо бедната Хестър Шоу искаше да го убие.

28.

ЕДИН НЕПОЗНАТ В НЕБЕСНИТЕ ПЛАНИНИ

Ръката на Валънтайн рисуваше неуловими, сложни фигури във въздуха над наведената глава на момичето, чието лице бе спокойно и усмихнато, съвсем неподозиращо, че я благославя най-отявленият враг на Лигата.

Том наблюдаваше иззад един храм на Богинята на небето. Очите му през цялото време знаеха кой е монахът в червените дрехи и сега мозъкът му се присъединяваше към тях в някакъв стремителен пристъп на откривателство. Капитан Кора бе казал, че *Елеваторът от тринайсетия етаж* разузнава из планините. Вероятно бе оставил Валънтайн сред скалите близо до Батмунк Гомпа и той бе извървял останалата част от пътя пеша, промъквайки се в града като крадец. Но защо? Каква тайна мисия би го довела тук?

Том не знаеше какво да чувства. Разбира се, беше уплашен, че се намира в такава близост до человека, опитал се да го убие, но същевременно бе възбуден от дързостта на Валънтайн. Каква ли смелост се изискваше да се промъкне във великото укрепление на Лигата, под самите носове на враговете на Лондон! Това беше онзи вид авантюра, за който Валънтайн бе писал в книги, които Том бе препрочитал много пъти, скрит под одеялата в спалнята на чираците трета степен с фенерче, дълго след като бяха загасили лампите.

Валънтайн приключи благославянето и продължи нататък. За няколко секунди Том го изгуби от поглед сред тълпите на площада, но после зърна червената роба да се изкачва по широките централни стълби. Той го последва на безопасно разстояние, минавайки покрай просяци, охранители и продавачи на топла храна, никой, от които не се досещаше, че фигурата в червена роба е нещо повече от един от онези откачени свети хора. Сега Валънтайн бе навел глава и се изкачваше бързо, така че Том не се чувстваше в опасност, докато бързаше напред, на двадесет или тридесет крачки зад него. Но все още не знаеше какво трябва да направи. Хестър заслужаваше да знае, че убиецът на родителите ѝ е тук. Дали да я намери? Да ѝ каже ли? Но Валънтайн

сигурно изпълняващо някоя важна за Лондон мисия, може би събираще информация, за да знаят инженерите накъде точно да насочат МЕДУЗА. Ако Хестър го убиеше, той щеше да е предал целия си град...

Том продължаваше да се катери, пренебрегнал болката в счупените си ребра. Около него терасите на Батмунк Гомпа бяха осияни с лампи и фенери, а обвивките на такситата-балони светеха отвътре, докато се издигаха и спускаха като странни морски същества, плуващи около коралов риф. И той бавно осъзна, че не иска Валънтайн да успее в онова, което планира. Лондон не бе по-добър от Тънбридж Уайлс, а това място бе старинно и красиво. Нямаше да позволи да бъде унищожено!

— Това е Валънтайн! — извика той, катерейки се по стълбите, опитващ да предупреди минувачите за опасността. Но те само го зяпаха, без да го разбират и когато накрая той настигна мъжа в червената роба и свали качулката му, откри кръглото стреснато лице на един странстващ монах, който примигна насреща му.

Той се огледа като обезумял и разбра какво е станало. Валънтайн бе минал по едни странични стълби от централния площад, като бе оставил Том да следи грешната червена роба. Той отново се затича надолу. Валънтайн едва се виждаше — червено петно, катерещо се сред светлина от фенери към високите части на града — и гнездото на великите въздушни разрушители.

— Това е Валънтайн! — извика Том сочейки, но никой от хората наоколо не говореше английски; някои си помислиха, че е луд, а други решиха, че иска да каже, че МЕДУЗА се кани да нападне. Вълна от паника се разля из площада и не след дълго той чу предупредителни удари с гонг да отекват из гъстонаселените тераси на магазините и хановете отдолу.

Първата му мисъл бе да открие Хестър, но нямаше представа къде да я търси. После изтича до едно такси-балон и каза на пилота:

— Карай след този монах! — но жената се усмихна и поклати глава неразбиращо. — Фенг Xua! — извика Том, спомнил си името на Ана Фанг в Лигата и пилотът на таксито кимна и се усмихна, след което потегли. Той опита да се успокои, докато балонът се издигаше във въздуха. Щеше да открие мис Фанг. Мис Фанг щеше да знае какво да направи. Той си спомни как му бе поверила „Джени“ по време на

полета през планините и се засрами заради това, че я бе нападнал на събранието на съвета.

Очакваше таксито да го заведе в двореца на губернатора, но вместо това то кацна на мястото, където бе закотвена „Джени Ханивър“. Пилотът посочи един хан, прилепен към долната страна на терасата отгоре, подобно на гнездо на домашна лястовичка.

— Фенг Хуа! — каза тя безпомощно. — Фенг Хуа!

В един изпълнен с паника миг Том си помисли, че го е завела в хан със същото име като това на мис Фанг; после, на един от многото балкони на зданието, той зърна кървавочервеното яке на авиаторката. Напъха всички пари, които имаше в ръцете на пилота, крещейки:

— Задръжте рестото! — и я остави да зяпа непознатите физиономии на Куърк и Кроум, докато тичаше с все сила.

Мис Фанг седеше на една маса на балкона с капитан Кора и строгата млада авиаторка от Керала, която толкова много се бе ядосала от избухването на Том по-рано. Те пиеха чай и бяха погълнати от дискусия, но всички скочиха на крака, щом Том се появи, преплитайки крака на балкона.

— Къде е Хестър? — настоятелно попита той.

— Долу на пристанищните платформи, в едно от обичайните си настроения — каза мис Фанг. — Защо?

— Валънтайн! — изпъшка той. — Тук е! Преоблечен като монах!

Музикантът в хана престана да свири, и звукът на биещите гонгове в долната част на града се разнесе през отворените прозорци.

— Валънтайн, тук? — изсмя се злобно момичето от Керала. — Това е лъжа! Варваринът мисли, че може да ни уплаши!

— Млъкни, Сатя! — Мис Фанг се пресегна и сграбчи Том за ръката. — Сам ли е?

Възможно най-бързо Том й разказа какво бе видял. Тя издаде съскащ звук през стиснатите си зъби.

— Той преследва нашия Въздушен флот! Иска да ни унищожи!

— Един човек не може да унищожи Въздушен флот! — възпротиви се Кора, усмихвайки се на самата идея.

— Никога не си виждал Валънтайн в действие! — каза авиаторката. Тя вече се бе изправила на крака, развълнувана от възможността да кръстоса шпаги с най-великия агент на Лондон. — Сатя, отиди да събудиш охраната, кажи им, че Високите Орлови гнезда

са в опасност. — Тя се обърна към Том. — Благодаря ти, че ни предупреди — каза тя нежно, сякаш разбираше мъчителното решение, което му се бе наложило да вземе.

— Трябва да кажа на Хестър — възпротиви се той.

— Твърдо не! — каза му тя. — Само ще се остави да я убият, или ще убие Валънтайн, а аз искам да е жив, за да го разпитам. Остани тук, докато всичко свърши. — Последва още една съкрушителна усмивка и тя изчезна, слезе по стълбите и напусна обзетия от паника хан, а Кора я следваше по петите. Изглеждаше непоколебима, опасна и много красива и Том усети, че е пометен от същата всепогълъщаща любов, която знаеше, че изпитват към нея Кора и момичето от Керала, както и всички останали от Лигата.

Но после се сети за Хестър и за това, което щеше да каже тя, когато разбереше, че е видял Валънтайн, без дори да й каже.

— Велики Куърк! — извика той внезапно. — Ще я намеря! — Сатя само го изгледа втренчено, но вече не беше строга, само уплашена и много млада и докато той тичаше към стълбите, извика: — Чу какво каза мис Фанг! Обяви тревога!

Излезе отново на тъмните стълби, надолу към пристанищната платформа, където бе закотвена „Джени Ханивър“.

— Хестър! Хестър! — извика той. Тя беше там, идваща към него сред блясъка на светлините за приземяване, придръпвайки червения шал нагоре през лицето си. Той й разказа всичко и тя прие новината със студения, мълчалив, свиреп поглед, който бе очаквал. После беше неин ред да побегне, а той да я следва по безкрайните стъпала.

При стената климатът бе съвсем друг. Когато Том и Хестър приближиха върха, въздухът стана разреден и хладен. Големи хвърчащи снежинки започнаха да бърснат лицата им като крила на пеперуди. На една широка платформа пред себе си виждаха светлина на фенер там, където един танкер с газ се издигаше празен от Високите Орлови гнезда. След това видяха невероятен огнен език да се изстреля от лицевата част на Стената, после още един и още един, сякаш там съхраняваха дракони, а не въздушни кораби. Поразена от взрива, обвивката на танкера експлодира, а около него се разтвориха белите парашути на напускащия го екипаж. Хестър спря за миг и погледна назад, а в окото й проблясваха пламъци.

— Той го е направил! Закъсняхме прекалено много! Подпалил е Въздушния флот!

Те продължиха да тичат. Том усещаше болка в ребрата при всяко вдишване, а студеният въздух изгаряше гърлото му, но той се движеше толкова близо след Хестър, колкото му беше възможно, газейки из скърцащ сняг по една тясна пътека към платформата пред оловите гнезда. Бронзовите врати бяха отворени и от тях се изсипа тълпа мъже, предпазващи лицата си от горещината на пожара. Някои от тях влачеха ранените си другари, а близо до главния вход Том видя Кора, на когото двама от наземния екипаж оказваха помощ.

Авиаторът вдигна глава, когато Том и Хестър се затичаха към него.

— Валънтайн! — каза той. — Измамил е охраната да го пусне, като е казал, че иска да благослови нашите въздушни кораби. Тъкмо монтираше експлозивите си, когато пристигнахме с Ана. О, Том, никога не сме допускали, че дори и варварин би се осмелил да направи нещо подобно! Целият ни въздушен флот... Горкичкият ми „Мокеле Мбембе“... — Той мълкна и изкашля кръв. Мечът на Валънтайн бе пронизал белия му дроб.

— А мис Фанг? — попита Том.

Кора поклати глава. Не знаеше. Хестър вече се промъкваше сред изгарящата топлина на хангарите, без да обръща внимание на мъжете, които опитваха да я върнат обратно. Том се затича след нея.

Беше като да тичаш във фурна. Остана с впечатлението, че се намира в огромна пещера, в която се отваряха други, по-малки пещери — хангарите, където се намираха военните кораби на Лигата. Валънтайн сигурно беше преминавал бързо от кораб на кораб, поставяйки фосфорни бомби. Сега от тях се виждаха само деформирани краища в нажежения до бяло център на пожара.

— Хестър! — извика Том, а гласът му се изгуби сред тътена на пламъците и той я видя на кратко разстояние пред себе си, забързана по един тесен тунел, който водеше по-навътре в Стената. „Няма да я последвам там вътре! — помисли си той. — Ако иска да попадне в капан и да се изпече, така да бъде...“ Но когато се обърна назад към сигурността на платформата, амунициите в гондолите на горящите кораби се подпалиха и внезапно навсякъде се разхвърчаха ракети и куршуми, които се заудряха с трясък о каменните стени и засвистяха из

въздуха около него. Тунелът беше по-близо от главния вход и той влезе в него залитайки, като шепнеше молитви към всички богове, за които можеше да се сети.

Някъде пред него нахлуваше свеж въздух и той осъзна, че тунелът сигурно води право през цялата стена към една от оръдейните платформи на западната фасада. — Хестър? — извика отново Том. Отговори му само ехото, примесено с ехтяция тътен на огньовете в хангара. Той продължи напред. При едно разклонение в тунела лежеше сгущена фигура на млад авиатор, съсечен от Валънтайн. Том с облекчение си пое дъх, понеже това не беше Хестър или мис Фанг, а после изпита вина, защото горкият човек бе мъртъв.

Огледа внимателно разклоняващия се тунел. Накъде да тръгне?

— Хестър? — извика нервно. Един заблуден куршум от хангара профуча край него и уцели каменния зид до главата му. Направил набързо своя избор, той се наведе и пое по десния коридор.

Сега дочу друг звук, по-близък и пронизителен от тътена на огньовете — лекото, наподобяващо птича песен жужене на метал, удрящ се в метал. Том забързано се понесе по хълзгавите стъпала, видя пред себе си светлина и се затича към нея. Той излезе сред снежната вихрушка върху една широка платформа с насочена на запад ракетна батарея. От един железен казан се извиваха трептящи пламъци и осветяваха древните назъбени стени, проснатите тела на зенитчиците и яростния блъсък на мечовете, докато Валънтайн и мис Фанг се сражаваха един срещу друг напред-назад из отъпкания сняг.

Том се приведе в сенките при входа на тунела, стиснал болящите го ребра, вгледан пред себе си. Валънтайн се биеше превъзходно. Беше разкъсал монашеските си одежди и под тях се разкриваха бяла риза, черен брич и дълги черни ботуши. Той парираше, мушкаше и се навеждаше грациозно под ударите на авиаторката, но Том виждаше, че е срещнал достоен противник. Хванала дългия си меч с две ръце, мис Фанг го избутваше назад към ракетната батарея и телата на мъжете, които бе убил, предуслещайки всеки негов удар, докато финтираше и замахваше, скачайки във въздуха, за да избегне някой нисък обратен удар, докато накрая изби меча от ръката му. Той падна на колене, за да го вземе, но остритео й вече беше опряно на гърлото му и Том видя как тъмна струя кръв започна да багри яката на ризата му.

— Браво! — каза той и се усмихна с онази усмивка, която момчето помнеше от онази нощ в Подземието — мила, весела и напълно искрена усмивка. — Браво, Фенг Хя!

— Тихо! — озъби му се тя. — Това не е игра...

Валънтайн се засмя.

— Напротив, мило мое Цвете на Вятъра, това е най-великата от всички игри и по всичко личи, че моят отбор печели. Не забеляза ли, че вашият Въздушен флот гори? Наистина трябваше да затегнете мерките си за сигурност. Предполагам, че тъй като Лигата от хилядолетия върви по собствен път, мислите, че можете да лежите на старите си лаври. Но светът се променя...

„Той печели време“ — помисли си Том. Но не разбираше защо. Притиснат в ъгъла на тази платформа, невъоръжен, без шансове да избяга, какво се надяваше да спечели Валънтайн като дразни авиаторката? Той се запита дали не трябва да се приближи и да вдигне падналия меч и да остане до мис Фанг, докато дойде помощ, но у Валънтайн, дори и разгромен, имаше нещо толкова властно и опасно, че той не посмя да се покаже. Ослуша се, с надеждата да чуе звука от войници, приближаващи откъм тунела, като се чудеше какво е станало с Хестър. Единственото, което чу, бе далечният тръсък на гонга и пожарната аларма откъм далечната страна на Стената, както и полуподигравателния, флиртуващ глас на Валънтайн.

— Трябва да дойдеш да работиш за Лондон, мила моя. В крайна сметка, утре по същото време Защитната Стена ще бъде развалина. Ще ти трябва нов работодател. С твоята Лига е свършено...

И откъм небето избухна блясък. Това бе пронизващият лъч на претърсващите светлини на въздушен кораб, които старателно изследваха снега. Заслепена, авиаторката се олюя назад, а Валънтайн скочи, грабна меча си и силно я удари с тяло, докато го забиваше докрай в нея. За миг двамата се олюяха заедно като пияни танцьори в края на веселбата, достатъчно близо до скривалището на Том, за да може той да види как яркото острие излиза от тила на мис Фанг и да чуе нейния отчаян, загълъхващ шепот:

— Хестър Шоу ще те открие. Ще те открие и ще... — После Валънтайн завъртя меча си, за да го освободи и я остави да падне, като се извърна и скочи върху назъбения парапет, докато Елеваторът на

Тринайсетия етаж се появи и надвисна сред ослепителния блъсък на светлините.

29. НА ПЪТ ЗА ВКЪЩИ

Черният въздушен кораб се носеше мълчаливо, яхнал вятъра към своята височайша среща, докато защитниците на Батмунк Гомпа бяха ангажирани с пожари и експлозии. Сега двигателите му се събудиха за живот, разпиляваха танцуващите снежинки и заглушиха ужасения вик на Том.

Валънтайн тръгна по корпуса на един ракетен катапулт, чевръст като атлет върху греда и скочи, като за един миг увисна в открития въздух, преди ръцете му да намерят въжената стълба, която Пюзи и Генч бяха наклонили заради него. След като я хвана, той се метна в гондолата.

Том се затича напред и неочеквано потъна в мрак, когато претърсващите светлини угаснаха. От по-високите батареи започнаха да падат искрящи ракети, които се взривяваха в плътната стена на *Елеватора*. Някой разби стъкло в гондолата, но черният въздушен кораб вече бързо се отдалечаваше от Стената. Дирята, оставена от двигателите му, се бълсна в лицето на Том, когато той коленичи над Ана Фанг, разтърсвайки я със смътната надежда, че би могла да се събуди.

— Не е честно! — изхлипа той. — Той изчака, за да те подмами! Ти го победи! — Авиаторката не отвърна нищо, само гледаше втренчено край него с израз на някаква глупава изненада, а очите ѝ бяха безцветни като сухи речни камъчета.

Том седна до нея в почервеняващия сняг и се опита да помисли. Предполагаше, че сега ще се наложи да напусне Батмунк Гомпа, да се изнесе бързо, преди Лондон да е дошъл, но самата мисъл отново да се движи го изморяваше. Беше му омръзнато да го подмяташ напред-назад по света заради плановете на други хора. В гърдите му започна да се надига постепенно изгарящ гняв, докато мислеше за Валънтайн, който щеше да отлети вкъщи, за да бъде посрещнат като герой. Валънтайн бе причината за всичко това! Именно Валънтайн бе опропастил живота му, както и този на Хестър, и бе сложил край на

толкова много други животи. Не друг, а Валънтайн бе дал МЕДУЗА на Гилдията на инженерите. Хестър беше права: трябваше да я остави да го убие, когато имаше възможност...

От далечния край на платформата се чу шум. Той вдигна глава и видя черна маса от ръце, крака и наметало, която забързано се разплиташе, подобно на голям паяк, спуснал се от тавана. Беше Хестър, която бе завила в погрешната посока, докато преследваше Валънтайн и се бе озовала при един бункер за наблюдение. Но сега тя вече бе тук, изминала пеша тридесет фута снежна стена, последните десет, от които — търкаляйки се. Очите ѝ за миг се спряха на падналата авиаторка, после тя се извърна, отиде до назъбените парапети и се загледа в мрака и в танцуващите снежинки.

— Трябваше да съм аз — чу я той да казва. — Поне щях да се погрижа да го отнеса със себе си.

Том я гледаше. Чувстваше се скован, уморен и разтреперан от мъката и гнева, бушуващи в него и знаеше, че сигурно и Хестър изпитва същото, че винаги се бе чувствала по този начин, още откакто Валънтайн бе убил родителите ѝ. Чувството беше ужасно и той се сещаше само за един начин да се излекува от него.

Опира с пръсти мястото под яката на якето на Ана, намери ключа, който си беше на кайшката и го изтръгна. После се изправи и отиде до мястото, където стоеше Хестър и обви ръце около нея. Все едно прегръщаше статуя, толкова скована и напрегната бе тя, но той имаше нужда да се опре на нещо и така или иначе я прегърна. Над главите им продължаваха да гърмят оръжия с напразната надежда да уцелят *Елеватора от Тринайсетия етаж*. Той приближи лицето си до ухото на Хестър и извика сред шума:

— Да си вървим вкъщи!

Тя се огледа при тези думи, озадачена и малко раздразнена:

— Полудя ли?

— Не разбираш ли? — извика той, смеейки се на налудничавата идея, която се промъкваше в съзнанието му. — Някой трябва да го накара да си плати! Ти беше права, не трябваше да те спирам преди, но се радвам, че го направих, защото полицията от Подземието щеше да те убие и тогава никога нямаше да се запознаем. Сега мога да ти помогна да се добереш до него, а след това да се измъкнеш. Ще се върнем в Лондон! Сега! Заедно!

— Ти наистина си откачил — каза Хестър, но все пак тръгна с него, като му помагаше да намери обратния път през Защитната Стена, докато около тях тичаха войници, уплашени, изцапани със сажди и твърде закъснели, надаващи злочести викове при вида на телата върху ракетната платформа.

Нощното небе над Батмунк Гомпа беше изпълнено с дим и дрипи от обгорели покривала на кораби. При Високите Орлови гнезда все още горяха огньове, но пътищата в долината вече бяха задръстени от цели съзвездия малки светлинки, фенерите на бежанците, пръснати из планините като вода, изригнала от отприщен бент. С гибелта на Въздушния флот бе дошъл и краят на Защитната стена и нейните обитатели бягаха толкова бързо, колкото можеха да ги носят краката им, мулетата, волските каруци и товарните балони.

Долу на пристанищната платформа в задименото небе вече излитаха кораби и поемаха на юг. Момичето от Керала, Сатя, опитваше да обуздае няколко паникъсани войници, ридаейки:

— Останеше да отбранявате Стената! Южният Въздушен флот ще ни подкрепи! Може да пристигнат след по-малко от седмица! — Но всички знаеха, че дотогава Батмунк Гомпа няма да го има, а Лондон ще напира на юг към сърцето на Лигата. — Останете да отбранявате Стената! — умоляваше ги тя, но въздушните кораби продължаваха да се издигат и издигат покрай нея.

„Джени Ханивър“ все още стоеше закотвена, притихнала и мрачна. Ключът, който Том бе взел от врата на Ана Фанг пасна точно в ключалката на предния вход и скоро той седеше в пилотската кабина, взрян в контролните уреди. Имаше много повече, отколкото си спомняше.

— Сигурен ли си, че можем да го направим? — попита тихо Хестър.

— Разбира се — отвърна Том. Той пробва няколко ключа. Входът отново се отвори, осветлението в кабината се включи, машината за кафе започна да издава звук, наподобяващ добронамерено куче, прочистващо гърлото си, а от покрива се спусна малка надуваема лодка, която събори Том.

— Напълно ли си сигурен? — попита тя, докато му помагаше да се изправи.

Той кимна.

— Като малък правех макети на кораби, така че принципът ми е ясен. А и мис Фанг ми показва как се управлява, докато бяхме в планините... Просто ми се щеше да бе надписала всичко на английски.

Той се замисли за миг, после дръпна друг лост и този път двигателите се задействаха. Отвън на пристанищната платформа хората се обърнаха да зяпат и някои направиха знаци за пропъждане на злото. Бяха чули за смъртта на Фенг Хуа и се питаха дали на борда на „Джени Ханивър“ не обитаваше неспокойния й дух. Но Сатя видя Том и Хестър да стоят пред контролното табло и се затича към тях.

Уплашен, че тя ще му попречи да излети, Том затърси лостовете, които задвижват главината на двигателите. Лагерите изскърцаха, докато се завъртха в позиция за излитане. Той се засмя, очарован от начина, по който корабът реагираше на допира на ръцете му върху контролните уреди, чул познатото скърцане и пуфтене на газовите клапи някъде над главите им и трясъка на акостиращите съоръжения, които се освобождаваха. Хората маахаха с ръце и викаха, а Сатя извади пистолет, но в последния момент капитан Кора с олюляване излезе на платформата, подкрепян от един член на екипажа си и леко й го отне. Той погледна към Том, вдигна ръка, за да му пожелае късмет и точно учудващата розовина на неговата длан и върховете на пръстите му се запечата в съзнанието на момчето, докато корабът се олюляваше несигурно нагоре в небето и се изкачи през дима, идващ от Високите Орлови гнезда. Той погледна за последно надолу към Батмунк Гомпа, после изви кораба над Защитната Стена и насочи носа му на запад.

Отиваше си вкъщи.

30. ПОСРЕЩАНЕ НА ГЕРОЙ

Вятърът понесе облаци, изтърсили снега си над Батмунк Гомпа, на запад, за да донесе още дъжд над Лондон. И когато *Елеваторът от Тринайсетия етаж* пристигна в дома си, рано на следващия следобед, все още валеше. Не го очакваха тълпи посрещачи. Подгизналите морави на Съркъл парк бяха пусты, с изключение на няколко работници, които изсичаха последните дървета, но Гилдията на инженерите бе предупредена за завръщането на Валънтайн и докато огромният кораб си проправяше път из влажния ослепителен блясък на фаровете по площадката за кацане, те изтичаха до площадката пред хангара — дъждът се сипеше по плешивите им глави, а светлините хвърляха мокри отражения по якетата им.

Катрин наблюдаваше от прозореца на спалнята си как наземният екипаж спускаше с лебедка кораба, докато развълнуваните инженери се струпаха по-близо. Сега в гондолата се отваряха люкове; в същото време Кроум се приближаваше, а един служител държеше бял гумен чадър над главата му. Сега, сега пък татко й слизаше по мостчето и не беше трудно да го познае дори от такова разстояние поради високия му ръст и уверената походка, както и по начина, по който неговата пелерина, подходяща за всякакви атмосферни условия, се издуваше и вееше срещу надигаща се бриз.

При вида на баща си Катрин почувства как нещо вътре в нея се преобръща, сякаш сърцето ѝ наистина щеше да се пръсне от мъка и гняв. Тя си спомни колко много бе очаквала мига, когато ще бъде първата, която ще го поздрави, щом стъпи отново на борда на града. Сега дори не беше сигурна, че ще може да се насили да говори с него.

Тя го видя през мокрото стъкло да говори с Кроум, като кимаше и се смееше. Вълна от бели престиилки го скри от погледа ѝ за миг и когато го видя отново, той се бе отделил от кмета на Лондон и бързаше из подгизналите морави към Клио Хаус, вероятно питайки се защо тя не го чака на кея.

За един миг Катрин се паникьоса и ѝ се прииска да се скрие, но Куче беше с нея и ѝ вдъхна силата, от която се нуждаеше. Тя затвори капациите на прозорците от полирана черупка на костенурка и изчака, докато чу стъпките на баща си по стълбите, след което той почука на вратата.

— Кейт? — чу приглушения му глас. — Кейт, вътре ли си? Искам да ти разкажа всичките си приключения! Идвам направо от снеговете на Шан Гуо и съм пълен с всевъзможни истории, с които да те отегча! Кейт? Добре ли си?

Тя отвори вратата съвсем леко. Той стоеше на площадката отвън, подгизнал от дъжд, а усмивката му изчезна, щом видя нейното обляно в сълзи и измъчено от недоспиване лице.

— Кейт, всичко е наред! Прибрах се!

— Знам — каза тя. — Но нищо не е наред. Ще ми се да беше умрял в планините.

— Какво?

— Знам всичко за тебе — каза му тя. — Разбрах какво си причинил на Хестър Шоу.

Тя го пусна в стаята и затвори вратата, като рязко извика на Куче, когато то се затича да го посрещне. Беше тъмно заради спуснатите капаци, но тя видя как баща ѝ погледна към купчината книги, които преливаха от масата във въздуха, а после към нея. На врата му имаше прясно превързана рана, а по ризата му — кръв. Тя зарови ръка в разрошената си коса и положи неимоверни усилия да не се разплачне отново.

Валънтайн седна на неоправеното легло. През целия път от Батмунк Гомпа до Лондон в най-дълбоките кътчета на съзнанието му отекваше предсмъртното обещание на Ана Фанг:

— *Хестър Шоу ще те намери.* — Това, че чу същото име, хвърлено в лицето му тук, от Катрин, му подейства като нож в сърцето.

— О, няма защо да се тревожиш — каза дъщеря му огорчено. — Никой друг не знае. Научих името на момичето, разбираш ли. Доктор Аркънгарт ми разказа как Пандора Шоу е била убита, а вече бях открила, че е умряла преди седем години, прилизително по същото време, когато ти се върна от онази експедиция, а кметът на Лондон бе толкова доволен от тебе, така че просто събрах две плюс две и...

Тя сви рамене. Беше лесно да се проследи нишката, след като веднъж вече разполагаше с всички жокери. Взе една от книгите, които четеше, и му я показа. Беше „*Приключения из един мъртъв континент*“, неговият разказ за пътуването му до Америка. Посочи едно лице на общата групова снимка на експедицията. Една авиаторка, която стоеше усмихната до него.

— Отначало не можах да се сетя — продължи Катрин, — понеже името й бе променено. Сам ли я уби? Или накара Пюзи и Генч да го направят?

Главата на Валънтайн клюмна — той беше ядосан, отчаян и засрамен. Някаква частица от Катрин се бе надявала на чудо, беше се надявала, че греши, че той ще отрече и ще й даде доказателства, че не той е убиецът на семейство Шоу, но когато видя как главата му клюмва, тя разбра, че не би могъл да го направи и че всичко е вярно.

Той каза:

— Трябва да разбереш, Кейт, направих го заради теб...

— Заради мен?

Най-после баща ѝ вдигна глава, но не я погледна. Гледаше в стената до лакътя ѝ и продължи:

— Исках да имаш всичко. Исках да растеш като дама, не като клошарка от Отвъдната Страна, какъвто бях аз. Трябваше да намеря нещо, нужно на Кроум.

— Пандора ми беше стара приятелка от пътуването до Америка, точно както ти казах. И да, тя ме придружаваше, когато открих плановете и кодовете за достъп до МЕДУЗА. Изобщо не допускахме, че е възможно да реконструираме това нещо. По-късно Пандора и аз поехме по различни пътища. Тя беше член на Антитранспортната лига и се омъжи за някакъв селски фермер и се засели в едно място, наречено Оук Айлънд. Не знаех, че продължава да мисли за МЕДУЗА. Сигурно е осъществила още едно пътуване до Америка, този път сама, и е намерила излаз в друга част на същия стар подземен комплекс, нещо, което бяхме пропуснали при първите разкопки. И там е открила...

— Компютърен мозък — каза нетърпеливо Катрин. — Ключът към МЕДУЗА.

— Да — промърмори Валънтайн, учуден от това колко много знаеше тя. — Изпрати ми писмо, в което ми съобщаваше, че го е

открила. Знаеше, че той няма стойност без плановете и кодовете, нали се сещаш, а те се намираха в Лондон. Тя мислеше, че можем да ги продадем и да си поделим печалбата. А аз знаех, че ако дам на Кроум подобен трофей, това ще ме направи богат и твоето бъдеще ще да бъде подсигурено!

— И затова си я убил — каза Катрин.

— Тя нямаше да се съгласи да го продаде на Кроум — каза баща й. — Както казах, тя членуваше в Антитранспортната лига. Искаше да го даде на Лигата. *Наложи се да я убия*, Кейт.

— Ами Хестър? — каза вцепенено Катрин. — Защо трябваше да я раняваш?

— Нямах такива намерения — каза той печално. — Сигурно се е събудила и е чула нещо. Беше красиво дете. Беше почти на твоята възраст и толкова приличаше на теб, че можеше да ти бъде сестра. Може и да е била твоя сестра. Пандора и аз бяхме много близки по едно време.

— Моя сестра? — ахна Катрин. — Твоя собствена дъщеря!

— Когато вдигнах глава от тялото на майка й и я видях да ме гледа...! Трябваше да я накарам да мълчи. Ударих я силно и направих лицето ѝ на пихтия. Мислех, че е мъртва, но не можах да се насиля да се уверя в това. Тя избяга, изчезна с една лодка. Смятах, че се е удавила, докато не опита да ме намушка онази нощ в Подземието.

— А Том... — каза Катрин. — Той разбра името ѝ и затова трябваше да убиеш и него, защото ако бе споменал за нея пред историците, истината би могла да излезе наяве.

Валънтайн я погледна безпомощно.

— Ти не разбираш, Кейт. Ако хората разберяха коя е тя и какво съм сторил, дори и Кроум не би могъл да ме предпази. С мене щеше да е свършено, а щях да повлека и теб след себе си.

— Но Кроум знае, нали? — попита Катрин. — Затова си му толкова предан. Верен като куче, стига да ти плаща, за да си въобразяваш, че твоята дъщеря от чужбина е дама от Хай Лондон.

По стъклата валеше и валеше и цялата стая се тресеше, докато Лондон се носеше из подгизналата земя. Куче лежеше, поставил глава върху лапите си, а очите му се стрелкаха от господарката му към Валънтайн и обратно. Никога преди не ги беше виждал да се карят и това никак не му се нравеше.

— А аз си мислех, че си прекрасен — каза Катрин. — Мислех, че си най-добрият, най-смелият, най-мъдрият човек на света. Но ти не си. Дори не си много умен, нали? Не разбра ли за какво би могъл да използва Кроум това нещо?

Валънтайн я изглежда гневно.

— Естествено, че се сетих! Живеем в свят, в който градовете се погълъщат един друг, Кейт. Жалко е, че Панцерщат-Байройт трябваше да бъде унищожен, разбира се, но Защитната Стена *трябва* да бъде разрушена, ако Лондон иска да оцелее. Трябва ни нов ловен район.

— Но там живеят хора! — проплака Катрин.

— Само привърженици на Антитранспортната кауза, Кейт, а и повечето от тях сигурно ще се преместят.

— Те ще ни спрат. Разполагат с въздушни кораби...

— Не. — Въпреки всичко, Валънтайн се усмихна, горд със себе си. — Защо мислиш, че Кроум ме изпрати на изток? Северният Въздушен флот на Лигата е в пепел. Тази вечер МЕДУЗА ще ни проправи път през прочутата им Стена. — Той се изправи и се протегна към нея усмихнат, сякаш тази победа, която носеше, щеше да оневини всичко, което бе направил. — Кроум ми каза, че е насрочена стрелба за девет часа. Преди това в Централата на Гилдията ще има прием; вино, хапки и началото на една нова ера. Ще дойдеш ли с мен, Кейт? Бих искал да...

Последната ѝ надежда бе, че той не е запознат с налудничавия план на Кроум. Сега дори и тя се стопи.

— Глупак такъв! — кресна тя. — Не разбираш ли, че онова, което той върши, не е *редно*? Трябва да го спреш! Трябва да се отървеш от ужасната му машина!

— Но така Лондон ще остане беззащитен насред Ловния Район — изтъкна баща ѝ.

— Е, и? Ще се наложи да продължим нататък, както досега, да преследваме и да погълъщаме, а ако попаднем на по-голям град и самите ние бъдем погълнати... е, дори това ще е по-добро, отколкото да се превърнем в убийци!

Не можеше да издържа да бъде в една стая с него дори една секунда. Побягна, а той не се опита да я спре и даже не ѝ викна да се върне, просто стоеше там, пребледнял и стъпisan. Катрин излезе от къщата, тичаше, плачейки, през сипещия се върху парка дъжд, а Куче я

следваше по петите, докато целият Хай Лондон застана между нея и баща ѝ. „Трябва да направя нещо! — бе единственото, за което можеше да мисли. — Трябва да спра МЕДУЗА...“.

Забърза към станцията на елеватора, докато електронните екрани на телевизорите започнаха шумно да оповестяват добрата новина за завръщането на Валънтайн из цял Лондон.

31. ПОДСЛУШВАЧЪТ

Лондон се носеше все по-бързо към планините. Полустатичните градове, които от години се криеха из тези високи степени бяха извадени от своето вцепенение и с грохот се понесоха надалече, оставяйки след себе си парчета обработваема земя, а веднъж и цяло едно статично предградие. Лондон не обърна никакво внимание на нито един от тях. Вече целият град знаеше плана на кмета. Въпреки студа, хората се събраха на предните платформи за наблюдение и надзъртаха през телескопи към Шан Гуо, нетърпеливи за първи път да зърнат легендарната Стена.

— Скоро! — казваха си един на друг.
— Точно тази нощ!
— Цяло ново ловно поле!

* * *

Повечето хора в Музея вече бяха свикнали с Катрин и Куче и никой не им обърна особено внимание, когато забързано минаха през залите нания етаж. Някои от тях забелязаха обезумелия й поглед и сълзите, стичащи се по лицето ѝ, но преди да успеят да я попитат какво става или да ѝ предложат пакетче носни кърпички, тя вече бе профучала покрай тях, насочила се към кабинета на доктор Нанкару и почти тичешком.

Вътре я посрещна миризмата на терпентин и натрапчивият аромат на тютюна от лулата на историка по изкуствата, но Нанкару и Бийвъс Под липсваха. Кейт изтича обратно в коридора, където един пълен чирак трета степен бършеше пода.

— Господин Нанкару е в складовите помещения, госпожице — каза той с кисела физиономия. — С него е онзи странен новак.

Странният новак помагаше на господин Нанкару да измъкнат една картина от полиците в склада, когато Катрин нахлу вътре. Това

беше едно огромно платно в позлатена рамка, което се казваше „Куърк ръководи възстановяването на Лондон“ от Уолмарт Стрейндж, и когато Бийвъс изпусна края, който държеше, се чу трясък, който отекна отново и отново из прашния склад, наподобявайки малка експлозия.

— Хей, Под! — оплака се гневно доктор Нанкару, но после и той самият видя лицето на Катрин и бързо се овладя. — Имате вид на човек, който се нуждае от една хубава чаша чай, госпожице Валънтайн — измърмори той и забързано излезе сред лабиринта от полици.

— Кейт? — Бийвъс Под направи няколко несигурни крачки към нея. — Какво се е случило? — Той не бе свикнал да утешава хората, това не бе сред нещата, на които обучаваха инженерите чираки. Протегна сковано ръце към нея, за да докосне раменете ѝ и изглеждаше шокиран, когато тя се хвърли на шията му. — Ъъ... — каза той, — хайде, хайде...

— Бийвъс — подсмъръкна тя, — сега всичко е в наши ръце. Трябва да направим нещо. Довечера...

— Довечера? — Той се намръщи, опитвайки се да следи нейните бързи, полуизхлипани обяснения. — Но нима искаш да кажеш само ние двамата? Мислех, че баща ти ще ни помогне...

— Той вече не ми е баща — каза Катрин ожесточено и осъзна, че това беше вярно. Притисна се към Бийвъс възможно най-плътно, сякаш той бе спасителен сал, който щеше да я преведе през това блато от нещастие и вина. — Татко е човек на Кроум. Затова трябва аз да премахна МЕДУЗА, разбиращ ли? Трябва да компенсирам нещата, които той е сторил...

Нанкару се върна флегматично с две метални чаши с чай.

— Ммм! Оу! Ааа! — мърмореше той, смутен от това, че бе заварил двамата млади приятели прегърнати. — Тоест... да. Канцеларска работа. Трябва да побързам. Връщам се след час-два. Продължавай, Под...

Когато той излезе, едва не се строполи върху дебелия чирак трета степен, който бършеше коридора непосредствено пред вратата на складовото помещение.

— В името на Куърк, Мелифънт! — чуха го да се сопва. — Не можеш ли да стоиш встрани от пътя?

Но Хърбърт Мелифънт не можеше да стои встрани от пътя. Още откакто го бяха понижили, той търсеше протегната ръка, която да го

изтегли обратно в първа степен. Под бе привлякъл вниманието му преди няколко дни. Този непознат, който изглеждаше толкова близък със старите членове на Гилдията, който се движеше с дъщерята на Главния историк, който бе облечен като чирак, но не спеше с останалите в общежитието, нито пък ходеше с тях на уроци. Той бе чул по телевизията, че Гилдията на инженерите все още издирва хората, които бяха проникнали на тайното им събрание и започваше да подозира, че доктор Вамбрайс ще е много заинтригуван от малкия помощник на Нанкару. Веднага след като старецът се изгуби от поглед, той оставил парцала и кофата и се приближи към вратата.

— Антитранспортната лига не може да се отбранява — казваше Катрин. — Точно това е правил татко, шпионирал е техните градове и е взривил Въздушния им флот. Затова всичко е в нашите ръце.

— Ами историците? — попита Бийвъс.

Катрин сви рамене.

— Твърде уплашени са, за да ни помогнат. Но аз мога да го направя сама, знам, че мога. Татко ме покани на приема при кмета. Ще отида. Ще намеря татко и ще му кажа, че съм му простила и ще идем на тържеството, давано от Кроум като едно малко щастливо семейство; но докато останалите разправят на кмета колко е умен и ядат наденички на шиш, аз ще се измъкна и ще намеря МЕДУЗА, за да я унищожа. Мислиш ли, че един чук ще свърши работа? Зная къде доктор Аркънгарт държи ключовете за складовете на уредниците. Там със сигурност има чук. Или лост. Дали ще е по-добре с лост?

Тя се засмя и видя как Бийвъс потръпна при този безумен, остьр звук. В миг тя се уплаши, че той ще каже нещо като: „Успокой се“ — или: — „Едва ли ще стане...“ Докосна лицето му, почервенелите му уши и усети препускащия в гърлото му пулс и мускулите, които се огънаха, когато преглътна.

— Бомба — каза той.

— Какво?

— МЕДУЗА сигурно е огромна — вероятно изпълва половината от „Свети Павел“. Ако наистина искаш да я унищожиш, ти трябват експлозиви. — Той изглеждаше развълнуван и уплашен. — Почистващите препарати, използвани от уредниците в Музея, съдържат азот и ако го смеся с част от течностите, които доктор

Нанкароу ползва за реставриране на картините си, и ако направя часовников механизъм...

— Откъде знаеш всичко това? — попита Катрин шокирана, защото дори и тя не бе стигала толкова далече в мислите си, че да се сети за бомба.

— Обща химия — каза Бийвъс и вдигна рамене. — Минах такъв курс в Образователните лаборатории...

— Само за това ли мислите вие бе, хора? — прошепна тя. — Да правите бомби и да взривявате всичко?

— Не, не! — отвърна той. — Но науката е такава. Можеш да я използваш, за да направиш, каквото си поискаш. Кейт, ако наистина искаш да направиш това, ще ти направя бомба, която можеш да сложиш в чанта. Ако успееш да се добереш до МЕДУЗА, остави я близо до компютърния мозък, нагласи часовника и избягай. След половин час...

Мелифънт долепи ухо до дървената врата като бял охлюв.

* * *

По-бързо, по-бързо и все по-бързо. Сякаш припряността на кмета на Лондон бе заразила самата структура на града. Буталата в машинните отделения се удрят припряно като неговото сърце, колелата и релсите препускат като мислите му, втурнали се към Стената и следващата глава от историята на Лондон.

През целия следобед Валънтайн бе търсил Катрин из парка, стряскайки своите приятели по средата на обяд им, появявайки се внезапно на големите им остьклени врати, един мокър до кости призрак, с изцапани с кръв дрехи, който настоятелно питаше:

— Тук ли е дъщеря ми? Виждали ли сте я?

Сега той крачи напред-назад из гостната в Клио Хаус, а от ботушите му върху калния килим капе вода, докато се опитва вървейки да прогони влажния студ от костите си и страхът от съзнанието си.

Накрая той чува стъпки по чакълената алея, стъпки във фоайето и Пюзи нахлува вътре със същия мокър и окаян вид като своя господар.

— Проследих я, шефе! Тя е в Музея. В последно време доста се задържа там според стария Крийбър на рецепцията...

— Заведи ме там! — креши Валънтайн.

— Сигурен ли сте, шефе? — Пюзи разглежда собствените си крака, вместо да погледне трескавото, покрито с ивици от сълзи лице на шефа си. — Мисля, че ще е по-добре, ако я оставите сама за известно време. В Музея е в безопасност, нали така, а и смятам, че има нужда от възможност да премисли нещата отново. Ще се върне, когато му дойде времето.

Валънтайн се отпуска тежко в един стол, а старият авиатор се движи тихо из стаята и светва лампите. Отвън денят преваля.

— Излъсках меча Ви и пригответих най-хубавите Ви дрехи във Вашата стая — казва внимателно Пюзи. — Предстои ви прием при кмета, сър, забравихте ли? Не бива да го пропускате.

Валънтайн кима, вгледан в ръцете си и дългите си пръсти.

— Защо участвах в неговите интриги, през всичките тези години, Пюзи? Защо му дадох МЕДУЗА?

— Не бих могъл да отговоря, сър...

Той се изправя с въздышка и тръгва към стаята си. Ще му се да притежава категоричността на Кейт; да разбира толкова лесно кое е правилно и кое — грешно. Ще му се да има кураж да се опълчи срещу Кроум по начина, по който тя иска да го направи, но е твърде късно за това, твърде късно, твърде късно.

* * *

А самият Кроум вдига поглед от обяда си (пюре от зеленчуци и заместител на мясо, съдържащи точното количество белъчини, въглехидрати, витамини и така нататък), поглежда треперещия чирак историк, когото Вамбрейс току-що е вкаран в кабинета му и казва:

— Е, чирак Мелифънт, предполагам, че имате да ни кажете нещо?

32.

ЧЪДЛИ ПОМРОЙ УСПЯВА

Тя установи, че може да се справи. Преди ѝ се щеше да се свие в някой ъгъл и да умре от мъка, но сега всичко беше наред. Това я накара да си спомни как се чувстваше, когато майка ѝ почина; смазана от огромния вцепеняващ удар на всичко това и леко изненадана от начина, по който животът продължаваше да си тече. А този път поне имаше Куче, който да ѝ помага, а и Бийвъс.

— Кейт, трябва ми още един болт като този, но по-дълъг...

Беше започнала да мисли за Бийвъс Под като за сладък, тромав и доста безполезен човек, който имаше нужда от нея, за да се грижи за него, а и подозираше, че всички историици бяха на същото мнение. Но в онзи следобед започна да разбира, че той всъщност бе много по-умен от нея. Наблюдаваше го как работи, приведен под един преносим аргонов глобус в ъгъла на Транспортната зала, внимателно измерващ точното количество прах за почистване и измиваща течност за картини. Сега майстореше часовников механизъм от дълги парчета медна тел за картини и части от таблото на един многовековен автомобил, като ги поставяше в чантата, която тя му бе намерила.

— Болт, Кейт?

— О, да... — Тя бързо прерови купчината резервни части на пода до него и откри онова, което искаше. Подаде му го. Погледна часовника си. Часът беше осем. Скоро трябваше да се върне в Клио Хаус, да постави усмивка на лицето си и да каже на баща си: — Съжалявам, че по-рано бях толкова глупава — добре дошъл вкъщи, моля те, мога ли да дойда с тебе на приема при кмета?

— Ето — каза Бийвъс, вдигнал чантата. — Готово е.

— Не прилича на бомба.

— Нали това е идеята, глупаче! Виж. — Той отвори чантата и ѝ показва пакета, сгущен вътре, червеното копче, което трябваше да натисне, за да я активира и часовниковия механизъм. — Няма да гръмне много силно — призна той, — но ако успееш да я приближиш достатъчно до компютърния мозък...

— Ще намеря начин — обеща тя и я взе от него. — Аз съм дъщеря на Валънтайн. Ако някой може да се добере до МЕДУЗА, това съм аз. — Той изглежда унил, реши Кейт, и се запита дали мисли за цялата тази прекрасна компютърна мощ от стария свят, която щеше да бъде пожертвана. — Трябва да го направя — каза тя.

— Знам. Но все пак ми се ще да можех да дойда с теб.

Тя го прегърна, притисна лицето си в неговото, устните им се срещнаха и тя усети как той потрепери, когато ръцете му неспокойно се повдигнаха да погалят косата ѝ. Куче изръмжа леко, може би от ревност, уплашен, че губи любовта на Катрин и че скоро ще го изоставят като горките стари меки играчки по рафттовете на спалнята ѝ.

— О, Бийвъс — прошепна тя, като се отдръпна разтреперана. — Какво ще стане с нас?

До тях достигна звукът от далечни викове, който отекна из стълбите от по-долните етажи. Беше прекалено slab, за да различат никакви думи, но и двамата веднага разбраха, че става нещо нередно; никой никога не викаше в Музея.

Ръмженето на Куче се усили. То се затича към вратата и двамата го последваха, като тихо си проправиха път навън до тъмната площадка. Хладен бриз докосна лицата им, докато надничаха над перилата, дългото спираловидно стълбище се губеше в тъмнината под тях, а бронзовите му парапети блестяха. Последваха нови викове, после се чу тръсък и тропот от нещо изпуснато. Лъчове от фенери пронизаха долната стълбищна площадка и те чуха крещящите гласове съвсем ясно. Чъдли Помрой казваше:

— Това е престъплениe! Престъплениe! Вие нахлувате в собственост на Гилдията на историците!

Охранителният отряд на инженерите се изкачи по стълбите сред шум на ботуши с гумени подметки. Фенерчетата им осветяваха палтата и лъскавите им, сложни оръжия. Те спряха щом стигнаха до върха и видяха светещите очи на Куче и прилепналите му назад уши. Не спирали да ръмжи, то се приведе, готово за скок. Срещу него щракнаха оръжия, а Катрин го сграбчи за повода и извика:

— Няма да ви нарани, просто е уплашен. Не стреляйте...

Но те така или иначе стреляха по него. Пистолетите издадоха пронизителни кратки припуквания, а от силата на куршумите Куче бе изтрягнат далече от нея и захвърлен в стената с джафкане. Последва

тишина и звука от падащото огромно тяло. На игривата светлина от фенерчетата кръвта изглеждаше черна. Катрин дълбоко си пое дъх. Ръцете и краката ѝ трепереха бързо и безпомощно и тя не можеше да ги овладее. Не би могла да помръдне, дори да поиска, но за всеки случай един рязък глас изляя:

— Останете там, където сте, госпожице Валънтайн.

— Куче... — успя да изхленчи тя.

— Останете на място. Жivotното е мъртво.

Доктор Вамбрейс се качи по стълбите през тънкия, стелещ се дим.

— Ти също, Под — добави той, видял как момчето направи спонтанно движение към трупа. Той застана на горното стъпало и им се усмихна. — Търсихме те навсякъде, чирак. Надявам се, че се срамуваш от себе си. Дай ми тази чанта.

Бийвъс подаде чантата. Високият инженер я грабна и я отвори.

— Точно както ни предупреди Мелифънт, бомба.

Двама от неговите хора пристъпиха напред и поведоха арестантите след него, а той се обърна и пое надолу по стълбите.

— Не! — проплака Катрин, опитвайки се да хване ръката на Бийвъс, докато ги разделяха. — Не! — Гласът ѝ рикошира обратно към нея от тавана с пронизителен писък и отекна надолу по стълбите и тя си помисли, че звучи слаб и безпомощен, като на разсърдено дете, дете, което са хванали да извършва някаква глупава, лоша постъпка и сега протестира заради наказанието си. Тя ритна мъжа, който я държеше, по пищялите, но той беше едър и носеше ботуши и дори не трепна. — Къде ни водите?

— Ще дойдете с мен до Последния етаж, госпожице Валънтайн — каза ѝ Вамбрейс. — Вие ще бъдете основната тема на разговор на партито при кмета. Що се отнася до вашия любим, него ще заведем в Дълбокото Подземие. — Той се ухили, щом чу лекия звук, издаден от Бийвъс — безпомощен, сподавен писък от страх. — О, да, чирак Под, очакват те няколко много интересни преживявания в Дълбокото Подземие.

— Вината не беше негова! — негодуваше Катрин. Тя усещаше как нещата се разкриват, как глупавият ѝ план излиза от контрол и рикошира безпощадно, за да впримчи нея и Бийвъс, и горкото Куче. — Аз го принудих да ми помогне! — изпищя тя. — Това няма нищо общо

с Бийвъс! — Но Вамбрейс вече се бе обърнал, а нейният похитител притисна ръката си, мирища на химикали, към устата й, за да сложи край на шума, който вдигаше.

* * *

Колата на Валънтайн спира пред Централата на Гилдията, където вече са паркирани автомобилите на повечето шефове на Гилдията. Генч слиза и задържа капака отворен за господаря си, после се суети около него като майка, която изпраща детето си на училище, отмятайки косата му от лицето, оправявайки яката на най-хубавата му черна дреха и лъскайки дръжката на меча му.

Валънтайн разсеяно поглежда към небето. Високи перести облаци, огрени от бързо залязващото слънце. Вятърът продължава да духа от изток и носи мириз на сняг, който за миг го откъсва от мислите му за Катрин и отново го кара да мисли за Шан Гуо. „Хестър Шоу ще те намери“, бе прошепнало умирайки Цветето на Вятъра. Но откъде би могла да знае тя за Хестър? Не бе възможно да се е запознала с момичето, нали? Нали? Дали Хестър бе още жива? Дали някак се бе промъкнала до Батмунк Гомпа? И дали сега се спотайваше из тези планини, готова да се качи на борда на Лондон отново, за да го убие, или дори да стори нещо лошо на дъщеря му?

Като отблъсва големите ръце на Генч, той казва:

— Ако нямате нищо против да пропуснете партита, момчета, може би си струва да изведем Елеватора от Тринайсетия етаж за една обиколка тази вечер. Просто в случай че тези дръзки глупаци от Лигата опитат да направят нещо.

— Прав сте, шефе! — Двамата авиатори не са очаквали с нетърпение приема при кмета на Лондон — всичката тази изискана храна и префърцуни приказки. Нищо не би ги развеселило повече от изгледите за един добър бой. Генч се качва до Пюзи и колата обръща посоката на движение, стряскайки инженери и охранители, като ги принуждава да й направят път. Валънтайн изглажда вратовръзката си и бързо се изкачва по стълбите към Централата на Гилдията.

* * *

Инженерите преведоха своите арестанти през долните зали на Музея към Главната зала. Наоколо нямаше никой? Катрин никога не бе Виждала Музея толкова празен, както сега. Къде бяха историците? Знаеше, че не могат да й помогнат, но искаше да ги види, да знае, че някой е разбрал какво е станало с нея. Продължи да сеслушва за тропащите крака на Куче по пода зад себе си, изненадана, че не ги чува, после си спомни. Бийвъс крачеше до нея, но не я поглеждаше, просто се взираше пред себе си, сякаш вече виждаше стаите на Дълбокото Подземие и нещата, които щяха да му се случат там.

После, в горната част на стълбите, които водеха към главния вход, инженерите спряха.

Долу във фоайето, с гръб към големите стъклени врати, чакаха историците. Докато хората на Вамбрейс бяха заети на горния етаж, те бяха нападнали изложбените сандъци в залата за Оръжия и Военно дело и се бяха въоръжили с древни копия и мускети, ръждиви мечове и метални шлемове. Някои бяха прикачили брони върху черните си одежди, а други носеха щитове. Приличаха на банда разбойници от аматьорска пантомима.

— Какво ще рече това? — изляя доктор Вамбрейс.

Чъдли Помрой пристъпи напред, хванал старинна широкоцевна пушка с месингово дуло, широко колкото туба. Катрин започна да осъзнава, че от сенките въглите на залата наблюдаваха други историци, спотайващи се зад изложбените сандъци, насочили парни пушки през изпъкналите ребра на динозаври.

— Господа — каза Помрой нервно, — вие се намирате върху собственост на Гилдията на историците. Предлагам незабавно да освободите тези младежи.

— Незабавно! — потвърди доктор Каруна, насочила прашния си мускет към червеното колело между веждите на Вамбрейс.

Инженерът започна да се смее.

— Стари глупаци! Да не мислите, че можете да се опълчите срещу нас? Гилдията ви ще бъде разформирована заради онова, което направихте днес тук. Вашите глупави дреболии и дрънкулки ще бъдат захвърлени в пещите, а телата ви ще бъдат изпотрошени върху уредите

за мъчения в Дълбокото Подземие. Ще ви превърнем в история, понеже се интересувате само от история! Ние сме Гилдията на инженерите! Ние сме бъдещето!

Последва трепетна пауза, почти пълна тишина, само ехото от гласа на Вамбрейс се разнесе из мухлясалия въздух и тихите звуци, издавани от мъжете, посягащи към оръжията, както и от скованите от артрит пръсти, натискащи древните спусъци. После фоайето се изгуби в дим и пронизващи огнени изстrelи, шумът рикошира от покрива с висок купол и отново се спусна стремително — откъслечен трясък, разцепван от дълбокото бутене на широкоцевната пушка на Помрой и пронизителния тътен на едно старо оръдие, скрито в ниша зад гишето за продажба на билети, което гръмна сред огромна пламтяща струя, когато доктор Нанкароу приближи запалката си до подсипа. Катрин видя как Вамбрейс и двамата мъже до него бяха пометени, видя как доктор Аркънгарт пада назад с разперени ръце, усети как мъжът, който я държеше подскочи и се олюя и чу силно плющене, когато един куршум от мускет мина през гumenото му яке.

Той падна далече от нея, а тя се свлече на колене и се зачуди къде да се скрие. От Вамбрейс не бе останало нищо, освен димящите му ботуши, които биха могли да изглеждат почти смешни, ако краката му не продължаваха да са вътре. Половината от неговите хора бяха на земята, но останалите се сражаваха, а оръжията им бяха по-добри от тези на историците. Те осейваха фоайето с барут, от мраморния подхвърчаха искри, а части от динозаври се разлитаха високо във въздуха. Изложбените сандъци се разпадаха сред ярки водопади от разбито на прах стъкло, а историците, които се спотайваха зад тях, побягваха с преплетени крака към други скривалища, или падаха сред повалените експонати и оставаха да лежат неподвижно. Над главите им се чупеха и премигваха, преди да угаснат, аргонови глобуси, докато залата стана тъмна и трептяща като киносалон сред главоломното примигване на светлината от оръжията, а инженерите се забълскаха към вратите.

Зад тях, забравен, остана Бийвъс. Той протегна ръка към една изоставена пушка и я завъртя, а дългите му ръце опипом затърсиха из лъскавия метал езичета и спусъци. Катрин го наблюдаваше мълчаливо. Въздухът около нея бе натежал от свистящи изстrelи, въртящи се парчета мрамор и стенещи бойни фризбита, но тя не можеше да

откъсне очите или ума си от Бийвъс за достатъчно дълго време, през което да помисли да си намери прикритие. Тя видя как той разтвори издължаващата се подпора на пушката и я загнезди в извивката на лакътя си и видя малките сини дупчици, които направи по яketата на гърбовете на инженерите. Те размахаха ръце нагоре и изпуснаха оръжията си, завъртаха се и падаха, а Бийвъс Под ги наблюдаваше през подскачащите мерници със спокойно, сериозно изражение, и вече не бе нейният нежен Бийвъс, а някой, който бе в състояние да убива съвсем хладнокръвно, сякаш инженерът в него наистина не зачиташе човешкия живот, или може би просто бе видял толкова много смърт в Дълбокото Подземие, че смяташе, че това е нещо незначително и няма нищо против да сее смърт.

Когато той спря да стреля, стана много тихо, само гumenото шумолене на труповете изпълваше помещението и звук от бързо потракване, което Катрин бавно осъзна, идващ от нейните собствени зъби.

От ъглите на залата бавно изпълзяха историците. Бяха оцелели повече, отколкото Катрин очакваше. Сред мъждукащата светлина на битката тя бе решила, че ги е видяла застреляни до един, но, макар че някои бяха ранени, единствените мъртви бяха човек на име Уиймът, с когото никога не бе разговаряла, и доктор Аркънгарт. Старият уредник на отдела за керамика лежеше до вратата и имаше възмутен вид, сякаш смъртта бе някаква глупава съвременна мода, която той никак не одобряваше.

Бийвъс Под стоеше на колене, зяпнал пушката, която държеше. Ръцете му трепереха, а от дулото излизаше син пушек, който се носеше, извивайки се нагоре към покрива.

Помрой се изкачи тежко по стълбите. Перуката му бе отнесена, държеше ръката си, там, където се бе порязал на парче кост.

— Погледнете това! — каза той. — Аз сигурно съм първият човек, ранен от динозавър от около седем милиона години! — Той примигна към Катрин и Бийвъс, а после към повалените инженери. Никой не се засмя на малката му шегичка. — Добре! — каза той. — Добре е, нали? Господи! Дадохме им да разберат! Щом казах на останалите какво става, ние всички се съгласихме, че няма да го допуснем. Е, повечето от нас се съгласиха. Останалите са заключени в трапезарията, заедно с няколко чираци, за които решихме, че могат да

подкрепят хората на Кроум. Трябаше да ни видиш, Кейт! „Няма да им позволим да отведат госпожица Валънтайн!“ — казахме всички ние, и не го позволихме. И това е доста показателно, знаеш ли. Един инженер не е достоен противник на един историк, на когото му е прикипяло!

— Или на която ѝ е прикипяло, ЧП! — изчурулика Мойра Плим, забързала се по стълбите, за да застане до него. — О, това ще им даде урок как да се отнасят с моите мебели, точно така! Това ще им даде да разберат какво се случва с... — Козирката на шлема, който носеше, се затвори с тръсък и заглуши останалото.

Катрин намери падналата чанта, лежаща сред мръсотията и кръвта на стълбите. Изглеждаше непокътната, с изключение на няколко неприятни петна.

— Трябва да отида на Последния етаж и да спра МЕДУЗА. Това е единственият начин. Ще отида до станцията на елеватора и...

— Не! — Клейти Потс изкачваше с подскоци стълбите откъм предния вход. — Двама от инженерите, които стояха отпред, се измъкнаха — каза тя. — Те вече са обявили тревога. При елеваторите ще има охрана, а и тук всеки момент ще дойдат още хора от охраната. Вероятно и Преследвачи. — Тя срещна разтревожения поглед на Помрой и сведе глава, сякаш бе виновна за всичко това. — Съжалявам, ЧП.

— Няма нищо, госпожице Потс. — Помрой я потупа леко по рамото, като почти я катурна на земята. — Не се притеснявай, Катрин. Ние ще отвличаме вниманието на тези злодеи тук, а ти можеш да се промъкнеш до Последния етаж по Котешката пътечка.

— Какво е това? — попита Катрин.

— Това е едно от онези неща, за които историците знаят, а всички останали са забравили — каза Помрой със светнало лице. — Стара стълба, останала от първите дни на Лондон, когато на елеваторната система не можеше да се разчита винаги. Тя свързва Трети етаж с Последния, като по пътя си минава през Музея. Готова ли си за път?

Не беше, но кимна.

— Аз отивам с нея — каза Бийвъс.

— Не!

— Всичко е наред, Кейт, аз искам да го направя. — Той преобръща телата на мъртвите инженери в търсене на палто без

твърде много дупки от куршуми. Когато откри такова, започна несръчно да разкопчава гumenите копчета. — Ако инженерите те видят да се разхождаш сама там горе, ще се сетят какво е станало — обясни той. — Но ако аз съм с теб, ще решат, че си арестант.

— Той е прав, Кейт — каза Помрой, кимайки, докато Клайти Потс помагаше на младия инженер да облече палтото и избърса местата с най-много кръв с подгъва на робата си. Той погледна часовника. — Осем и трийсет. МЕДУЗА потегля в девет, според телевизията. Това трябва да ви даде достатъчно време да направите онова, което сте планирали. Но най-добре да ви изпратим, преди онези инженери да са се върнали с подкрепления.

33.

ВИНО И ХАПКИ В НАЧАЛОТО НА ЕДНА НОВА ЕРА

В „Джени Ханивър“ бе пълно със спомени за Ана Фанг. Отпечатъкът от устните ѝ върху една мръсна чаша, очертанията на тялото ѝ върху неоправената койка, полу прочетена книга в пилотската кабина, отбелязана с панделка на 205 страница. В едно от шкафчетата ѝ Хестър откри сандъче, пълно с пари — не само бронзови монети, но и сребърни таели и златни суворени, повече пари, отколкото двамата бяха виждали през живота си.

— Била е богата! — прошепна тя.

Том се извърна от мястото на пилота и погледна парите. През цялото им дълго пътуване от Шан Гуо той не се бе разколебал относно факта, че е взел въздушния кораб. Чувстваше се така, сякаш го е заел, за да довърши една работа, която мис Фанг би искала да бъде свършена. Сега, докато гледаше как Хестър вдига звънтящите шепи монети, се чувстваше като крадец.

— Е — каза Хестър, като затвори сандъчето със съкровищата, — там, където отиде, няма да ѝ вършат работа. А на нас също, тъй като очаквам скоро да я последваме. — Тя го погледна. — Освен ако не си променил намеренията си?

Той поклати глава, въпреки че в действителност гневът, който бе изпитал по-рано, се бе уталожил по време на усилията му да овладее кораба и да го насочи на запад сред променливия планински климат. Той започваше да изпитва страх и да си спомня за Катрин, питайки се какво би станало с нея след смъртта на баща ѝ. Но все още искаше да накара Валънтайн да си плати за всички нещастия, които бе причинил. Започна да изучава радиочестотите, за да открие насочващия фар на Лондон, докато Хестър претърсваше шкафовете и накрая откри това, което търсеше; тежък черен пистолет и дълъг нож с тънко острие.

* * *

Само за една нощ голямата заседателна зала в Лондон бе украсена със светлинни и знаменца и превърната в празнично съборище. Ръководителите на големите и малките Гилдии весело общуваха помежду си из зелените, тапицирани с кожа пейки и сядаха на подиума за оратори, бъбреjки си развълнувано за новия ловен район, като от време на време хвърляха по едно око на часовниците си с приближаването на часа, в който МЕДУЗА щеше да бъде изстреляна. Инженери чираци лавираха напред-назад сред празнуващите и раздаваха експериментална храна, приготвена от отдела на надзирател Нимо. Закуските бяха кафяви на цвят и имаха доста странен вкус, но поне бяха изрязани в съвършени геометрични фигури.

Валънтайн си проправяше път през тълпата, докато откри Кроум и неговите съветници, един клин от бял каучук, заобиколен от високите черни силуети на Преследвачи-охранители. Искаше да попита кмета какво е станало с агента, изпратен след Хестър Шоу. Приближаваше се към тях, бутайки с лакти добре облечени съветници, доловил кратки откъслечни части от техните разговори:

— Ето го Валънтайн, вижте, върнал се е от Шан Гуо!
— Взривил е целия Въздушен флот на Лигата, така чух!
— Какви очарователни закуски!

— Валънтайн! — извика кметът на Лондон, когато изследователят накрая стига до него. — Точно човекът, когото очаквахме!

Той звучи почти развеселен. До него стоят гениите, накарали МЕДУЗА да проработи отново: доктор Чандра, доктор Чъб и доктор Уисмър Сплей, заедно с доктор Туикс, която се усмихва престорено и прави реверанс, поздравявайки Валънтайн за пътуването му до Шан Гуо. Зад нея стоят облечените в черно бодигардове, неподвижни като статуи и Валънтайн им кима.

— Виждам, че добре оползотворяваш частите от Преследвачи, които ти донесох, Кроум...

— Така е — съгласява се кметът на Лондон с хладна усмивка. — Цяла нова раса Преследвачи. Те ще ни бъдат слуги и войници в новия свят, който ще построим. Докато ние тук си говорим, някои от тях са в акция долу в Музея.

— В Музея?

— Да. — Кроум го поглежда лукаво, преценявайки реакцията му.

— Някои от твоите историци са предатели, Валънтайн. Въоръжени предатели.

— Искаш да кажеш, че там се води битка? Но Кейт е там! Трябва да отида при нея!

— Невъзможно — сопва се кметът, сграбчил ръката му, когато той се опитва да излезе. Втори етаж е забранен за достъп. Музеят е обграден от Преследвачи и охранителни отряди. Но не се притеснявай. Имат строги наредждания да не причиняват нищо лошо на дъщеря ти. Съвсем скоро ще я доведат при нас. Особено много искам тя да наблюдава МЕДУЗА в действие. А искам и ти да си тук, Валънтайн. Остани.

Валънтайн го поглежда сред застиналите лица на останалите празнуващи във внезапно настъпила тишина.

— На кого си истински предан, питам се аз — размишлява Кроум. — На Лондон или на дъщеря си? Остани.

„Остани“. Сякаш е куче. Ръката на Валънтайн се свива за миг около дръжката на меча, но той знае, че няма да го извади. Истината е, че той се страхува, и всичките му приключения и експедиции са били само опити да се скрие от тази истина: че е страхливец.

Разтрепераното му лице се разтяга в усмивка и той леко се покланя.

— Ваш покорен слуга, господин кмете.

* * *

В стената до отдела по Естествена история имаше врата — врата, покрай която Катрин сигурно бе минавала стотици пъти, без дори да я забележи. Сега, когато Помрой я отключи и отвори, те чуха странния кънтящ стон на вятъра в една дълга шахта, примесен с тътена на градските двигатели. Той подаде на Бийвъс ключа и едно фенерче.

— Успех, господин Под. Кейт, успех...

Някъде зад тях се чу силен глух тътен, който накара стъклото в изложбените сандъци да задрънчи.

— Тук са — каза Помрой. — Имат нужда от мен на поста ми...

— Ела с нас! — помоли го Катрин. — На Последния етаж ще бъдеш в по-голяма безопасност, сред тълпите...

— Това е моят Музей, госпожице Валънтайн — напомни ѝ той, — и ще остана тук. Там горе само ще ви преча.

Тя го прегърна, притисната лицето си в робата му, усещайки миризмата на нафталин и тютюн за лула.

— Бедният ви Музей!

Помрой сви рамене:

— Не мисля, че инженерите ще ни позволят да запазим реликвите си още дълго. Поне така ще се борим.

— А може и да спечелите...

— О, да — старият историк се засмя печално. — Някога редовно ги биехме на футболния шампионат между Гилдиите, нали така. Естествено, тогава нямаха автомати и Преследвачи, които да им помогат... — Той вдигна лицето ѝ и я погледна много сериозно в очите. — Спри ги, Катрин. Осуети плановете им.

— Ще опитам — обеща тя.

— Скоро ще се срещнем пак — каза Помрой твърдо, вдигнал пушката си на излизане. — Ти притежаваш дарбата на баща си, Кейт: хората те следват. Виж как разбуни духовете сред нас!

Те отново чуха тътена от оръдия, когато той затвори вратата след себе си, а после тропота на ръчни оръжия, който вече се чуваше поблизо и бе примесен с едваоловими писъци.

* * *

— Виж! — каза Том.

Летяха високо сред тънки слоести облаци и той гледаше надолу към Лондон, далече пред тях.

— Ето го!

Беше по-голям, отколкото го помнеше, и много по-грозен. Странно как докато живееше там, той вярващ на всичко, което му казваха по телевизията за елегантния силует на града и неговата съвършена красота. Сега видя, че беше грозен; не беше по-добър от всеки друг град, просто бе по-голям. Една крепост от дим и бълващи комини. Вълна от мрак се носеше към планините, а белите вили на Хай

Лондон се носеха по нейния хребет като някакъв крехък кораб. Не приличаше на негов дом.

— Ето там... — каза той отново.

— Виждам го — отвърна Хестър, застанала до него. — Нещо става на Последния етаж. Осветен е като на панаир. Том, ето къде трябва да се намира Валънтайн! Сигурно се готвят да използват МЕДУЗА!

Том кимна, като се почувства виновен при споменаването на МЕДУЗА. Знаеше, че ако мис Фанг беше тук, щеше да измисли план как да спре древното оръжие, но не виждаше какво той би могъл да направи за това. Беше прекалено голямо, прекалено ужасяващо и беше прекалено непосилно да мисли за него. По-добре беше да се съсредоточи върху онова, което бе от значение за него и Хестър, и да остави останалата част от света да се грижи сама за себе си.

— Той е там долу — прошепна момичето. — Усещам го.

Том не искаше да се приближава твърде много, в случай че кметът на Лондон бе оставил хора да наблюдават небето, или пък бе изпратил разузнавателни кораби. Той дръпна контролните лостове и усети мощното, бавно движение, щом корабът реагира. Той се издигна, а Лондон избледня, превръщайки се в петно бързодвижеща се светлина под облациите, докато насочваше кораба на юг и започна да кръжи наоколо.

* * *

Изкачваха се от един тъмен участък към друг, а фенерчето на Бийвъс Под мъждукаше върху напълно еднакви метални стъпала. Големите им сенки се плъзгаха по стените на шахтата. Не говореха много, но всеки от тях се вслушваше в равномерното дишане на другия, щастлив, че има компания. Катрин не спираше да поглежда назад, в очакване да види Куче зад себе си.

— Петстотин стъпала — прошепна Бийвъс, спрял на една площадка, насочвайки фенерчето си нагоре. Стълбите се виеха нагоре в безкрайна спирала. — Това сигурно е Първи етаж. По средата на пътя сме.

Катрин кимна, прекалено задъхана, за да говори и прекалено изнервена, за да си почива. Над главите им приемът на кмета сигурно беше в разгара си. Тя продължи да се изкачва, макар че коленете ѝ се схващаха, а при всяко вдишване изпитваше студена силна болка в задната част на гърлото си, докато прекалено тежката чанта се удряше в ханша ѝ.

* * *

През прозорците на кораба Хестър виждаше как Отвъдната Страна препуска покрай тях, само на стотина мили отдолу, прорязана от същите прави траншеи, из които се бяха препъвали с Том през първите дни от запознанството им. И ето го Лондон, с червени задни светлини, които светеха в тъмното, и изчезнаха, когато Том насочи кораба нагоре към гъстата отровна мъгла от отработените газове на града. Това му се удаваше, осъзна тя, и си помисли колко жалко беше, че планът му няма да проработи.

Радиостанцията се включи с изпукване. Пристанищната служба в Лондон изискваше кодовете им за идентификация.

Том я погледна уплашен, но тя знаеше как да се справи с това. Отиде до радиостанцията и бързо размърда ключа за „предаване“ нагоре-надолу, като умишлено преиначи съобщението си, все едно комуникационната система беувредена.

— Лондонски въздушен кораб GE 47 — каза тя, спомнила си кодовото название, което пращаше от високоговорителите в Еърхейвън през всичките тези седмици досега. — Връщаме Шрайк обратно в Машинното отделение.

По радиостанцията казаха нещо, но тя я изключи. Край прозорците се виеше черен смог, върху стъклото се кондензираха водни капки, които се носеха насам-натам, оставяйки вълнообразни следи.

— Ще кръжа около града двайсет минути, а после ще дойда да те взема — казваше Том. — Това ще ти даде време да намериш Валънтайн и...

— След двайсет минути ще съм мъртва, Том — каза тя. — Просто гледай да се измъкнеш невредим. Забрави за мен.

— Ще се върна...
— Ще бъда мъртва.
— И въпреки това ще се върна...
— Няма смисъл, Том.
— Ще се върна да те взема.

Тя го погледна и видя, че в очите му блестяха сълзи. Той плачеше. Плачеше за нея, защото тя щеше да се изложи на опасност и той нямаше да я види повече, а тя си помисли, че е много странно и много мило това, че той толкова държи на нея, затова каза:

— Том, ще ми се... — и: — Том, ако аз... — и още откъслечни фрази, които постепенно се губеха в тишината, тъй като и тя самата не знаеше какво се опитва да каже. Знаеше само, че иска той да знае, че е най-хубавото нещо, което ѝ се беше случвало.

Откъм виещия се мрак изникна една светлина, а после и друга. Издигаха се покрай Третия етаж, при това много близо. Вторият етаж мина покрай тях, а от платформите за наблюдение ги гледаха множество хора. После мина Съркъл Парк с окачени между дърветата фенери. Том бърникаше из контролните уреди на „Джени“ и тя се понесе мощно напред, ниско над върховете на покривите на Найтсбридж и нагоре към ръба на кърмата на Последния етаж. Той хвърли бърз поглед към Хестър. Тя искаше да го прегърне и целуне, да направи нещо, но сега нямаше време за това и затова само изпъшка:

— Том, не се оставяй да те убият — дръпна контролните уреди за люковете на „отворено“, затича се към тях и скочи, докато корабът описваше трептяща дъга над ръба на Последния етаж.

Хестър се удари силно в палубата и се претърколи няколко пъти. „Джени Ханивър“ бързо се отдалечаваше, осветяван от искрометния ракетен обстрел на батареята за въздушна отбрана от Инженериума. Ракетите не го уцелиха, корабът потъна в тъмнината и тя остана сама, олюлявайки се из сенките.

* * *

— Един-единствен кораб, господин кмете. — Беше един нервен на вид инженер, към чието ухо бе прикачен мидообразен

радиопредавател. — Показа се ясно, но решихме, че може да е докарал група хора на борда.

— Представители на Антитранспортната лига на борда? — Кметът на Лондон кима, сякаш това бе дребен проблем, каквito възникват всеки ден. — Добре, добре. Доктор Туикс, мисля, че това ще бъде добра възможност да изprobвате новите си модели.

— О, боже! — изпищя жената, изпускайки чиния с *канапета* от вълнение. — Хайде, пиленца! Елате!

Нейните Преследвачи се обръщат с едно-единствено движение и се подреждат зад нея, крачейки към изходите сред развлеченията, веселящи се хора.

— Доведете ми тези нашественици живи! — извика Кроум след нея. — Би било жалко да пропуснат голямото събитие.

34.

ЕДНА ИДЕЯ ЗА ЗАРЯ

Том избърса очите си с опакото на едната си ръка и се съсредоточи върху летенето, като насочи „Джени“ далече от Лондон и нагоре. Вече не беше уплашен. Беше хубаво най-накрая да правиш нещо, както и да управляваш тази огромна превъзходна машина. Той зави на изток, насочил носа ѝ към последните отблъсъци на дневна светлина по върха на Жан Шан. Щеше да кръжи двайсет минути. Имаше чувството, че половината от времето вече е минало, но когато погледна хронометрите видя, че са изминали по-малко от две минути, откакто Хестър скочи долу в Лондон и...

Нещо стремително и ослепително се удари в гондолата, а ударът го изтръгна от седалката му. Той се хвана за един стълб и видя как документите, таблото с апаратура и дълги пращащи кабели, както и храмът с неговите снимки и панделки и недочетената книга на мис Фанг с главоломна скорост излетяха през една назъбена дупка в корпуса на кораба, мятайки се из небето като тромави птици. Големите прозорци се счупиха, нахлу въздух, който понесе частици стъкло.

Той проточи врат, надничайки през зейналите прозорци, като се опитваше да види дали обвивката гори. Нямаше пламъци, но над главата му се носеше огромна тъмна сянка, а лунната светлина се плъзгаше по бронираната ѝ обвивка. Беше *Елеваторът от Тринайсетия етаж*, който спираше след „Джени“ и извършваше мързелива победна обиколка далече над хълмовете на Шан Гуо, преди да се върне шеметно, за да го довърши.

* * *

Магнъс Кроум гледа как гостите му се тълпят на площада и зяпат ослепителния трептящ блясък от битката, която се води над облаците. Той поглежда часовника на китката си.

— Доктор Чандра, доктор Чъб, доктор Сплей, време е МЕДУЗА да заеме позиция. Валънтайн, ела с нас. Сигурен съм, че изгаряш от желание да видиш какво сме направили с твоята машина.

— Кроум — казва изследователят, препречвайки му пътя, — има нещо, което държа да кажа...

Зaintrigуван, кметът повдига едната си вежда.

Валънтайн се колебае. Цяла вечер е планирал тази реч, знаейки, че точно това очаква да чуе Катрин. Сега, изправен пред ледения поглед на кмета на Лондон, той се запъва и известно време заеква.

— Струва ли си, Кроум? — казва той накрая. — Унищожаването на Защитната Стена няма да унищожи Лигата. Ще останат други крепости, които да покоряваме, стотици крепости, хиляди човешки животи. Този твой нов ловен район наистина ли струва толкова много?

Сред стоящите наоколо преминава вълна на изумление. Кроум отвръща спокойно:

— Стигнал си твърде далече, за да имаш съмнения, Валънтайн. Прекалено много се тревожиш. Доктор Туикс може да създаде цели армии от Преследвачи, които ще са повече от достатъчни да смажем всяка съпротива на диваците от Антитранспортната лига.

Той понечва да мине покрай него, но Валънтайн отново се озовава отпред.

— Помислете, господин кмете. Колко време ще ни издържа един нов ловен район? Хиляда години? Две хиляди? Един ден никъде няма да е останала плячка и Лондон ще бъде принуден да спре да се движи. Може би трябва да го приемем, да спрем сега, преди да бъдат убити още невинни хора. Възползвайте се от онова, което сте научили от МЕДУЗА и я използвайте за мирни цели...

Кроум се усмихва.

— Наистина ли смяташ, че съм толкова късоглед? — пита той. — Гилдията на инженерите е стигнала много по-далече в плановете си, отколкото подозираш. Лондон никога няма да спре да се движи. Движението е живот. Щом погълнем и последния скитащ се град и унищожим последното статично селище, ще започнем да копаем. Ще изградим огромни двигатели, захранвани от топлината на земното ядро и ще изведем нашата планета от орбитата ѝ. Ще погълнем Марс, Венера и астероидите. Ще погълнем и самото слънце, а после ще се понесем из бездната на космоса. След един милион години нашият

град ще продължава да пътува, но вече няма да преследва градове, с които да се храни, а цели нови светове!

Валънтайн го следва до вратата и навън през площада към „Свети Павел“. „Катрин е права — не спира да мисли той. — Той е луд за връзване! Защо не сложих край на интригите му, когато имах тази възможност?“ Над облаците ракетите блестят и гърмят, а светлината от един експлодирал кораб окъпва обърнатите нагоре лица на тълпата, която надава радостни викове.

* * *

А Хестър Шоу кляка на края на Етажа, докато наоколо крачат Възкръснали, зелените им очи шарят по стените и платформите, а стоманените им нокти са извадени и помръдват.

* * *

Котешката пътека свършваше при малка кръгла стая с щамповани номера по запотените стени и една-единствена метална врата. Бийвъс пъхна ключа в ключалката и Катрин чу как той се превъртя. Около ръба на вратата се появи светъл процеп и тя чу гласове отвън, носеще се едно проточено, развълнувано:

— Ооо!

— Намираме се на една алея откъм Патерностер Скуеър — каза Бийвъс. — Чудя се защо звучат толкова развълнувано?

Катрин извади часовника си и го задържа на слабия лъч светлина, идващ откъм вратата.

— Девет без десет е — каза тя. — Чакат МЕДУЗА.

Той я прегърна за последен път и бързо прошепна свенливо:

— Обичам те! — После я изтика покрай себе си през вратата, като се стараеше да изглежда като човек, който я държи в плен, а не като неин приятел, като се питаше дали някой друг инженер някога бе изричал думите, които той току-що каза, и дали се бе чувстввал по начина, по който той се чувстваше, когато беше с Катрин.

* * *

Том с мъка си проправяше път из килналите се на една страна останки от гондолата на „Джени“. Осветлението бе угаснало и в очите му от една порезна рана на челото му се стичаше кръв, която го заслепяваше. Болката от счупените му ребра преминаваше през тялото му на причиняващи гадене и световъртеж вълни и единственото, което му се щеше да направи, бе да легне със затворени очи и да си почива, но знаеше, че не бива. Той опипом затърси уредите за изстрелване на ракети, като се молеше на всички богове, за които бе чувал, да не са били взривени. При щракането на десния ключ от главното командно табло се показва еcran за наблюдение, той избърса очите си и видя неясната призрачна сянка на *Елеватора от Тринайсетия етаж*, обърната с главата надолу, обградена от напречните жички и уголемяваща се с всяка изминалата минута.

Той дръпна с цялата си сила изстрелващите лостове и усети как палубата под него помръдна, докато ракетите се изстреляха със свистене от гнездата си под гондолата. Разля се ослепителна светлина, щом поразиха мишлената си, но когато той примигна, за да отпъди ярките отражения, черният кораб продължаваше да си стои там и Том осъзна, че едва бе нащърбил огромната бронирана обшивка и че щеше да умре.

Но поне си бе спечелил още няколко мига, тъй като ракетохвъргачките по десния борд на *Елеватора* бяхаувредени и корабът спираше край него и завиваше, за да постави в бойна готовност бакборда си, който да ги подпре. Той опита да се успокои. Опита се да мисли за Катрин, така че споменът за нея да бъде онова, което щеше да отнесе със себе си в Подземния свят, но бе изминало много време, откакто за последно бе мечтал за нея, и вече не можеше да си спомни как изглежда. Единственото лице, което успя да извика в съзнанието си, бе на Хестър и затова си мислеше за нея и за нещата, през които бяха преминали заедно и какво бе усещането, когато я прегръщаше на Защитната Стена снощи, начинът, по който ухаеше косата ѝ и топлината на нейното сковано, кокалесто тяло през опърпаното ѝ палто.

И от някакъв далечен ъгъл на съзнанието му долетя тътенът от ракетите на Лигата, които обсипваха *Елеватора от Тринайсетия етаж*, докато той се отдалечаваше от Батмунк Гомпа, силният гръм на експлозиите и лекият, оствър, пронизителен шум от чупещо се стъкло.

Обвивката й беше бронирана, но прозорците могат да се счупят.

Той отново се промъкна до уредите за изстрелване на ракети и ги презареди, като този път не фокусира напречните жички върху малкия монитор върху огромните аеростати, а върху прозорците на кораба. Измервателният уред до визьора отчете, че му остават още три ракети, и той ги изстреля едновременно, а гондолата се тресеше и стенеше, докато те изхвърчаха към целта за поразяване.

За много малка част от секундата Том видя Пюзи и Генч в пилотската си кабина да го зяпат с разширени от тих ужас лица. После те изчезнаха сред ослепителен блясък, когато ракетите нахлуха през панорамните прозорци, а гондолата се изпълни с огън. Гейзер от пламъци разруши стълбите от палубата към кабината между аеростатите и отнесе горната част на обвивката. Когато Том отново можеше да вижда, огромната ръввалина се носеше далече от него. Разрушената гондола гореше, носещите перки бълваха огън, огън бушуващ и из разбитите корпуси на двигателите, огън обгръна и вътрешността на обвивката, докато корабът заприлича на китайски фенер и се понесе надолу към светлините на Лондон.

* * *

Катрин се подаде от изхода на алеята, попадайки сред бягаща тълпа. Хората навсякъде около нея гледаха нагоре, част от тях все още държаха в ръце питиета и храна, а очите и устите им бяха широко отворени. Тя погледна към „Свети Павел“. Куполът още не беше отворен, така че едва ли гледаха това. А и каква беше тази светлина, този разрастващ се оранжев блясък, който светеше по-силно от аргоновите глобуси и караше сенките да танцува?

В този момент ослепително ярките останки от въздушен кораб паднаха стремително от небето и се разбиха във фасадата на Инженериума сред буря от огън и стъкла и хвърчащи остриета от

почернял метал. Един цял двигател изхвърча от разбития кораб и се понесе през площада към нея, нажежен до червено и пръскащ пламтящо гориво. Бийвъс я бълсна встриани, а после на земята. Тя го видя да стои над нея с отворена уста и да вика нещо. Видя едно синьо око върху раздробения кожух на двигателя, който го разкъса на парчета сред вихър от стърчащи крайници, плющене на скъсано бяло палто и неговият вик се изгуби сред тътена на огъващ се метал, когато останките се разбиха в станцията на елеватора на Последния етаж.

На кожуха имаше синьо око. Знаеше, че това означава нещо, но не можа да се сети какво.

Тя се изправи бавно, треперейки. Навсякъде из платформата около нея горяха малки огньове, а в Инженериума имаше голям огън, който озаряваше със светлина целия етаж, подобно на огньовете на Вси светии. Катрин с мъка отиде до мястото, където се намираше светещият двигател, а огромните му перки стърчаха над платформата като мегалити. Вдигнала ръка, за да предпази лицето си от бълващите пламъци, тя потърси Бийвъс.

Той лежеше под остьр ъгъл сред останките, сгърчен по такъв невероятен начин, че Катрин веднага разбра, че няма смисъл дори да вика името му. Пламъците се издигаха, от което палтото му кипеше и капеше като разтопено сирене, а горещината превръщаща сълзите й в облачета пара, принуждавайки я да отстъпи назад над развалини, тела и части от тела.

— Госпожице Катрин?

Синьо око върху кожуха на двигателя. Тя още виждаше силуета му, докато боята се лющеше под огнените езици. Корабът на баща й.

— Госпожице Катрин?

Тя се обърна и видя един от хората от елеваторната станция да стои до нея, опитвайки се да бъде любезен. Той я хвана за ръка и нежно я поведе надалече, като правеше жестове към централната част на разбития кораб, изпепеляващата огнена буря в Инженериума.

— Той не беше вътре, госпожице.

Тя се втренчи неразбиращо в усмивката му. Разбира се, че беше вътре! Тя го бе видяла там, мъртвото му, зяпнало лице и пламъците, които се издигаха към него. Бийвъс, когото тя бе довела тук, който я обичаше. На какво толкова се усмихваше?

Но мъжът продължи да се усмихва.

— Не беше на борда, госпожице. Татко ви, искам да кажа. Видях го преди по-малко от пет минути да влиза в „Свети Павел“ с кмета. Тя усети зловещата тежест на чантата, която продължаваше да виси на рамото й и си спомни, че има работа за вършене.

— Хайде, госпожице — каза мъжът. — Преживели сте доста неприятен шок. Елате да седнете и да изпиете чаша чай...

— Не — отвърна тя. — Трябва да намеря баща си.

Тя го остави и се отдалечи, вървейки несигурно из площада, сред паникьосани тълпи хора с окадени дрехи и празнични одежди, сред протяжния, вибриращ писък на сирените в „Свети Павел“.

* * *

Хестър тичаше към Централата на Гилдията, когато експлозията я повдигна във въздуха и я запрати отвъд сенките към ослепителната светлина, идваща от горящия Инженериум. Тя се търкулна няколко пъти по тресящата се платформа зашеметена, пистолетът ѝ изхвърча встрани и воалът ѝ се скъса. Последва миг тишина, после се надигнаха шумове, писъци, сирени. Тя ровеше из спомените си отпреди експлозията и се опита да ги подреди някак. Онази светлина над покривите, онова горящо нещо, което се спускаше от небето, беше въздушен кораб. „Джени Ханивър“.

— Том — промълви тя, шепнейки името му на горещия тротоар, и се почувства по-малка и по-самотна от всякога.

Изправи се на четири крака. Наблизо един от новите Преследвачи бе засегнат от взрива и прерязан на две, а краката му стъпваха безцело наоколо и се удряха в разни неща. Шалът, подарен ѝ от Том, прелетя покрай нея. Тя го хвана, завърза го около врата си и се обърна да потърси падналия пистолет, но само за да открие друг отряд Преследвачи, почти невредими, които я бяха обградили от всички страни откъм гърба. Ноктите им бяха като огнени процепи в тъмнината, светлината от огньовете озаряваше дългите им мъртви лица и тя осъзна с някакъв празен прилив на разочарование, че това щеше да бъде краят.

А над черните очертания на покривите на Централата на Гилдията, отвъд дима и игривите искри, куполът на „Свети Павел“

започваше да се разтваря.

35.

КАТЕДРАЛАТА

Разтрошената гондола на „Джени Ханивър“ стенеше като флейта, докато западният вятър нахлуваше през нея, отнасяйки я бързо далече от Лондон.

Том се отпусна изтощен върху контролните уреди, частици счупено стъкло хрущяха като пясък по лицето и ръцете му. Опита се да се абстракира от бясно въртящите се барометри, докато през увредената обвивка изтичаше водород. Опита да не мисли за Пюзи и Генч, които бяха изгорели в подпалената си гондола, но всеки път щом затвореше очи, виждаше крещящите им лица, сякаш черните дупки на отворените им усти бяха отпечатани завинаги в очните му ябълки.

Когато вдигна глава, той видя Лондон далече на изток. Нещо ставаше с катедралата, а от Инженериума извираха потоци розов и зелен огън. Той бавно започна да осъзнава какво се бе случило. Вината бе негова! Хората долу сигурно бяха мъртви, не само Пюзи и Генч, а и много други и, ако той не бе улучил *Елеватора от Тринайсетия етаж*, те щяха да са още живи. Щеше му се никога да не бе изстрелял онези ракети. Би било по-добре самият той да бе умрял, вместо сега да седи тук и да гледа как Последният етаж гори и да знае, че за всичко е виновен той.

После си помисли: „Хестър!“

Беше ѝ обещал да се върне. Тя щеше да го чака там долу, сред огъня. Не можеше да я разочарова. Пое дълбоко въздух и се наведе над контролното табло. Двигателите се задвижиха със задавяне. „Джени Ханивър“ мудно се обърна на вятъра и бавно пое обратно към града.

* * *

Катрин вървеше като сомнамбул из Патерностер Скуеър, привлечена от трансформиращата се катедрала. Около нея пожарите се разпространяваха, но тя почти не ги забелязваше. Очите ѝ бяха

приковани от ужасяващата красота над главата ѝ; онази бяла шапка, разтваряща се над ношното небе, която се обръща на изток. Вече не се страхуваше. Знаеше, че Клио бди над нея и я пази, за да може да изкупи ужасните неща, сторени от баща ѝ.

Пазачите на вратата на катедралата бяха прекалено разсеяни заради пожарите, за да обрнат внимание на една ученичка с чанта. Първо ѝ казаха да се махне, но когато тя настоя, че баща ѝ е вътре и размаха смачкания си златен пропуск пред очите им, те просто вдигнаха рамене и я пуснаха.

Тя никога не бе влизала в „Свети Павел“ преди, но бе виждала снимки. Те обаче по нищо не приличаха на това.

Обградените с колони пътеки и високите свodoобразни тавани продължаваха да стоят на обичайното си място, но Гилдията на инженерите бе обвila стените с бял метал, а по таваните бяха окачени аргонови глобуси в телени решетки. Дебели електрически кабели пълзяха като змии по главния кораб, захранвайки нещо в сърцето на катедралата.

Катрин вървеше бавно напред, придържайки се към сенките на колоните, далече от пътя на множеството инженери, които подтичваха насам-натам, проверяваха електрическите връзки и си водеха бележки върху клипбордове. Пред нея подиумът под огромния купол бе пълен със странни машини. Цял куп трегери и хидравлика поддържаха тежката огромна качулка, наподобяваща глава на кобра, която се извисява нагоре в нощта, около чиято основа се намираше гора от високи метални намотки, които бръмчаха и пухаха сред леко нарастващия прилив на мощност. Между тях забързано се движеха инженери — слизаха и се качваха по централната кула върху метални стълби, а още повече се бяха струпали около една близка конзола като свещеници пред олтара на някакъв бог-машина и говореха с приглушени развлнувани гласове. Сред тях тя видя кмета, а до него, със сурово изражение, стоеше баща ѝ.

Катрин застине на място, скрита сред сенките. Виждаше лицето му съвсем ясно. Той гледаше Кроум и се мръщеше, и тя разбра, че предпочита да бъде навън и да подпомага спасителните операции и единствено нареджданията на кмета го задържаха тук. За миг забрави, че е убиец. Искаше да се затича и да го прегърне. Но тя вече се

намираше в ръцете на Клио, беше служител на историята, и имаше работа за вършене.

Приближи се още, докато не се озова в заслона на един стар купел в дъното на стъпалата към подиума. Оттам имаше добър изглед към онова, което правеха Кроум и останалите. Тяхната конзола беше като плетеница от жици и кабели, и покрити с гума канали, а в средата ѝ стоеше малка сфера, не по-голяма от футболна топка. Катрин се досети какво е това. Пандора Шоу го бе открила в една затънена лаборатория на изчезналата Америка и го бе взела със себе си в Оук Айлънд, а баща ѝ го бе откраднал от нея в нощта, когато я беше убил. Инженерите го бяха почистили и ремонтирали, доколкото им позволяваха възможностите, подменяйки изгорелите вериги с примитивни машини, които бяха сглобили от мозъци на Преследвачи. Сега доктор Сплей стоеше пред него, а пръстите му шареха по клавиатура от слонова кост, набирайки зелени светещи поредици от числа на един преносим монитор. На друг монитор се виждаше мрачно изображение на местността пред Лондон, а върху далечната Защитна Стена бяха съсредоточени напречни линии.

— Акумуляторите са заредени — каза някой.

— Ето, Валънтайн! — каза Кроум, поставяйки кокалестата си ръка върху ръката на баща ѝ. — Готови сме да създаваме история.

— Но пожарите, Кроум...

— По-късно можеш да си поиграеш на пожарникар — озъби се кметът на Лондон. — Трябва да унищожим Защитната Стена сега, преди МЕДУЗА да се е повредила от огъня.

Пръстите на Сплей продължаваха да щракат по клавиатурата, но останалите звуци в катедралата бяха утихнали. Инженерите наблюдаваха със страхопочитание гората от жици, където се образуваха странни светлинни лъчи и се носеха нагоре в небето над отворения купол със slab звук, наподобяващ жужене на насекоми. Катрин започна да подозира, че те всъщност не разбираха тази технология, която баща ѝ бе изровил за тях. Те бяха почти толкова респектирани от нея, колкото и самата тя.

Ако се бе затичала към тях, приготвяйки бомбата си, която да хвърли в древния компютър, може би щеше да промени всичко. Но как би могла да направи това? Баща ѝ стоеше точно до онова нещо, и дори когато си каза, че той вече не е неин баща и опита да претегли неговия

живот спрямо живота на хилядите хора, които щяха да загинат в Батмунк Гомпа, все пак не можа да си наложи да му причини това. Беше се провалила. Извърна лице към сводестия покрив и попита:

— Какво искаш да направя? Защо ме доведе тук?

Но Клио не ѝ отвърна.

Кроум се приближи до клавиатурата.

— Задайте на МЕДУЗА координатите на целта за поразяване — нареди той.

Пръстите на Сплей изщракаха по клавишите, докато въвеждаше географската ширина и дължина на Батмунк Гомпа.

— Целта въведена — обяви един механичен глас, кънтящ от набраздените колони над станцията на Сплей. — Обсег: 130 мили и се приближава. Код за въвеждане на разрешение Омега.

Доктор Чъб извади тесте дебели пластмасови листа, ламинираните останки от древни документи. През пластмасата се виждаха неразбираеми списъци с числа, като насекоми, затворени в кехлибар, докато той прелистваше листата и намери това, което искаше, като го изправи пред Сплей, за да го прочете.

Но преди Сплей да започне да въвежда цифрите от кода, долу при главния вход се чу неясен брътвеж от гласове. Там беше доктор Туикс, а няколко от нейните Преследвачи я следваха пътно по петите.

— Здравейте всички! — изчурулика тя, забързала по пътеката, като кимна на своите творения да я последват. — Само вижте какво са ви намерили моите умни пиленца, господин кмете! Един истински член на Антитранспортната лига, точно както наредихте. Макар да се опасявам, че е доста грозна...

— Мълкни, Туикс! — изрева Магнъс Кроум, вгледан в инструментите си, но всички останали се обърнаха да гледат, докато един от Преследвачите се качи със залитане на подиума и тръсна товара си в краката на кмета.

Беше Хестър Шоу, с ръце, вързани отпред, безпомощна и мрачна. Тя все още се питаше защо Преследвачите не я бяха убили веднага. При вида на обезобразеното ѝ лице мъжете на подиума се смразиха, сякаш погледът ѝ ги бе вкаменил до един.

„О, всемогъща Клио!“ — прошепна Катрин. За първи път тя виждаше какво бе причинил мечът на баща ѝ. А после отмести поглед от лицето на Хестър към лицето на Валънтайн, и това, което видя

върху него, я шокира още повече. Чертите му бяха лишени от всякакъв израз, то се бе превърнало в сива маска, която почти не приличаше на човешко лице и изглеждаше по-ужасно дори от момичето. Сигурно така бе изглеждал и след като бе убил Пандора Шоу и се бе обърнал, за да види, че Хестър го гледа. Тя знаеше какво ще последва, дори преди да е чула свистенето на извадения от кальфа му меч.

— *Не!* — изпищя Катрин, разбрала какво се кани да направи той, но устата ѝ бе пресъхнала, а гласът ѝ бе само шепот. Внезапно осъзна защо богинята я бе довела тук и вече знаеше какво трябва да направи, за да изкупи престъплението на баща си. Хвърли ненужната чанта и се затича нагоре по стълбите. Хестър отстъпваше назад олюявайки се, вдигнала вързаните си ръце, за да се предпази от удара на баща ѝ. Катрин се хвърли между двамата, така че внезапно тя се озова на пътя му, а мечът леко се плъзва през нея и тя усети как дръжката се удря в ребрата ѝ.

Инженерите ахнаха. Доктор Туикс нададе уплашен кратък писък. Дори Кроум изглеждаше разтревожен.

— *Код за въвеждане на разрешение Омега* — каза рязко МЕДУЗА, сякаш не се бе случило нищо.

Валънтайн мълвеше:

— Не — и клатеше глава, сякаш не разбираще как тя се бе озовала тук, пронизана от меча му. — Кейт, не! — Той отстъпи назад, издърпвайки острието.

Катрин гледаше как мечът се изпълзва от нея. Изглеждаше абсурдно, като груба шега. Не изпитваше абсолютно никаква болка, но от една дупка в дрехата ѝ бликаше яркочервена кръв и изтичаше по пода. Зави ѝ се свят. Хестър Шоу я хвана, но Катрин я отблъсна.

— Татко, не я наранявай — каза тя и направи две несигурни крачки напред, след което падна върху клавиатурата на доктор Сплей. Безсмислени зелени букви изпълниха малкия монитор, когато главата ѝ се удари в клавишите, а след като баща ѝ я вдигна и нежно я положи долу, тя чу как гласът на МЕДУЗА избоботи:

— *Въведен е грешен код.*

Нови поредици цифри осеяха мониторите. Нещо експлодира с пронизителен пукот сред заплетените мрежи от кабели.

— Какво става? — изхленчи доктор Чъб. — Какво прави това нещо?

— Отхвърлило е нашите координати за цел — изпъшка доктор Чандра. — Но захранването още функционира...

Инженерите се втурнаха обратно по местата си, препътайки се в мястото, където Катрин лежеше на пода, положила глава в ската на баща си. Тя не им обръщаше внимание, отправила поглед към лицето на Хестър. Сякаш гледаше собственото си отражение в счупено огледало; тя се усмихна, щастлива, че най-после е открила своята полусестра, питайки се дали ще станат приятелки. Започна да хълца и с всяко хълъзване гърлото ѝ се пълнеше с кръв, която влизаше в устата ѝ. Вкочаняваща тръпка премина през тялото ѝ, усещаше как започва да се унася, а звуците от катедралата ставаха все по-слаби. „Дали ще умра? — помисли си. — Не мога, още не, не съм готова.“

— Помогнете ми! — изрева Валънтайн на инженерите, но те се интересуваха единствено от МЕДУЗА. Само момичето се приближи до него и вдигна Катрин, докато той откъсна парче от дрехата си и опита да спре кървенето. Той вдигна поглед към единственото ѝ сиво око и прошепна: — Хестър... благодаря ти!

Хестър отвърна на погледа му. Беше изминала целия този път, за да го убие, беше искала това през всичките тези години, а сега, когато той разчиташе на нейното благоволение, тя не изпитваше нищо. Мечът му лежеше на земята, там, където го бе захвърлил. Никой не я гледаше. Дори и с вързани китки би могла да го сграбчи и да прониже сърцето му. Но това вече нямаше никакво значение. Замаяна, тя гледаше как сълзите се стичат по лицето му, капейки в удивителното езеро от кръв, което извираше от тялото на дъщеря му. Из главата ѝ се гонеха объркани мисли. „Той я обича! Тя ми спаси живота! Не мога да я оставя да умре!“

Тя протегна ръка и го докосна, а после каза:

— Тя има нужда от лекар, Валънтайн.

Той погледна инженерите, струпани около своята машина в никаква безумна схватка. От тях нямаше да получи помощ. Пред вратите на катедралата, по Патерностер Скуеър се носеха завеси от златист огън. Валънтайн погледна нагоре и видя през огъня над високите прозорци на десния борд да се носи нещо червено.

— Това е „Джени Ханивър“! — извика Хестър, изправяйки се с мъка на крака. — О, това е Том! А на борда има лазарет... — Но тя знаеше, че „Джени“ не би могла да кацне сред пламъците на

Последния етаж. — Валънтайн, можем ли някак да се качим на покрива?

Валънтайн вдигна меча си и сряза връвта на китките ѝ. После, като го метна встрани, вдигна Катрин и я понесе между съскащите жици към мястото, където нагоре към купола лъкатушеще метална стълба. Преследвачите тръгнаха след Хестър, щом тя забърза след него, но Валънтайн им нареди да се върнат. Той извика на един учден охранител:

— Капитане! Не бива да обстрелвате този кораб!

Магнъс Кроум се затича и го хвана за ръкава.

— Машината се побърка! — проплака той. — Само Куърк знае какви команди е въвела дъщеря ти! Не можем да стреляме с нея, а не можем да спрем и натрупването на енергия! Направи нещо, Валънтайн! Ти откри това проклето нещо! Накарай го да спре!

Валънтайн го избута встрани и започна да се изкачва по стълбите през издигащите се воали от светлина, статично електричество и въздух, миришещ на горяща ламарина.

— Исках само да помогна на Лондон! — ридаеше старецът. — Исках само да направя Лондон *сilen*!

36.

НЕМОЩНА СЯНКА

Хестър застана начело, катерейки се през отворения връх на купола сред дим и огнена светлина, и сянката на огромното оръжие. От дясната ѝ страна лежеше обгорелият скелет на *Елеватора от Тринайсетия етаж*, захвърлен над развалините на Инженериума като някакво запуснато увеселително влакче. Огънят се бе разпрострял към Централата на Гилдията, а Отделът за планиране и Залата на архива горяха, мятайки искри, наподобяващи рояци от светулки, както и милиони розови и бели официални формуляри. „Свети Павел“ беше остров сред море от огън, а „Джени Ханивър“ се полюшваше над него като изтъняла луна, обгорял и килнат на една страна, носещ се като пиян из въздушните течения, издигащи се от горящите сгради.

Тя се качи по-високо върху подобната на качулка на кобра МЕДУЗА. Валънтайн я последва, чуващ го как шепне нещо на Катрин, а погледът му бе прикован върху борещия се кораб.

— Кой идиот управлява това нещо? — извика той, проправяйки си път през качулката, за да я настигне.

— Том! — извика Хестър в отговор и се изправи, размахала двете си ръце, докато викаше: — Том! Том!

* * *

Том видя първо шала, онзи, който ѝ бе купил в Перипатетиаполис. Вързан около шията ѝ, сега той се вееше на вятъра като неочеквано червено петно, а той го зърна с крайчета на окото си, погледна надолу и я видя да маха. После върху нея се спусна черно крило от дим и той се запита дали просто не си е въобразил, че вижда дребната фигурка, която бавно се катереше по качулката на кобрата, понеже му се струваше невъзможно някой да е оцелял в Огромния пожар, който бе предизвикал. Той наклони „Джени Ханивър“ по-близо. Пушекът се вдигна и тя беше там. Размахваше ръце, облечена в

дългото си черно палто, с отривистата си походка, и той най-сетне видя нейното грозно, прекрасно лице.

* * *

Катрин отвори очи. Студът вътре в нея се усилваше, започвайки от мястото, където я бе пронизал мечът. Продължаваше да хълца и си помисли колко глупаво би било да умре хълцайки, колко недостойно. Щеше ѝ се Куче да е с нея.

— Том! Том! — не спираше да вика някой. Тя обърна глава и видя един въздушен кораб да се спуска откъм пушека, все по-близо и по-близо, докато едната страна на гондолата закачи капака на МЕДУЗА и тя усети течението от изтормозените му двигатели. Баща ѝ я носеше към него и тя видя Том да наднича през счупеното предно стъкло. Том, който беше там, когато всичко започна и, когото бе мислила за мъртвъв. Но ето го сега, жив, с шокирано лице и оцапан със сажди, с V-образна рана на челото, сякаш бе знак на някаква неизвестна Гилдия.

Отвътре гондолата бе много по-голяма, отколкото очакваше. Всъщност, доста приличаше на Клио Хаус, а Бийвъс и Куче я чакаха, и хълцането ѝ бе спряло, а раната ѝ не бе толкова лоша, колкото си мислеха всички, беше просто драскотина. През прозорците нахлу слънчева светлина, когато Том ги понесе нагоре в едно небе със съвършен, кристалносин цвет и тя се отпусна с благодарност в ръцете на баща си.

Хестър стигна до кораба първа, качвайки се на борда през счупения му фланг. Но щом погледна назад, протегнала ръка към Валънтайн, тя видя, че той е паднал на колене и разбра, че Катрин е мъртва.

Остана там, с все още протегната ръка, без напълно да разбира защо. Във въздуха над бялата метална качулка премина електрически блясък. Тя извика:

— Валънтайн! Побързай!

Той вдигна поглед от лицето на дъщеря си, само за да каже:

— Хестър! Том! Отлитайте! Спасявайте се!

Зад нея Том слагаше ръце до ушите си и викаше:

— Какво каза той? Това Катрин ли е? Какво е станало?

— Просто потегляй! — извика тя, изкатери се с мъка покрай него и започна да включва всички двигатели, които все още работеха с пълна мощност. Когато отново погледна надолу, Валънтайн се луташе наоколо, в ръцете му лежеше сгущена тъмна сянка, а една бледа ръка се влачеше по земята. Тя приличаше на духа на Катрин, който се издигаше в небето. Хестър изпита ужасна болка, дъхът ѝ излизаше на пресекулки от хълцане, а по бузата ѝ се стичаше нещо мокро и горещо. Запита се дали е възможно да е била ранена, без да забележи, но когато постави ръце на лицето си, пръстите ѝ се намокриха и тя разбра, че плаче — плаче за майка си и баща си, и за Шрайк, и за Катрин, дори и за Валънтайн, докато пращащата светлина около катедралата ставаше все по-ярка, а Том насочи „Джени Ханивър“ надалече в мрака.

* * *

Долу в Подземието, огромните двигатели на Лондон внезапно спряха да работят без никакво предупреждение, угасени от странните излъчвания, които започваха да се промъкват из структурата на града. За първи път, откакто бе пресякъл сухопътния мост, великият Транспортен град започна да намалява скоростта си.

В една набързо барикадирана зала в Лондонския музей, Чъдли Помрой предпазливо надзърна над възстановения макет на Синия кит и видя, че напредването на отрядите на Преследвачите по последния му редут бе спряло напълно и те стояха на едно място, а около металните им черепи се извиваха бледи облаци от искри, подобно на бодлива тел.

— Велики Куърк! — обърна се той към шепата оцелели историци. — Победихме!

* * *

Валънтайн гледа как червеният кораб отлита надалече, огряван от пламъците на Последния етаж и от съскащите светковици, които са започнали да пламтят над „Свети Павел“. Той чува отчаяните пожарни

аларми да звънят някъде долу и паникьосаните викове на бягащи инженери. Ореол от огъня на Свети Елм грее около лицето на Катрин, а косата ѝ искри и пука, докато той я гали. Нежно отмества един немирен кичур, попаднал в устата ѝ, прегръща я силно и чака — и светлината на бурята лумва над тях, превръщайки ги в огнен възел, в струя горящ газ и всичко свършва — сенките на техните кости се разпиливат в грейналото небе.

37. ПЪТЯТ НА ПТИЦИТЕ

Лондон бе обвят с венец от светкавици. Сякаш лъчът, който трябваше да пропътува сто мили, за да изпепели камъните на Батмунк Гомпа, вместо това се бе заплел в горните етажи, изхвърляйки водопади от разтопен метал, който падаше върху фланговете на града. Из Подземието избухнаха експлозии, изхвърляйки огромни късове развалини един върху друг в небето като мъртви листа, носени от вихър. Няколко кораба полетяха с тях, в търсене на спасение, но обвивките им се подпалиха, те се спаружиха и паднаха — малки, ярки оgnени снежинки сред по-големите пожари.

Само „Джени Ханивър“ оцеля, носейки се по ръба на бурята, въртейки се и полюшвайки се, когато ударните вълни я поразяваха, с потоци светлина с цветовете на дъгата, извиращи от съоръженията й и роторните перки. Всичките й двигатели отказаха едновременно при онзи първи енергиен импулс и нищо от онова, което Том умееше да прави, не можа да ги накара да проработят отново. Той тежко се отпусна в онова, което бе останало от седалката на пилота, разплакан и безпомощен, докато нощния вятър го носеше все по-далече от неговия умиращ град.

— Аз съм виновен — бе единственото, което му дойде наум да каже. — Аз съм виновен за всичко...

Хестър също гледаше, взираща се назад към мястото, където беше „Свети Павел“, сякаш все още можеше да види образите на Катрин и баща й, изчезнали там сред ослепителната светлина.

— О, не, Том — каза тя. — Беше злополука. Нещо се обърка с тяхната машина. Беше по вина на Валънтайн и Кроум. Инженерите бяха виновни, че са вкарали в експлоатация това нещо, както и майка ми е виновна, че го е изкопала. Древните са виновни, че са го изобретили. Пюзи и Генч са виновни, че са се опитали да те убият, а Катрин — че ми спаси живота...

Тя седна до него, тъй като искаше да го утеши, но се страхуваше да го докосне, докато отраженията й се хилеха зловещо от счупени

циферблати и остриета, и стъкла, още по-чудовищни и от трептящия пламък на МЕДУЗА. После си помисли: „*Глупачке, та той се върна, нали? Върна се за тебе.*“ Разтреперана, тя обви ръце около тялото му и го придърпа по-близо, усещайки мириса му, свенливо целувайки кръвта от прясната рана между веждите му, прегръщайки го силно, докато издъхващото оръжие не умря окончателно и пъrvите сиви лъчи на новия ден пропълзяха из равнината.

— Няма нищо, Том — продължаваше да му говори тя. — Няма нищо...

Лондон беше далече, неподвижен под пластове дим. Том намери стария бинокъл на мис Фанг и го насочи към града.

— *Все някой* трябва да е оцелял — каза той, надявайки се, че като го каже, ще го превърне в истина. — Сигурен съм, че господин Помрой и Клайти Потс са там долу, организират спасителни групи и раздават чаши чай... — Но през дима, парата и надвисналата пепел той не виждаше нищо, нищо, нищо и въпреки че местеше бинокъла напред-назад, все по-отчаян, единственото, което виждаше в него бяха кокалестите силуети на почернели носещи греди и изгорената земя, покрита с откъснати колела, горящи езера от гориво и счупени релси, сплетени една в друга като изхвърлените кожи на огромни змии.

— Том? — Хестър се опитваше да задвижи контролните уреди и за нейно учудване откри, че кормилният лост все още работи. „*Джени Ханивър*“ реагира на нейния допир, въртейки се насам-натам на вятъра. — Том, бихме могли да опитаме да стигнем до Батмунк Гомпа. Там ще сме добре дошли. Сигурно ще решат, че си герой.

Но Ток поклати глава: зад клепачите му *Елеваторът от Тринайсетия етаж* все още се носеше със спираловидни движения към Последния етаж, а Пюзи и Генч летяха към огъня с тихите си, черни викове. Не знаеше какъв е, но не беше герой.

— Добре — каза Хестър с разбиране. Понякога бе нужно време човек да преодолее проблемите, тя знаеше това. Щеше да бъде търпелива с него. — Ще се насочим към Черния остров. Можем да ремонтираме „*Джени*“ в кервансарая. А после ще поемем по Пътя на птиците и ще отидем някъде далече. Стоте Острова или Танхойзерските планини, или Южната Ледена Пустош. Все ми е едно къде. Стига и аз да мога да дойда.

Тя коленичи до него, положи ръцете си на коленете му и главата върху ръцете си, а Том установи, че против волята си отвръща на изкривената ѝ усмивка.

— Ти не си герой, а аз не съм красива и ние сигурно няма да заживеем щастливо до края на дните си — каза тя. — Но сме живи и сме заедно, и всичко ще се нареди за нас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.